

Tỏa Tình

Contents

Tỏa Tình	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	10
6. Chương 6	13
7. Chương 7	15
8. Chương 8	17
9. Chương 9	20
10. Chương 10	23
11. Chương 11	25
12. Chương 12	27
13. Chương 13	29
14. Chương 14	32
15. Chương 15	35
16. Chương 16	37
17. Chương 17	39
18. Chương 18	42
19. Chương 19	44
20. Chương 20	46
21. Chương 21	48
22. Chương 22	51
23. Chương 23	53
24. Chương 24	56
25. Chương 25	58
26. Chương 26	61
27. Chương 27	63
28. Chương 28	66
29. Chương 29	68
30. Chương 30	71
31. Chương 31	73
32. Chương 32	75
33. Chương 33: Vì Thanh	77

Tỏa Tình

Giới thiệu

Editor: Tiểu Diệp nhi
Thể loại: cổ trang, huynh đệ văn, cường công lãnh thụ (?), HEPairing: Mộ Dung Viễn x Mộ Dung

1. Chương 1

Trăng non như câu, sao sáng dần dần mờ nhạt. Đêm về khuya, cũng là lúc bách tính thường dân đóng cửa nghỉ ngơi, duy chỉ có một gian thuyền hoa trên Nguyên Hồ trong kinh thành vẫn để đèn đuốc sáng trưng, khắp nơi đèn lồng cao thấp, chiếu ánh hồng quang xuống lớp băng mỏng trên mặt hồ.

Tiếng cười yếu ớt của du khách hoa nương hòa vào tiếng đàn phảng phất truyền ra từ trong gian, đem vùng quanh hồ lớn nhất trong Kinh thành thành một vùng trời khác, minh nhạc ti trúc[1] ca vũ như nhẹ phiêu diêu trong hồ, đem bóng đêm yên lặng chậm rãi lu mờ, khiến những khách nhân đang chìm trong xa hoa hưởng lạc dần dần quên mất tịch liêu đêm trường.

Tiếng mõ báo canh ba từ phía xa truyền đến, lập tức liền bị ti trúc cầm thanh bao trùm. Mộ Dung Trí đứng lặng ngoài thuyền, nghe được tiếng mõ vọng đến, không khỏi siết chặt áo choàng da cừu trên người, thần nhiên nói: “Canh ba rồi.”

Đã vào canh ba, nhưng bầu không khí tiệc rượu trong thuyền vẫn đang lên cao, hoàn toàn không có dấu hiệu chấm dứt, khiến cho Mộ Dung Trí vốn không thích xã giao bắt đầu có chút mất kiên nhẫn.

Mấy năm nay tiền lệ tụ hội dường như đã trở thành hoạt động không thể thiếu trên thương trường, kì thực nói trắng ra, đơn giản chỉ là các cửa hàng làm ăn với nhau buồn chán xã giao. Hôm nay mời y tới là Tạ lão bản của Ti Trù Trang, cùng dự còn có mấy chủ nhân thương hành, thêm vào vài nữ tử ca vũ tấu nhạc rót rượu, ước chừng cũng hơn mười người.

Các năm trước đều có Mộ Dung Viễn đi dự tiệc cùng hắn, Mộ Dung Viễn hảo tửu thiện ẩm, pha hỉ tụ hội[2], dạng tửu yến như thế này không cần y nói, người nọ cũng tất không mời mà đến, hơn nữa Mộ Dung Viễn giỏi giao tiếp, lại khéo léo, mỗi lần chỉ cần hắn có mặt, bầu không khí yến hội chắc chắn sẽ rất náo nhiệt.

Ngày trước hắn rất ghét hành động luôn tự dĩ vi thị, phản khách vi chủ[3] của Mộ Dung Viễn, nhưng đêm nay, người kia lại không xuất hiện, ngược lại khiến Mộ Dung Trí có chút thúc thủ thúc cước[4]. Y đã quen với việc để Mộ Dung Viễn ứng phó với mấy tràng khách sáo qua lại buồn chán, thay y đỡ một vài lời kính rượu không cần thiết. Thiếu sự hiện diện của hắn, Mộ Dung Trí đối với việc giao tiếp đêm nay cảm thấy rất mệt mỏi, mà tân khách tựa hồ cũng không quen với việc thiếu Mộ Dung Viễn. Từ đầu yến tiệc đến giờ, đã có không ít người hỏi y hành tung của Mộ Dung Viễn.

Mấy câu hỏi đều như nhau khiến Mộ Dung Trí có hơi bực bội, y làm sao biết cái người thích tùy hứng kia đêm nay đi đâu?

Mộ Dung Trí đành qua loa nói Mộ Dung Viễn có việc không thể dự tiệc, bỗng có một người nghe xong kì quái nói: “Vậy sao, đến tốt cùng là xảy ra chuyện đại sự gì khiến Tứ công tử nhà các người quên mất tụ hội? Từng ấy năm hắn vẫn luôn có yến là tất sẽ đến mà.”

Nghe xong lời này, Mộ Dung Trí mới giật mình, đích xác là như vậy.

Từ khi hắn tiếp quản sinh ý của Lạc Diệp Sơn Trang, các loại yến tiệc tụ hội Mộ Dung Viễn vẫn luôn nhất định đi dự cùng y, mà y tựa hồ cũng đã quen với việc bất luận khi nào, người kia đều quần quýt lấy y như hình với bóng, không sai, là quần quýt! Khiến y cảm thấy rất phiền phức!

Khó trách đêm nay lại cảm thấy nhàm chán, ra là do bên người quá thanh tĩnh. Lúc này không có Mộ Dung Viễn, y cũng không cần tập trung quá mức để ứng phó đối phương. Thiếu một đối thủ, tuy là có thanh tĩnh, nhưng cũng đồng thời khiến y cảm thấy chút cô đơn.

Sau khi đại ca qua đời, thị thiếp của hắn cũng được Mộ Dung Viễn tặng cho không ít bạc, cho người đưa về quê cũ nương nhờ họ hàng tìm người tái giá. Nhị muội Tiểu Thành cũng theo đại phu nhân về nhà mẹ đẻ của nàng, hiện tại trong cả sơn trang chỉ còn mỗi hai huynh đệ, y và Mộ Dung Viễn, còn đâu không khí cả nhà cùng nhau vui mừng trước tết năm ngoái, năm nay Lạc Diệp sơn trang thậm chí ngay cả lạnh lẽo đều không bằng, trực tiếp xem là thê lương đi.

Một đại gia tộc tốt đẹp nhường ấy, trong một năm liền thất linh bát tán, chẳng lẽ đã đến hồi suy tàn rồi sao?

Không khí yến tiệc vui mừng cũng không có chút hấp dẫn nào đối với Mộ Dung Trí, ngược lại khiến y cảm thấy càng cô đơn hơn. Không biết vì sao, tâm tình đêm nay của y tương đối uể oải, hơn nữa trong lòng lại hoảng hốt không cách gì an tĩnh lại, khiến y cũng chẳng có tinh thần nói chuyện xã giao với các tân khách cùng thuyền hoa, nên mới cố tình tìm một chỗ xả hơi bên ngoài.

Trong không trung phơ phất vài vụn tuyết nho nhỏ, bay vào mặt Mộ Dung Trí, khiến y kinh niên hoàn hồn, lúc này mới phát hiện ra thuyền hoa cũng đã đi đến giữa hồ.

Đột nhiên, trên mặt hồ đen sẫm phát ra một luồng sáng kì lạ, mặt hồ an tĩnh bỗng nổi sóng mạnh, tạo thành một lốc xoáy vô hình, mạnh mẽ cuốn hất vào nơi vực sâu thăm thẳm. Mộ Dung Trí bất giác lui về phía sau vài bước, cổ ổn định bất an trong lòng, nhìn về phía mặt hồ. Chỉ thấy trong màn đêm yên tĩnh mặt nước phẳng lặng như gương, không có nửa gợn sóng, như thể cảnh tượng vừa rồi chỉ là do y tưởng tượng mà ra.

Thuyền hoa rời xa bờ khiến Mộ Dung Trí bỗng cảm thấy bất an. Y đang nghĩ muốn gọi người lái thuyền hoa vào bờ, thì ngay lúc ấy, trong khoang đột nhiên tĩnh lặng lạnh lùng khiến y nổi lên cảnh giác. Không biết từ khi nào tiếng ti trúc cười đùa trong thùy đã im bật, bốn phía lặng yên như tờ, trên Nguyên Hồ rộng lớn hắt ánh sắc lung linh của mấy chiếc đèn lồng treo trên cao, càng khiến cho bóng đêm nơi xa thêm âm trầm.

Ầm ầm!!

Tiếng vỡ vụn từ dưới đáy thuyền truyền đến phá vỡ không gian tĩnh lặng, vài tên hắc y nhân từ trong hồ nhảy lên thuyền, hàn quang lóe ra, hướng Mộ Dung Trí phóng tới. Mộ Dung Trí vội vàng tránh né, lập tức rút ra nhuyễn kiếm bên hông rút ra, khiến một tên ở gần đó bỏ mạng dưới lưỡi kiếm.

“Công tử, có thích khách!”

Vài tên hầu cận theo y dự tiệc nhảy ra từ trong khoang, ngăn lại vài tên sát thủ đánh tới. Bỗng một khắc sau đó, thuyền hoa đột nhiên rung lên kịch liệt. Mấy chiếc thuyền nhỏ như thoi phi tới trên mặt hồ hắc ám. Trên thuyền có vài người cầm cung, nhưng không nghe thấy thanh âm tên bắn lên. Mấy mũi tên tẩm dầu bắn khắp thuyền hoa, chạm đến mặt gỗ, liền bùng lên ánh lửa bốn phía. Có dầu thô dẫn cháy, toàn thuyền trong phút chốc chìm trong lửa, tiếng la hét phát ra từ trong khoang, cửa khoang có người chạy ra không ngừng, đều cùng không hẹn mà chạy về phía chỗ đuôi thuyền lửa khá yếu. Vì vậy, thuyền hoa rất nhanh liền nghiêng đi.

Mộ Dung Trí cố giữ thăng bằng, nhuyễn kiếm di động tạo ra vô số hoa ảnh kiếm, khiến đối thủ đang vây công y chỉ có thể đứng ngoài phạm vi kiếm. Nhưng hỏa quang cháy nóng khiến tân khách chung quanh chạy trốn. Bị ảnh hưởng bởi tiếng bước chân kinh hoàn nổi tiếp, kiếm chiêu của Mộ Dung Trí có chút chệch vạt. Nghe tiếng kêu la thảm thiết liên tiếp, chỗ thể lửa lan tràn phát ra tiếng động lớn, sát thủ trên thuyền nhỏ cũng nhảy lên, kiếm thức sắc bén khổng lồ chế thể tiến công của Mộ Dung Trí, dần dần đẩy y vào vòng lửa cạnh khoang.

Chắc chắn đối phương biết nhược điểm của y, nên mới bức y tiến vào trong vòng lửa. Có thêm lửa lớn cùng tấn công, võ công của y liền giảm hơn phân nửa, hơn nữa y cũng không thể nhảy xuống hồ tìm đường sống, vì y không biết bơi!

Một gã tùy tùng bị đối phương đánh bay ra. Thấy gã sắp rơi vào ngọn lửa, Mộ Dung Trí vội vã buông người nắm thất lưng gã, kéo gã về bên mình. Nhưng chính y vì thuyền hoa nghiêng ngã mà nửa phần thân trên tựa vào lan can suýt ngã. Khói tràn ngập khiến y ho khụ một đợt, mắt hoa lên, mọi thứ trước mặt có điểm không rõ.

Thuyền hoa lay động kịch liệt khiến Mộ Dung Trí đành cố hết sức dựa vào lan can, nhưng lại phát hiện trên tay nóng bỏng. Lửa đỏ theo lan can cháy vào ống tay áo y, mà chiêu kiếm lợi hại đối phương đâm đến trước mặt khiến y muốn tránh cũng không thể tránh, chỉ đành nhảy về phía sau né, lúc nhảy lên, Mộ Dung Trí mới đột nhiên nhớ ra, lối ra phía sau hẳn là mặt hồ băng lãnh.

Mảnh băng mỏng kết tinh trên mặt hồ hoàn toàn không chịu nổi sức nặng của thân thể, nước hồ băng lãnh tối đen ngay lập tức bao trùm lấy Mộ Dung Trí. Y chỉ nhìn thấy ngọn lửa trước mắt lóe lên, rồi tầm nhìn liền bị hắc ám che phủ. Hỏa quang lan trên mặt hồ cũng lập tức che giấu thân hình bên dưới của y.

Không....

Cảm giác được thân thể đang vô thức chìm xuống, rêu nước lạnh thấu xương rất nhanh lên quần quanh thân y, nhẹ nhàng mà liều mạng kéo y xuống dưới. Mộ Dung Trí mở to hai mắt, cố vùng vẫy tay chân, tưởng như muốn tóm lấy vật gì, nhưng lại phát hiện mặt nước cách y ngày càng xa, như thể trong nước có một dòng thủy lưu đang dụ dỗ, dắt y xuống dưới. Trong lòng hồ mênh mông bát ngát, sự giãy dụa của y nhìn vừa nực cười lại hài hước.

Trước mắt bỗng lóe lên một vệt sáng. Mộ Dung Trí mơ hồ thấy có một bàn tay mạnh mẽ hướng về phía y, khiến con người gần như tuyệt vọng đột nhiên nổi lên một khát khao. Y trút hết sức lực đưa tay lên, nhưng lại phát hiện ra bàn tay kia bỗng rút lại. Y dường như thấy Mộ Dung Viễn đang khoan thai đứng bên hồ, dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn y, mặc y liều mạng vô vọng giãy dụa trong nước.

[1] Ti trúc : gọi chung nhạc cụ dây và kèn sáo.

[2]Hảo tửu thiên ẩm, Pha hỉ tự hội , : tửu lượng cao, thích uống rượu, khá thích tụ tập, dự hội.

[3]tự dĩ vi thị : Luôn nghĩ mình đúng, cho rằng cách nhìn cùng quan điểm của mình là hoàn toàn chính xác, không chịu tiếp thu ý kiến của người khác.

phản khách vi chủ : Trong sinh hoạt hàng ngày, vị trí của khách cùng chủ nhân bị đảo ngược. Cử chỉ hành vi của người khách tự nhiên như chủ nhân, mà chủ nhân lại như người khách.

[4] thúc thủ thúc cước : Bó tay bó chân, chỉ trạng thái lo lắng, bất an.

2. Chương 2

A Viễn, cứu ta!

Cứu người? Tại sao phải cứu người? Người có biết ta chán ghét người thế nào không? Đều cùng họ Mộ Dung, vì sao mọi người đều coi người như bảo bối, còn ta, trong mắt họ ngay cả gã tiểu tử[1] cũng không bằng? Người sớm nên chết đi! Người chết rồi, cũng chẳng có chuyện gì nữa.

Đừng, A Viễn, ta không có coi người như tiểu tử, chúng ta là huynh đệ mà, cứu ta...

Người kia không đáp lại y. Y nhìn Mộ Dung Viễn lạnh lùng thờ ơ nhìn mình chìm xuống đáy nước, trên gương mặt trắng nõn lộ ra một nụ cười tươi phi thường khoái trá. Nụ cười ấy khiến y đang giãy dụa đột nhiên nhận ra, là Mộ Dung Viễn đẩy y xuống nước, vì hắn muốn y phải chết.....

Tại sao?

Bọn họ là thân huynh đệ chỉ sinh kém nhau vài ngày, y yêu thương A Viễn như người thân thiết nhất, vì sao lại bị hắn ghen ghét đến vậy?

Đôi mắt nhìn gương mặt mỉm cười kia càng ngày càng xa xôi, Mộ Dung Trí đột nhiên có cảm giác muốn buông xuôi. Y không biết bơi, càng sợ cái cảm giác lạnh băng hắc ám này. Liều mạng giãy dụa chỉ khiến con người thờ ơ lạnh lùng kia càng thêm khoái trá, cũng chẳng cứu nổi mình.

Y tuyệt vọng buông tha giãy dụa, nhắm mắt lại, mặc cho cơ thể bị mặt hồ băng lãnh ôm lấy. Có lẽ không nhìn nữa cũng tốt, như vậy y sẽ không sợ bóng tối nữa, cả loại bóng tối dễ dàng nuốt chửng y này...

Khi thần trí y bắt đầu hỗn loạn, bỗng thất lưng bị ôm lấy, cảm giác được siết chặt khiến Mộ Dung Trí mơ màng hé mắt. Khuôn mặt tà nịnh quen thuộc hiện ra. Mộ Dung Viễn cầm lấy thất lưng y, mạnh mẽ kéo vào trong lòng mình.

Mộ Dung Trí sợ hãi muốn đẩy người đang chế ngự y. Y không biết Mộ Dung Viễn muốn làm gì nữa. Tâm tư người này từ trước đến giờ y chưa bao giờ đoán nổi.

“Buông ra!”

“Tam ca!”

Mộ Dung Viễn muốn ôm Mộ Dung Trí lên bờ, nhưng lại bị y trì xuống hồ. Y giãy dụa rất kịch liệt, khiến hần gần như không giữ được. Mộ Dung Viễn không còn cách nào khác là phất tay chém vào gáy y, thấy Mộ Dung Trí yếu đuối thả lỏng thân thể mới ôm y, đề khí bơi về phía trước.

Cú thủ đao ấy ra tay cũng không nặng, chỉ là phía sau đau đớn khiến Mộ Dung Trí càng thêm sợ hãi. Lạnh lẽo cùng nước hồ khiến y tạm thời mất đi năng lực phản kháng. Y không đẩy được Mộ Dung Viễn ra xa mình, nên đành chỉ có thể dựa vào trong lòng đối phương, mặc hần bài bố.

Vậy mà cảm giác thất thố trong chớp mắt bỗng bình yên, có lẽ lại trong không gian hắc ám lạnh lẽo này, có một vòng tay để nương tựa, so với mình y cô độc giãy dụa tốt hơn chăng?

Mộ Dung Trí tựa hồ như đã quên người đang ôm mình cũng là người đã từng muốn giết y. Nhiệt độ cơ thể ấm áp của đối phương cũng khiến y thả lỏng toàn thân, mơ mơ màng màng nghe Mộ Dung Viễn không ngừng an ủi: “Không sao rồi, không sao rồi.”

A Viễn, người sẽ không đẩy ta xuống nước nữa chứ?

Không, không đâu, tam ca, ta vĩnh viễn sẽ không làm tổn thương người!

Thần trí hỗn hỗn độn độn phiêu đảng, sau một trận run rẩy sợ hãi kéo dài, Mộ Dung Viễn đột nhiên mở to hai mắt. Lúc này y hình như đang nằm trên một chiếc giường mềm mại, rời xa khỏi mặt hồ lạnh lẽo hắc ám kia, nhưng y sam ướt đầm khiến y lại không nhận được mà run rẩy. Mộ Dung Viễn đang ngồi bên, gương mặt luôn một vẻ tự tiếu phi tiếu ấy lộ ra một vẻ lo lắng khó gặp, thấy y đã tỉnh, người nọ tựa như thật nhẹ nhõm thở phào.

“Cuối cùng huynh cũng tỉnh.”

“A Viễn!”

Kí ức băng lãnh khiến Mộ Dung Trí lập tức hoảng loạn giữ lấy ống tay áo Mộ Dung Viễn. Tuy rằng đã rời khỏi làn nước lạnh, nhưng loại lãnh ý vô biên này vẫn đang ăn mòn bám trụ y, khiến y không thể lẩn trốn.

Cái tên đã lâu không được thốt ra khiến Mộ Dung Viễn toàn thân chấn động. Hần tiến lên ôm lấy Mộ Dung Trí, thấy toàn thân y vẫn đang khê run lấy bầy, liền ôn nhu hỏi: “Lạnh lắm sao?”

Thấy người trong lòng gật đầu, Mộ Dung Viễn liền đưa tay đem nội y còn dính trên người y cởi ra, giúp y đem mớ y phục ướt sũng bỏ sang một bên.

Còn chưa kịp giúp Mộ Dung Trí thay bộ y phục khô ráo, y đã tỉnh lại. Thấy y vì lạnh và sợ mà không ngừng run rẩy, Mộ Dung Viễn vừa tức vừa hận.

Rõ ràng sợ nước còn nhảy xuống hồ, nếu hần không phát hiện ra bất thường, lập tức dẫn người đến, chỉ sợ đám loạn đảng này đã đắc thủ rồi. Khi hần nhìn thấy toàn bộ thuyền hoa chìm trong một vòng lửa lớn, hỏa quang chiếu đến tận trời, còn thêm cả tiếng kêu la rên rĩ thê thảm, thâm tâm hoàn toàn trầm xuống. Hần chỉ nói một câu với tên thị vệ đi sau, giết toàn bộ mọi người ở đây, một người cũng không tha!

Hần không biết ai đã tiết lộ chuyện Mộ Dung Trí không biết bơi, vậy một người cũng không thể buông tha. Những người này không phải vì tiền tài mới kết giao với loạn đảng sao? Vậy khoản tiền này xuống địa ngục mà đòi Diêm Vương đi!

Ông trời phù hộ, để hần tìm được người kia đang ra sức giãy dụa trong nước. Vừa xuống cứu y, hần không hề biết Mộ Dung Trí đã hoảng loạn đến mức này. Mộ Dung Viễn chỉ biết y không biết bơi, nhưng không nghĩ y lại sợ nước đến thế.

Đều là tại hần....

Y phục ẩm ướt bị trút xuống, ẩm áp da thịt tiến đến gần, ôm lấy cả thân mình y, khiến Mộ Dung Trí bỗng an tâm than nhẹ một tiếng. Điều này làm cho Mộ Dung Viễn hơi chấn động.

Từ năm sáu tuổi hẳn đã Mộ Dung Trí xuống nước, hai người bọn họ không có việc gì cũng không cùng xuất hiện, càng không nói đến mấy tiếp xúc thân mật thế này. Thân thể lạnh lẽo của đối phương dựa sát vào người hắn, lại như dầu đổ vào lửa, khiến tình cảm vốn được đè nén thật sâu trong lòng hắn thoáng cái đều nổi lên.

Trong các con cháu nhà Mộ Dung, Mộ Dung Trí không phải người thông minh nhất, y chỉ là chăm chỉ hơn tất cả mọi người. Nhưng y vĩnh viễn đều lạnh lùng như khối băng, đem tất cả mọi người đẩy ra thật xa, còn coi hắn như đối thủ đề phòng. Nhìn Mộ Dung Trí mỗi ngày đều căng thẳng trong lòng, cố gắng làm mọi việc đều tận thiện tận mỹ đến kiệt lực, hắn luôn lo một ngày nào đó người này sẽ không chịu nổi nữa, mà mỗi khi thấy y thần sắc uể oải vì làm việc quá sức, Mộ Dung Viễn đều không biết nên giận y, hay thương tiếc y.

Thường ngày đã quen với dáng vẻ lôi lệ phong hành[2], tác phong hành sự quả đoán kiên nhẫn của Mộ Dung Trí, khiến Mộ Dung Viễn chưa từng nghĩ người này cũng có một đoạn thời gian suy yếu bất lực. Hay, đây mới thực sự là y?

Mộ Dung Viễn thở dài, cúi đầu khẽ hôn lên nhân nhi vẫn còn đang có chút mơ hồ, đôi môi ấy rất lạnh, còn hơi hơi run rẩy. Mộ Dung Viễn không kiềm chế được ôm chặt y hơn, khẽ liếm lên đôi môi ấy, rồi liền đẩy đầu lưỡi vào dò xét, chỉ mong có thể sưởi ấm sự lạnh lẽo ấy của đối phương. Không ngờ chiếc lưỡi mềm mại của đối phương lập tức cuốn lấy hắn, như thể sợ hắn rời đi, không buông tha mà hôn thật sâu. Sự nhiệt tình đột nhiên này khiến Mộ Dung Viễn thấy có chút kinh ngạc. Hắn tà tà cười, thuận thế cúi xuống hôn, đem Mộ Dung Trí áp dưới thân, khẽ cười nói: “Tam ca, đây là huynh khiêu khích ta trước. Huynh đã nhiệt tình như thế, đệ đệ ta đây sao có thể cự tuyệt được?”

Vừa nói, đôi tay linh hoạt đã mò xuống phía dưới, tham nhập vào tiết khớp của Mộ Dung Trí, cầm chặt dục vọng của y mà nhẹ nhàng vuốt ve, còn dùng móng tay cào cào lên điểm đầu ở trên, khiêu khích cảm giác của y, khiến cơ thể Mộ Dung Trí chợt run lên. Y hồi phục tinh thần, ngược lên chạm phải đôi mắt tràn ngập tình dục đang chăm chú nhìn mình, lập tức liền đưa tay muốn đẩy người kia ra. Mộ Dung Viễn giữ chặt cổ tay y, kéo nó lên đỉnh đầu, vừa không ngừng hôn y, ôn nhu dỗ dành:

“Tam ca, huynh hiện tại đang rất lạnh đúng không, để ta tới sưởi ấm là được rồi, đừng chống cự, cứ thuận theo cảm giác của mình, huynh sẽ cảm thấy rất thoải mái đó.”

[1]Tiểu tư: Ngày xưa, kẻ chặt củi, chăn ngựa gọi là tư . Sau gọi chung những kẻ hầu hạ thấp hèn là tư. Tiểu tư ở đây nghĩa là đứa ở.

[2] Lôi lệ phong hành: mạnh mẽ vang dội.

3. Chương 3

Hỗn đản, hắn muốn làm gì đây? Cái gì mà ẩm áp chứ...

Mộ Dung Trí giãy dụa muốn thoát khỏi sự quấy rối ghê tởm ấy, nhưng Mộ Dung Viễn hết lần này đến lần khác ghé vào tai y nhẹ nhàng dỗ dành, giọng nói như thể ma ám khiến y động tình, hơn nữa địa phương yếu đuối nhất lại bị đối phương cầm lấy làm càn âu yếm, khiến y có chút hư nhược. Nhưng không thể phủ nhận, đó là một loại cảm giác rất dễ chịu, làm y có chút không nỡ đẩy ra bàn tay gây cho y cảm giác ấy. Mộ Dung Trí nhắm mắt lại, khẽ thở dốc, thân thể vô thức chậm rãi thả lỏng.

Tên ác ma này nói không sai, hiện tại y có cảm giác rất ẩm áp, thậm chí còn nóng đến nỗi như thể có một ngọn lửa đang thiêu đốt. Cái nóng không ngừng dâng lên từ phần hạ thân, dễ dàng đốt sạch ý chí của y đến khi không còn một mảnh. Mộ Dung Viễn đã buông lỏng bàn tay đang chế ngự cổ tay y, nhưng y cũng

không hề bài xích sự xâm lấn bừa bãi của đối phương nữa. Cảm thấy Mộ Dung Viễn ôm siết lấy mình, tay y cũng không kìm được ôm lấy hắn, đem hắn cầm cố trên người mình.

Y đã quá mệt rồi. Mỗi ngày trôi đi, càng có nhiều chuyện luôn đè ép y khiến y gần như không thở nổi. Y rất muốn có người đến bên mình, cùng nhau chống đỡ. Dù chỉ là một lát thôi cũng được, dù đối phương không thật lòng cũng được...

Kì thực A Viễn nói đúng, tại sao phải luôn tạo áp lực cho mình? Nếu cảm thấy mệt mỏi, vậy nên chậm rãi mà xua đi cảm giác ấy. Như hiện tại, y cũng rất dễ chịu, vậy cứ để nó tiếp tục đi.

“Tam ca, gọi tên ta được không?”

“A Viễn...”

Tuy rằng cái tên đã lâu không gọi, nhưng nói ra cũng không hề ngượng miệng. Thì ra, có những kí ức vốn chưa từng lãng quên, chỉ là chôn sâu trong lòng, không muốn nhớ lại mà thôi.

Tiếng gọi trầm trầm khiến đôi tay đang tự do lướt trên người Mộ Dung Trí càng thêm càn rỡ. Chúng không ngừng vuốt ve thân thể đang vận vẹo run rẩy ấy. Đó là một loại kích thích bình thường chưa bao giờ xuất hiện, khiến y rất nhanh đã phóng thích.

“Tam ca, người thật nhanh a. Làm lại một lần nữa nhé. Lần này đừng gấp như vậy, cứ từ từ hưởng thụ loại cảm giác thoải mái này được không?”

Mộ Dung Viễn ghé vào bên tai con người đang phiêu dang đến tận đầu đó, nhẹ nhàng trêu chọc.

Hắn vươn tay lên đầu giường lấy ra một chiếc dục hap, đem dục cao bên trong nhẹ nhàng xoa trát phía sau Mộ Dung Trí, thuận theo sự trơn tru của dục cao mà đưa ngón tay vào dò xét, dịu dàng quất nạo, rồi lại đem hai chân Mộ Dung Trí mở rộng ra, dùng lực âu yếm hạ thể mẫn cảm của y. Thấy ngọc hành nhanh chóng cứng rắn lại lần hai, cũng có xu hướng phát tiết, mới rút ngón tay ra, đem dục vọng của hắn đặt vào phía sau Mộ Dung Trí, chậm rãi tiến nhập cơ thể y.

Sự trêu chọc của hắn đã nổi lên toàn bộ dục vọng trên người Mộ Dung Trí, hơn nữa có dục cao bôi trơn, hắn biết mình sẽ không làm người này bị thương.

Vì lợi ích của mình, hắn có thể bất động thanh sắc mà đối phó với bất luận người nào trên đời này, nhưng chỉ có tam ca của hắn, hắn thà người tổn thương là mình, cũng không muốn người này có nửa điểm không vui!

“A... Ân...”

Vào khoảnh khắc bị tiến nhập, trái tim Mộ Dung Trí đột nhiên nhảy dựng lên, trước mắt đều trống rỗng. Y cảm thấy hạ thân đau nhức như thể bị xé rách, nhưng lại không có chút nào bài xích ngành vật gây cho mình cảm giác đau đớn ấy. Trái lại, loại cảm giác kết hợp chặt chẽ này khiến y không hiểu sao bỗng thấy an tâm.

Đó là loại cảm giác gì, Mộ Dung Trí cũng không biết. Nước mắt vì đau đớn mà trào ra che mất tầm nhìn của y, khiến dung mạo của người đang ôm y cũng trở nên mơ hồ.

Hông bị hai tay Mộ Dung Viễn gắt gao chế trụ, ngành vật sắc nhọn thoáng cái đã nhanh chóng mạnh mẽ xuyên qua cơ thể y. Mỗi lần đụng vào đều tạo ra một khoái cảm khiến y gần như không thể thở nổi. Mộ Dung Trí rên lên khe khẽ, nhận lấy ái ý mà đối phương biểu đạt. Thanh âm thân thể giao thoa trong đêm yên tĩnh như thể tà âm, đầu đó còn kèm theo tiếng thở dốc cùng kêu gào vong tình của Mộ Dung Viễn, khiến ý thức của Mộ Dung Trí lại bắt đầu phiêu dang.

“Tam ca, tam ca...”

Thần trí đã bắt đầu có điểm mờ mịt. Mộ Dung Trí ôm chặt thân thể đầm mồ hôi kia, rồi rướn người, hôn lên đôi môi đang cúi xuống của Mộ Dung Viễn, động tình mà day nghiêng.

A Viễn....

Khi Mộ Dung Trí tỉnh lại thì trời đã sáng. Y mở mắt, phát hiện ra chính mình đang khoan khoan khoái khoái mà nằm trong vòng tay ấm áp của Mộ Dung Viễn. Chủ nhân của nó dường như đã tỉnh từ bao giờ, nhưng vẫn không nhúc nhích, lặng lẽ để y dựa vào.

Mộ Dung Trí lập tức nhắm mắt lại. Y không biết mình nên nói gì với người này nữa.

Bọn họ ôm nhau chặt chẽ như vậy, nhưng lại cách nhau thật xa, thật xa.

Chuyện đêm qua từ khi chào đời đến nay y chưa từng tiếp xúc, đó là một loại cảm giác rất kì diệu, khiến y hoàn toàn mất đi tư thái lạnh lùng tự phụ bình thường, không ngừng mà điên cuồng đòi hỏi quấy rối. Đó hẳn là vì cảm giác sợ hãi khi rơi xuống nước suýt chết khiến y kích động không ngừng, bằng không làm sao y có thể chịu được Mộ Dung Viễn đối xử như vậy? Thậm chí còn là, cầu xin đối phương đối đãi như vậy?

Chỉ là, không nghĩ tới nhất hưởng tham hoan ấy lại khiến tình cảnh lúc này xấu hổ như vậy. Mộ Dung Trí không biết người đang ôm y sẽ nói gì. Hắn cho tới giờ chưa từng bỏ qua bất cứ cơ hội nào công kích y, mà đây đưa tới qua, không biết hắn sẽ dương dương tự đắc châm biếm mình đến đâu nữa...

“Tỉnh rồi sao?”

Tuy không nhìn thấy gương mặt Mộ Dung Viễn, nhưng giọng nói vẫn luôn lười biếng không tập trung này tựa hồ như ẩn chứa một tia sùng nịch, khiến tâm tình vốn căng thẳng của Mộ Dung Trí có hơi thả lỏng hơn.

“Có thấy khó chịu chút nào không?”

Cảm giác thấy một bàn tay đang đụng vào hông mình, Mộ Dung Trí lập tức đẩy nó ra, ngồi dậy.

“Khó chịu lắm sao?”

Lúc này câu hỏi của Mộ Dung Viễn lộ ra vẻ lo lắng không hề che giấu, nhưng bàn tay hắn định đưa ra đỡ lại bị Mộ Dung Trí đẩy ra.

“Ta không sao!”

Tay lần thứ hai bị đánh về, Mộ Dung Viễn liền hiểu Mộ Dung Trí đã khôi phục vẻ trầm tĩnh lạnh lùng nghiêm nghị của y. Y sẽ không cho phép hai người tứ chi dây dưa lần nữa. Nhìn khuôn mặt đăm đăm ấy, trong lòng hắn không khỏi lặng lẽ thở dài. Con người này, rõ ràng khó chịu, nhưng vẫn còn muốn cựa mạnh.

Biết cá tính của tam ca, Mộ Dung Viễn cũng không nói nhiều. Hắn ngồi dậy, cầm lấy quần áo gấp ngay ngắn đầu giường đưa cho Mộ Dung Trí, cười nói. “Vẫn còn sớm, sao phải cuống cuống như vậy làm gì?”

Không bận tâm đến câu bốn cột của hắn, Mộ Dung Trí lặng lẽ cầm lấy y phục. Giờ y mới phát hiện mà mình cứ nhiên nhiên nằm ở trong chăn. Thì ra y và Mộ Dung Viễn xích lõa ôm nhau cả đêm, thậm chí trên người y còn phảng phất mùi hương thanh nhã của Mộ Dung Viễn nữa.

Mộ Dung Trí vội vã mặc nội y vào, may là Mộ Dung Viễn cũng không nhìn y, mà tự mình bước xuống giường, cầm lấy một bộ y phục màu tím nhạt, quay lưng về phía y chậm rãi mặc vào. Mộ Dung Trí thấy trên hậu bối rắn chắc ấy ẩn lộ một ít vết hồng hồng tím tím, không khỏi thốt tim.

Mấy vết này không phải là do y lưu lại tối qua đó chứ? Y có mạnh tay vậy sao?

4. Chương 4

Mộ Dung Trí vội vã mặc quần áo, đứng dậy xuống giường. Ai ngờ chân y lại nhũn ra suýt ngã, lập tức có đôi tay cường lực đỡ bên hông. Mộ Dung Viễn ôn nhu nói: “Cẩn thận một chút.”

Mộ Dung Trí đẩy sự giúp đỡ không cần thiết đó ra, lạnh lùng nói: “Cám ơn.”

Y đứng thẳng người, tuy rằng hậu đình có chút khó chịu, nhưng cũng không trở ngại hoạt động, có điều thất lực cùng vùng giữa hai chân mỗi như kiệt lực khiến Mộ Dung Trí vô cùng ảo não.

Y lại quên rồi, người đứng cạnh này là tay già đời trong tình trường. Thanh lâu xướng quán trong kinh thành sợ là không có nơi nào hấn chưa từng tới, làm sao kiêu khích dục vọng người khác đối với hấn vốn là chuyện ngựa đi quen đường, mình đem qua sao lại vô dụng đến thế, vừa bị hấn kiêu khích, đã ngoan ngoan mà nghe lời?...

Trong phòng đốt đến mấy hỏa lò, ấm áp như mùa xuân. Mộ Dung Viễn chỉ mặc một chiếc nội y lên người, vùng gáy cùng khuôn ngực nửa kín nửa hở vẫn còn lưu lại không ít dấu hôn chồng chéo. Mộ Dung Trí nhìn thấy, trong lòng không khỏi kinh hách.

Y kìm nén rung động trong lòng, lạnh giọng hỏi: “Đây là đâu?”

“À, đây là biệt viện bên ngoài của ta, lúc mệt mỏi, ta thường nghỉ chân ở đây. Vừa hay chỗ này rất gần Nguyên Hồ, tối qua sự tình gấp gáp, nên đành mang huynh đến đây.”

Biệt viện bên ngoài? Không cần nói cũng biết là nơi yêu đương vụng trộm tìm niềm vui rồi. Hấn dám đưa y đến loại địa phương này cơ đấy!

Nghĩ đến việc Mộ Dung Viễn từng ở trên chiếc giường này hoan hảo với bao nhiêu người, mà y cũng là một phần trong số đó, Mộ Dung Trí càng ngày càng nổi giận.

Xem ra chuyện cứu y dưới nước cũng đã sớm được an bài, bằng không với tính cách của Mộ Dung Viễn, không bỏ đá xuống giếng đã tốt.

Tức giận trong lòng truyền tới mặt, đã biến thành thần sắc lạnh lùng. Mộ Dung Trí buộc xong đai lưng, liền nói với Mộ Dung Viễn: “Tối qua đệ đến thật đúng là trùng hợp, dám thích khách sao rồi?”

Trùng hợp? Y không biết là hấn đã đa tâm như lửa vọt vĩa vọt đến sao?

Nhìn Mộ Dung Trí lạnh lùng chất vấn, Mộ Dung Viễn nở nụ cười khổ không biết phải làm sao.

Vì sao người tối qua còn giữ lấy tay áo hấn không muốn để hấn đi, chớp mắt đã trở nên lạnh lùng như vậy? Thân ảnh cùng nhãn thần nhu nhược quán trụ hấn không muốn rời xa kia, cùng với gương mặt không mang chút biểu tình nào hiện tại thật không nhìn ra là cùng một người.

Nếu mỗi ngày đều đẩy tam ca xuống nước, là mình có thể hưởng thụ sự ôn nhu dịu dàng này rồi.

Nghĩ tới đó, Mộ Dung Viễn liền không nhịn được cười khê, đáng tiếc nụ cười này trong mắt Mộ Dung Trí lại thành đắc ý khi gian kế thực hiện được.

“Tam ca, nói lại cũng thật may mắn, ta tình cờ biết được Tạ lão bản người mở tiệc chiêu đãi huynh cùng Cựu bộ của Thành Vương cũng từng lui tới. Ta vốn nghĩ quả có điểm kì quái, cho nên mới dẫn người qua xem thử. Tam ca, huynh cũng quá sơ suất, chuyện mình không biết bởi sao lại có thể đi nói lung tung được?”

Mộ Dung Trí nhăn mặt, nhược điểm này của y chưa từng nói với bất cứ ai, nhưng người trong nhà đều biết. Nếu thích khách này là dư đảng Thành Vương, chỉ sợ bọn họ trước đây đã từng nghe đại ca nói qua nên mới biết.

Lại nghe Mộ Dung Viễn lo lắng nói. “Thích khách cùng đám tân khách hoa nương hấn là không còn ai sống sót. Hậu sự của bọn họ cùng chuyện diệt trừ cầm đầu dư nghiệt loạn đảng ta cũng đã đưa cho nhị ca xử lý. Nên tam ca, huynh cũng không cần lo lắng quá. Bất quá hiện tại tuy nói phản loạn đã trừ, có thể vẫn còn thừa nghiệt ám tồn xung quanh. Bọn họ không đối phó được với nhị ca, liền ngấm vào huynh. Huynh cũng nên cẩn thận, sau này xuất môn phải mang theo nhiều người một chút, không phải lúc nào cũng may mắn như thế được.”

Mộ Dung Trí sững sốt, vội vàng truy hỏi: “Những người tối hôm qua đệ không tha cho ai?!”

“Huynh giết mình như thế làm gì? Ai biết trừ Tạ lão bản còn có thể có dư nghiệt khác không? Ta cũng không có thời gian rồi đi thăm dò, dĩ nhiên là giết toàn bộ rồi.”

Dư đảng Thành Vương tuy phải trừ, nhưng những tân khách này hấn đều là người vô tội đi? Trừ uống vật túng, không ngờ Mộ Dung Viễn làm việc thủ đoạn độc ác như vậy.

Trên mặt Mộ Dung Trí đầy vẻ giận dữ, y lạnh lùng nói: “Cám ơn.”

Y phất tay áo rồi đi, bỗng nghe Mộ Dung Viễn đứng sau cười nói. “Tam ca, ta phái người đưa huynh về. Thân thể huynh bây giờ không thể cưỡi ngựa được...”

Mộ Dung Trí làm như không nghe thấy gì. Y không muốn nhìn thấy dáng vẻ tươi cười châm chọc kia, liền đi thẳng không quay đầu lại. Kì thực nếu lúc này y nhìn lại, sẽ phát hiện ra đó không phải là nụ cười trào phúng, mà nhàn nhạt đầy vẻ bất đắc dĩ.

Ánh mắt Mộ Dung Viễn đuổi theo thân ảnh xuất môn, đến khi không nhìn thấy mới thôi. Nụ cười yếu ớt bên môi cũng đã tan biến.

Dư hương tràn đầy căn phòng, một đêm hoan tình, nay chỉ còn lưu lại một người thần thờ cô độc.

Mộ Dung Viễn tựa người bên giường, nhìn lô hỏa không ngừng thiêu đốt trước mặt, đột nhiên có loại cảm giác chán chường lực bất tòng tâm.

Hiện tại bạn đảng dư nghiệt cũng đã bị tiêu trừ, đại cục đã định. Lạc Diệp sơn trang cũng không có đại ca thao túng, sau này không cần mình ở bên, người ấy cũng có thể một mình chống đỡ được.

Vài chục năm đều lượn lờ xung quanh y, hiện tại hẳn cũng nên dứt ra ly khai. Người ấy không cần vì hắn mà tâm trạng cả ngày đều căng thẳng cấp bách, mà hẳn, cũng có thể đi làm việc mình muốn.

Mộ Dung Trí mấy ngày nay có phần hoảng hốt. Y cho rằng Mộ Dung Viễn sẽ mượn có chuyện đêm đó mà cố tình dây dưa với y, không ngờ lại hoàn toàn trái ngược. Từ lúc hai người chia tay ngày ấy, Mộ Dung Viễn chưa từng xuất hiện trước mặt y, mà y, lại thường xuyên vô thức mộng xuân.

Con người lạnh tính một khi bị khơi mào dục vọng, sẽ tựa như nước vỡ bờ đề cuộn trào mãnh liệt không gì ngăn lại được. Mộ Dung Trí nghĩ đến cảnh hai người ôm nhau dây dưa đêm đó, lại vô pháp chế trụ bất an trong tâm hồn. Y thừa nhận trong khoảnh khắc nơi ấy, y đã chìm sâu trong ánh mắt tựa tiểu phi tiểu của Mộ Dung Viễn. Nụ cười có chút gian nịnh tà ác ấy như một bờ hồ trong suốt bao bọc lấy y, khiến y không thể giẫy dụa.

Tam ca, có phải sau này ta đi theo huynh, sẽ không ai dám khi dễ ta nữa?

Đúng rồi, nhưng không được nói nhiều như vậy nữa!

Nga, ta sẽ không nói nhiều nữa.... Vậy ta có thể cùng tam ca luyện công đúng không? Ta cũng muốn học võ công.

Đệ thân thể loắt choắt như thế, còn muốn luyện công?

Nhưng ta muốn luyện, tam ca, cầu huynh đấy...

Được rồi, đừng ồn nữa, ta biết rồi. Chốc nữa ta sẽ nói với cha một tiếng.

Cảm ơn tam ca!

Trong trí nhớ vẫn ẩn hiện hình ảnh hài tử gầy teo nhỏ kia không ngừng quẩn lấy y, một chuyện nhỏ xíu cũng có thể khiến hắn thỏa mãn. Nụ cười ngọt ngào lộ ra vẻ ngây thơ hồn nhiên, không như bây giờ, vĩnh viễn đều là nụ cười đầy toan tính.

5. Chương 5

Mộ Dung Viễn và y chỉ sinh kém nhau vài ngày, cùng mang họ Mộ Dung, dải ngộ lại khác nhau một trời một vực. Điều này cũng khó trách, mẫu thân Mộ Dung Viễn chỉ là một nha đầu được mua về thị sảng, may mắn hoài thai, mới thành thiếp thất. Chủ tử không được sủng ái, bọn hạ nhân tự nhiên cũng hầu hạ chậm trễ. Mộ Dung Trí còn nhớ có một lần hắn tình cờ gặp mẫu thân Mộ Dung Viễn ở hậu viện, nữ nhân kia cúi đầu khom lưng nịnh nọt lấy lòng y, mà Mộ Dung Viễn thì kinh hoàng trốn sau lưng mẫu thân, bàn tay nhỏ bé níu lấy vạt áo nàng. Dù cùng tuổi, nhưng hài tử ấy thân thể nhỏ bé gầy gò, thấp hơn y đến nửa cái đầu.

Thấy y phục sức hoa lệ, trên gương mặt nhỏ nhắn tràn ngập dịch ý, song song lại dùng ánh mắt cực kì hàm mộ ngắm y.

Sau đó, như thế nào Mộ Dung Viễn lại quần quýt lấy y nhỉ, Mộ Dung Trí cũng không còn nhớ nữa. Có lẽ là do tuổi họ xấp xỉ nhau, y nhanh chóng trở thành bạn cùng chơi thân thiết nhất với Mộ Dung Viễn, cũng thương yêu nhau như thân huynh đệ. Vì có y nói giúp, Mộ Dung Viễn mới có cơ hội đọc sách luyện công, tuy rằng cũng không hẳn xuất sắc, nhưng tiểu chủ ấy lại biết nói những lời khiến người ta vui vẻ hài lòng, sau đó bất giác, phụ thân cũng dần dần chú ý tới tiểu nhi tử này, để hẳn từ một địa vị đến gã tiểu tư cũng không bằng trở thành thiếu gia chân chính của Mộ Dung gia.

Y cũng không biết quan hệ của Mộ Dung Viễn với đại ca tốt lên từ bao giờ, y chỉ nhớ đôi tay đẩy y xuống nước kia nham hiểm tàn ác thế nào, khiến y chợt nhận ra thì ra Mộ Dung Viễn đã cao bằng y từ bao giờ, mà khi hẳn nhìn về phía y đang cố vùng vẫy không còn là nụ cười ngây thơ như trước, mà là nụ cười lạnh lùng khi mưu kế đạt thành.

Sau đó, là câu nói lạnh lẽo thấm vào tâm khảm.

Ta hận ngươi, ta đã sớm muốn ngươi chết rồi!

Thì ra đáng vẻ thiên chân vô tà của Mộ Dung Viễn trước đây đều là giả vờ, lợi dụng y để một bước lên cao, rồi liền đá văng y ra không chút lưu tình, chạy đến bên đại ca.

Một đứa trẻ vừa 6 tuổi đầu tại sao lòng dạ lại âm ngoan như vậy? Tính toán thâm trầm như vậy?

Nguyên nhân rơi xuống nước ngày ấy y không hề nói với bất kì ai, vì khi y thấy Mộ Dung Viễn toàn thân ướt sũng mệt mỏi quỳ trước mặt mọi người, khóc lóc kể lể đó đều là lỗi của hẳn, xin phụ thân trách phạt, vân vân... Đường nhiên cũng chẳng có ai trách hẳn, phụ thân còn vì hẳn quên mình cứu người khác mà tán dương tiểu nhi tử này.

Sau khi ngã xuống nước y sốt cao đến vài ngày liên tiếp, khi tỉnh lại bỗng nảy sinh sợ nước, mà Mộ Dung Viễn vẫn như trước luyện công với y, ngọt ngào gọi y là tam ca, tựa như tất cả những chuyện phát sinh ngày ấy đều là một cơn ác mộng.

Có lẽ là từ khi đó y mới bắt đầu sợ hãi Mộ Dung Viễn chăng? Y bắt đầu tránh né người kia, vì gương mặt tươi cười ấy khiến y cảm thấy căng thẳng. Y mãi không nhìn thấu được thực tâm đối phương, không nhìn thấu được nụ cười của hẳn đến tận cùng là che giấu điều gì, cũng như y không đoán ra Mộ Dung Viễn tại sao lại đối phó với y, tại sao lại muốn cứu y.

Chuyện không nghĩ ra thì không nên nghĩ nữa, Mộ Dung Trí thở dài, đem đồng sổ sách đặt trước mặt gần một canh giờ nhưng vẫn không chút động đậy để qua một bên.

Có thể là do sự giúp đỡ bất ngờ của Mộ Dung Viễn khiến Mộ Dung Trí chợt nhớ lại chuyện xa xưa này, khiến y đột nhiên có loại xúc động muốn hòa giải với đối phương. Đại ca cùng Như Phi đã qua đời, Tiểu Thành cũng theo đại phụ nhân rời khỏi Sơn trang. Nhị ca tự lập môn hộ. Hiện tại trong Lạc Diệp Sơn Trang chỉ còn hai huynh đệ y, y cũng không muốn quan hệ hai người cứ tiếp tục giằng co như vậy.

Có lẽ lần ngoài ý muốn là cơ hội để họ hòa giải...

Đáng tiếc suy nghĩ này của Mộ Dung Trí tồn tại chưa được bao lâu, đã bị một đoạn đối thoại vô tình nghe được quần đi sạch sẽ.

Đó là một ngày khi tháng giêng vừa qua được không lâu, sau giờ Ngọ, Mộ Dung Trí hẹn một vị bạn làm ăn đến tửu lâu, ai ngờ đối phương có việc nên không đến được. Y một mình ngồi trong nhĩ gian, đang suy nghĩ xem có nên về hay không, chợt nghe thấy tiếng nữ tử vui cười bên vách, rồi lại có một nam nhân nói: “Tứ công tử, nghe nói mấy ngày nay ngươi như cá gặp nước a.”

Tiếp sau là tiếng cười ha hả của Mộ Dung Viễn, khiến Mộ Dung Trí có chút giật mình. Trừ hôm 30 hai người ăn cơm tất niên cùng nhau, từ đó đến nay cũng chưa chạm mặt, không nghĩ tới lại tình cờ gặp ở đây.

“Tứ công tử, làm rồi đúng không? Ta phục ngươi thật, tam ca nhà ngươi là người lạnh lùng như băng ấy, cũng bị ngươi dạy dỗ thành ngoan ngoãn. Thật không hổ là Lăng tử tình trường đệ nhất kinh thành, loại người nào cũng không trốn được khỏi lòng bàn tay ngươi...”

Tiếng cười đùa khiến trái tim Mộ Dung Trí nhất thời đập mạnh. Y như mơ hồ nghĩ tới chuyện gì đó, rồi lại không dám nghĩ tới.

Mộ Dung Viễn có vẻ không giận, chỉ thấy hần thần nhiên nói: “Đừng đem chuyện tam ca của ta ra làm trò cười!”

Lại có một thanh âm khác lập tức cười đùa: “Trước mặt bằng hữu có chuyện gì mà không dám nhận chứ. Đại gia trong nhà ngươi đã không còn rồi, toàn bộ gia sản hiện tại đều ở trong tay tam ca ngươi, ngươi cam tâm sao? Hai người đều mang họ Mộ Dung, dựa vào cái gì mà toàn gia nghiệp lại dành hết cho y? Thiên hạ nào có chuyện tốt như vậy, nếu là ta, tất nhiên là sẽ đem cả người lẫn của vợ về hết.”

“Còn đến lượt ngươi nói, ngươi không thấy Tứ công tử của chúng ta đã ra tay từ lâu rồi sao? Ta thấy không bao lâu nữa, Lạc Diệp Sơn trang cũng nên đổi chủ rồi. Bất quá nói đi cũng phải nói lại, Tứ công tử, phải nịnh cho người lạnh lòng bằng giá ấy hài lòng thật tốn không ít sức lực đi? Cũng may ngươi còn có khả năng bám dai a.”

Thanh âm kiều mị của một nữ tử vang lên kèm theo tiếng cười: “Tứ gia chỉ ham đồ lạ thôi, đến khi cái đó tới tay tất nhiên là không cần hao tổn tâm trí nữa rồi, ai, mấy năm nay bên người Tứ gia còn không có ai, Tứ gia của ta, không biết tốt cùng là loại người nào mới có thể lọt vào mắt xanh của ngài a...”

Mắt bỗng hoa lên, tiếng cười vang lên kế tiếp có chút nghe không rõ. Thì ra Mộ Dung Viễn vốn ôm tâm tư này, tại sao y lại không nhận ra? Còn ngây thơ cho rằng quan hệ băng lãnh của họ có thể hòa giải?

Y không nghe thấy Mộ Dung Viễn nói gì, nhưng có thể tưởng tượng nụ cười đắc ý trên gương mặt tuần mỹ ấy. Y đã quên mất, Mộ Dung Viễn quyết không làm chuyện gì không có lợi, mỗi bước đi của hắn đều được tính toán rất kỹ càng rồi.

Kỳ thực nghĩ kỹ Mộ Dung Viễn cũng không làm gì sai, họ đều là con cháu Mộ Dung gia, nhưng gia nghiệp lại đều nằm trong tay y, dù là ai cũng sẽ không cam tâm thôi. Vậy cứ thi đấu công bằng, định thắng thua trong một lần là được rồi. Dù sao cứ lục đục với nhau như bây giờ y cũng không chịu nổi.

Mộ Dung Trí đặt ngân lượng lên bàn, chậm rãi rời khỏi tửu lâu.

Khi Mộ Dung Viễn trở lại sơn trang thì trời đã về khuya. Bầu không khí trầm tịch thường ngày có chút khác lạ. Đêm nay trong trang bốn phương thấp đèn lồng, đèn đuốc sáng trưng. Hần nghi hoặc tiến vào tiền sảnh, đã thấy quản gia Nguyên thúc chạy nhanh đến, vẻ mặt lo lắng hỏi hắn: “Tứ công tử, hôm nay người đi đâu vậy, sao bây giờ mới về? Tam công tử đợi người cả chiều rồi...”

Tam ca chờ ta?

Mộ Dung Viễn nhăn mặt kì quái, hắn không nghĩ ra Mộ Dung Trí thức trắng đêm chờ hắn là vì chuyện gì, hắn sẽ không phải là muốn gặp hắn rồi.

Mộ Dung Viễn không hỏi nguyên nhân. Hắn nhận ra có chuyện gì không ổn từ thần sắc lo nghĩ của Nguyên thúc. Mười mấy năm qua hắn lớn lên từ việc nhìn sắc mặt người khác, bất luận động tác nhỏ nào của người khác cũng không giấu được ánh mắt hắn.

Nguyên thúc dẫn hắn sang phòng luyện võ. Trên đường đi, Mộ Dung Viễn càng thêm nghi hoặc. Đã bao nhiêu năm hắn không đến phòng luyện võ, nơi vốn quen thuộc giờ đã trở nên xa lạ. Cảnh hai huynh đệ cùng luyện công ngày trước như hiện lên trước mắt, nhưng cũng như cơn gió nhẹ ban đêm, đến khi cảm thấy được, cảm giác ôn lạnh ấy đã rất xa, rất xa rồi...

Í nhớ vẫn ẩn hiện hình ảnh hài tử gầy teo nhỏ kia không ngừng quẩn lấy y, một chuyện nhỏ xíu cũng có thể khiến hắn thỏa mãn. Nụ cười ngọt ngào lộ ra vẻ ngây thơ hồn nhiên, không như bây giờ, vĩnh viễn đều là nụ cười đầy toan tính.

6. Chương 6

Phòng luyện võ cả bốn mặt đều đốt một đôi đèn cây, ánh nến chiếu xuống từ trên cao, khiến một căn phòng rộng lớn trở nên sáng như ban ngày. Vài gia đình đứng hai bên cửa, rồi cạnh giá binh khí, ở giữa còn có mấy lão nhân có tuổi ngồi thành hàng, đều là bốn gia gia thúc của Mộ Dung phủ. Chiếc bàn gỗ nhỏ đặt bên cạnh họ xếp chồng chất sách cùng giấy tờ gì đó. Mộ Dung Trí khoanh tay đứng giữa, lạnh lùng nhìn hần bước vào đại sảnh.

Mộ Dung Viễn vừa cười vừa dong đưa chiếc quạt giấy trên tay.

“Đã nửa đêm rồi còn nói chuyện gì vậy? Tam ca, huynh muốn luyện võ ở đây cũng được, sao lại còn mời mấy gia thúc từ thật xa đến xem? Đêm đã khuya rồi, các vị trưởng bối hần đều mệt mỏi rồi đi?”

Hần tiến lên thi lễ với từng người, mấy lão nhân liền vội vàng gật đầu đáp lễ nói: “Vô phương, vô phương.”

Không để ý đến câu hỏi của Mộ Dung Viễn, Mộ Dung Trí quay qua nói với tên gia đình đang đứng một bên. “Đưa kiếm cho tứ công tử đi.”

Lập tức liền có người bước ra trước, hai tay dâng một thanh bảo kiếm đến trước mặt Mộ Dung Viễn.

“Tứ công tử, xin tiếp kiếm.”

Mộ Dung Viễn không nhúc nhích, ánh mắt hần đảo qua chuôi hàn kiếm một lúc, liền trở về trên người đang đứng đối diện mình.

“Tam ca, huynh đây là đang làm trò gì vậy?”

Mộ Dung Trí chỉ một ngón tay lên đồng sổ sách đặt trên bàn, nói. “Chỉ là kết thúc xong chuyện này thôi.”

Mộ Dung Viễn hơi nhíu mày. “Kết thúc?”

“Không sai! Khi phụ thân đem sản nghiệp giao vào tay ta, đều đã quên đệ cũng là một phần trong Mộ Dung gia tộc. Nếu đệ vẫn cứ hai bàn tay trắng, không để ý đến gia nghiệp, sẽ khiến người ngoài chê cười ta lớn ăn hiếp nhỏ...”

Mộ Dung Viễn diêu quạt cười nói. “Ta vẫn luôn là hai bàn tay trắng mà, có gì không tốt, lại không cần lo lắng. Sao bỗng dưng hôm nay tam ca đột nhiên nhớ tới chuyện chiếu cố đệ đệ ta đây vậy?”

Mộ Dung Trí lạnh lùng nói. “Hiện tại mới nhớ đến là do ta sơ ý, vốn là nên đem nửa phần sản nghiệp cho đệ cũng không có gì quá đáng, nhưng khi nhớ đến lời dạy năm ấy của phụ thân, nếu vô duyên vô cớ đem gia nghiệp giao cho đệ, lại ngại phạm tội bất hiếu, chẳng bằng định thắng thua một ván, có thể kết thúc công bằng hợp lý.”

Mộ Dung Viễn nhìn lướt qua đồng sổ sách. “Ồ, nguyên văn kì tường[1].”

“Đặt ở đó chính là kế ước gia sản của Mộ Dung gia, có các vị trưởng bối chứng kiến, chúng ta sẽ quyết đấu công bằng. Ai thắng sẽ kế thừa sản nghiệp Mộ Dung gia, người thua sẽ phải buông tha quyền sở hữu những thứ này, rời khỏi Lạc Diệp Sơn Trang, kiếp này sẽ không bước vào trang nữa bước! Mộ Dung Viễn, điều kiện này đệ có nguyện đáp ứng không?”

Mộ Dung Viễn nhướn mày, thản nhiên nói. “Chỉ cần là quyết đấu, làm sao mà công bình được chứ?”

“Dù sao cũng công bằng hơn tình trạng hai bàn tay trắng hiện giờ của đệ!”

Quả thực, Mộ Dung Viễn ở Lạc Diệp Sơn trang, trừ tiền tiêu vặt mỗi tháng, hoàn toàn là hai bàn tay trắng, so với Mộ Dung Trí một tay nắm cả gia nghiệp, hần chỉ là một chủ tử trên danh nghĩa.

“Tam ca, hình như huynh lo lắng nhiều quá đi? Huynh nên biết ta là người rất lười nhác, dù gia nghiệp có ở trong tay ta, ta cũng không có bản lĩnh kinh doanh a. Hiện giờ ta bắt quá chỉ muốn một chỗ ở, một chén cơm qua ngày mà thôi. Chỉ là như vậy, mà huynh cũng không thể tha được sao? Các vị trưởng bối, các vị thấy có đúng không?”

Nghe rõ câu hỏi của Mộ Dung Viễn, một vị lão nhân lớn tuổi nhất đứng lên, tiến về hướng Mộ Dung Trí nói: “Tiểu tứ nói không sai a. Mọi người đều là huynh đệ, hà tất phải dùng binh qua nói chuyện chứ? Nếu hần không hiểu chuyện, ca ca người giáo huấn hần cũng được.”

“Thất gia thúc, hiện giờ ta chỉ muốn công bằng một chút, cũng miễn cho có người đồn đại bên ngoài. Việc này cùng giáo huấn không quan hệ gì, mời thất gia thúc về ngồi lại!”

Mộ Dung Trí ra lệnh cho một gia nhân đỡ lão nhân về chỗ ngồi, rồi bước tới bên Mộ Dung Viễn. Y nhìn con người vẫn bình chân như vại này, dùng thanh âm mà chỉ có hai người nghe được lạnh lùng nói: “Cả hai chúng ta trong lòng đều biết rõ, cần gì phải làm bộ làm tịch? Không lẽ ngươi chỉ muốn ở lại nơi này, mỗi ngày đủ bữa cơm đơn giản như vậy thôi sao? Ngươi cũng hà tất phải vất óc tìm mưu tính kế như vậy, giờ ta cho ngươi cơ hội này rồi, không phải ngươi đã chờ lâu rồi sao?”

Đối mặt với thái độ gây sự của Mộ Dung Trí, Mộ Dung Viễn chỉ cười.

“Tam ca, thứ ta muốn huynh vĩnh viễn cũng không thể biết được!”

Mộ Dung Trí hừ một tiếng.

“Bởi vì ta không có hứng thú muốn biết. Tứ đệ, tuy ngươi là do thiếp thất sinh ra, nhưng cũng là con cháu Mộ Dung, ở đây không phân tôn ti trật tự, mọi người đều có thực lực như nhau.”

Lời nói lạnh lùng khiến Mộ Dung Viễn thoáng trầm mặt. Đôi mày kiếm cau lại, trở tay ba một tiếng rút ra thanh bảo kiếm gia đình trình lên, giờ kiếm lên, lạnh lùng nói. “Vậy ta đây nên cảm tạ sự rộng lượng của tam ca rồi!”

Đã nhìn quen hình dạng cột nhả thường ngày của Mộ Dung Viễn, lúc này trên người hần lại tràn ngập sát khí khiến Mộ Dung Trí bỗng thấy khó thở. Y đột nhiên phát hiện, thì ra mình từ trước đến giờ vốn chưa từng hiểu rõ người này, đằng sau bộ dáng luôn luôn tươi cười như không hề có việc gì ấy cất giấu rất nhiều thứ mà y không thể nhìn thấu.

Nhìn thấy vẻ mặt trầm như nước của Mộ Dung Viễn, Mộ Dung Trí bỗng có chút hối hận. Câu thiếp thất ấy chỉ là nhất thời lỡ lời, kì thực y biết Mộ Dung Viễn rất kiêng kị hai từ đó, hai người tranh đấu kiểu gì cũng được, không nên nhắc tới con người đã qua đời kia.

Chính là như vậy, khí thế liền yếu đi, nhưng dù muốn xin lỗi lúc này cũng không thể nói ra, mà Mộ Dung Viễn cũng không cho y cơ hội nói. Hần ném qua một bên cây quạt giấy chẳng bao giờ rời khỏi tay, trường kiếm chìa thẳng, bày ra tư thế thỉnh chiến mà nói. “Cung kính không bằng tuân mệnh, ta đây đành hướng tam ca thỉnh giáo vài chiêu.”

Mộ Dung Trí cũng giương kiếm, hai người đứng đối mặt nhau, đều ngưng thần bình khí, im lặng chờ đối phương tiến công.

Võ công của họ ngày trước là do cùng một vị sư phụ chỉ giáo, với chuyện đối mặt luyện chiến này vốn đã chơi quen từ khi còn nhỏ, không nghĩ tới vài chục năm sau, hai người sẽ vì phân chia gia sản mà tử thí một lần nữa.

Thấy tư thế thỉnh chiến kia của Mộ Dung Viễn, Mộ Dung Trí đột nhiên có chút hoảng hốt. Y chợt nhớ lại thật lâu trước đây, lúc Mộ Dung Viễn cùng y luyện công, cũng làm ra vẻ hướng kiếm về phía y như thế, nhưng vì tay không có sức, thanh trường kiếm trong tay cứ không ngừng lay động, rất buồn cười...

Hàn quang chợt lóe lên trước mắt, Mộ Dung Trí vội vội vàng vàng nghiêng mình qua né kiếm. Tóc mai y bị luồng kiếm khí lướt qua, khẽ bay bay. Trong luồng kiếm quang, ánh mắt hơi chút trào phúng của Mộ Dung Viễn vẫn nhìn y.

“Tam ca, huynh thất thần! Ứng chiến nên cẩn thận, chiêu tiếp theo ta sẽ không lưu tình nữa đâu.”

Hần vừa nói vừa cười, bảo kiếm một đường đâm tới. Mộ Dung Trí rùng mình trong lòng, vội vàng ngưng thần ứng chiến.

Trận chiến này liên quan đến tiền đồ và số phận của hai người, y có thể nào lại thất thần trong thời khắc mấu chốt này? Hơn nữa hình như y đã xem thường Mộ Dung Viễn, bình thường không thấy hần luyện công,

không nghĩ tới hấn lợi hại đến thế! Còn có thể sử chiêu sắc bén đến vậy.

Trận chiến đao quang kiếm ảnh liên tục lóe, dưới đài mọi người cũng có vẻ lo lắng. Thất gia thúc vẫy tay gọi Nguyên thúc qua, nói. “Chờ chúng nó đánh được một hồi thì ngăn chúng nó lại đi. Đao kiếm không có mắt, bị thương ai cũng không tốt.”

“Lão gia tử, nếu có thể dừng lại, đã không đánh ngay từ đầu rồi. Tính tình Tam công tử của chúng ta không phải người không biết, y luôn là nói một không có hai a.”

“Nhưng đây rốt cuộc là có chuyện gì? Đang tốt đẹp, sao lão tam lại coi gió thành bão, đột nhiên đưa ra cái gì mà phân chia gia sản?”

Với câu hỏi của thất gia thúc, Nguyên thúc cũng không đáp được. Lão chỉ biết Tam công tử ra ngoài tiếp khách, sau khi trở về vẻ mặt tối sầm tức giận, liền phân phó cho lão mời các vị trưởng bối đến.

Tột cùng là xảy ra chuyện gì, có lẽ chỉ mình tam công tử mới biết.

[1] Nguyên văn kì tường: thành ngữ, biểu thị ý nguyện ý nghe người kia giải thích, có ý thỉnh cầu nói rõ hàm xúc ý tứ.

7. Chương 7

Mộ Dung Trí càng đánh càng kinh ngạc. Kiếm pháp của Mộ Dung Viễn lợi hại hơn y tưởng, mà dưới sự tiến công của đối phương y cũng có xu hướng lui về phía sau. Nếu thực sự bị đẩy lùi, khí thế cũng sẽ biến mất, mà thất xích kiếm phong vũ cẩn thận của đối phương hết lần này đến lần khác, khiến y không hề có cơ hội phản kích.

Trận chiến này vốn là y đề ra, nếu thua, y đâu còn mặt mũi nào đặt chân ở kinh thành nữa.

Mắt thấy kiếm quang nhấp nháy không ngừng bức tới, ngay cả ý nghĩ tử chiến đến cùng Mộ Dung Trí đều đã có, liền không hề để ý tới lưỡi đao sắc bén đối phương đâm đến nữa, thân thể chỉ lách qua một chút, trường kiếm chỉ nghiêng đi, Mộ Dung Trí đã bắt đầu có suy nghĩ chịu thua, chỉ tính toán đến một kiếm định thắng bại, lại bỏ qua một vấn đề quan trọng. Với chiến pháp lúc này của y, nếu như chỉ cần chậm nửa chiêu, kiếm phong bức đến trước mặt y đủ có thể khiến y trọng thương.

Đúng như tính toán, mũi kiếm của Mộ Dung Viễn quả nhiên khó khăn dừng lại trước ngực y. Bởi vì một kiếm y đâm ra kia trúng ngay giữa tay trái của Mộ Dung Viễn. Chỉ trong nháy mắt, y đã xoay chuyển được thế hạ phong.

Tâm rút cuộc cũng thả lỏng, Mộ Dung Trí rút kiếm về, vừa kiêu ngạo mà cũng có vài phần đắc ý.

“Tứ công tử, người có sao không?”

Mắt thấy trận đấu rút cuộc cũng dừng, Nguyên thúc là người đầu tiên chạy tới. Lão thấy Mộ Dung Viễn bị thương, liền quay qua hai gia đình đứng bên cạnh. “Đứng ngay ra đó làm cái gì? Còn không mau đi lấy được cao cầm máu!”

“Không cần đâu.”

Mộ Dung Viễn thản nhiên cười cười, ném trường kiếm trong tay tới trên mặt đất, mũi kiếm vừa chạm đến mặt đất liền phát ra tiếng loong coong khe khẽ, dội lại âm ỉ không dừng, khiến trong lòng Mộ Dung Trí có chút run rẩy.

Một kiếm ấy cũng không sâu. Y chỉ cầu một phần thắng, cũng không muốn một ván sống còn. Nhưng vết máu trên cánh tay trái Mộ Dung Viễn như một bát nước bị hắt đổ, trong nháy mắt đã loang ra trên y sam, ở dưới ánh nền sáng như ban ngày đúng là cực kì tiê diễm.

Trái tim vốn đã bình ổn của Mộ Dung Trí lại dựng lên, thế nhưng thoát ra cũng là lời nói lạnh băng.

“Người thua rồi!”

Mấy gia thúc được gia đình nâng đỡ run rẩy đi đến. Thấy thần sắc lo lắng của bọn họ, trên gương mặt vốn có chút tái nhợt của Mộ Dung Viễn đột nhiên nở ra một nụ cười. “Ta không sao, chỉ là vết thương nhỏ thôi.”

Hắn quay đầu lại nói với Mộ Dung Trí, nói. “Ta thua.”

Rất nhiều năm trước đây, khi ta bắt đầu yêu người, ta đã thua rồi...

Nhìn vẻ mặt lạnh băng không chút biểu tình của Mộ Dung Trí, trong lòng Mộ Dung Viễn bỗng có chút khổ sở, trên mặt lại nở nụ cười.

“Dám cược dám chịu, tam công tử, như người mong muốn, ta lập tức rời khỏi đây, kiếp này sẽ không bước vào đại môn Mộ Dung phủ nữa!”

Hắn xoa người thì lễ với mấy lão nhân, liền lập tức quay đầu bước ra ngoài không nhìn lại. Nguyên thúc ở phía sau vội kêu lên: “Tứ công tử...”

Không đáp. Thân ảnh cao to kia vừa bước ra khỏi phòng luyện võ, trong nháy mắt đã tan biến vào trong bóng đêm hắc ám, chiếc quạt giấy cô đơn bị bỏ lại trên mặt đất, tựa như đã bị chủ nhân quên mất.

“Đêm... Đêm đã khuya rồi, dù muốn đi, cũng... cũng nên chờ đến sáng mai chứ...”

Nguyên thúc nhỏ giọng lầm bầm một câu, nhưng nhìn qua sắc mặt âm trầm của Mộ Dung Trí, âm thanh khe khẽ cũng liền tiêu thất vô tung.

Bốn vị công tử Mộ Dung gia đều do lão chăm sóc từ nhỏ đến lớn. Đại công tử đã tạ thế, nhị công tử cũng không ở trong phủ. Vị tứ công tử này tuy nói cả ngày chỉ biết du ngoạn, tìm hoa vấn liễu cũng không phải việc chính đáng, nhưng cũng không thấy hắn có dã tâm tranh đoạt gia nghiệp gì. Hơn nữa, gia sản đều nằm trong tay tam công tử, sao có thể muốn đoạt là đoạt được dễ dàng như vậy. Hà tất phải tuyệt tình đến thế, làm bị thương người ta còn đuổi người ta đi? Loại luận võ này căn bản vốn không công bằng. Ai chẳng biết kiếm thuật của tam công tử rất tốt, tứ công tử sao có thể là đối thủ của y? Nói là luận võ định thắng thua, căn bản chỉ là mượn cơ đuổi người ta đi mà thôi.

Đáng tiếc lão chỉ là một gã quản gia nho nhỏ, loại phân tranh chốn nhà cao cửa rộng này cũng không đến lượt lão nói. Cho nên trừ việc lầm bầm vài câu, Nguyên thúc cũng chỉ có thể thở dài mà thôi.

Mấy gia thúc xem tình cảnh, cũng không nhiều lời thêm, chỉ là phát tay cáo từ. Thát gia thúc tiến đến bên Mộ Dung Trí, như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không nói ra, bước theo mọi người bỏ đi, trong đêm yên tĩnh chỉ vọng lại một tiếng thở dài.

“Vốn đều là huynh đệ một nhà, hà tất phải quay lưng lại mau như thế...”

Vốn đều là huynh đệ một nhà, hà tất phải quay lưng lại mau như thế?!

Đây là đang trách y ác độc sao? Không phải y không thể buông tha thân đệ đệ huyết mạch tương liên kia, là người đó buộc y phải làm vậy. Y bất quá chỉ là tự bảo vệ mình thôi, nếu không động thủ, chỉ sợ người bị buộc xuất môn là chính mình.

Y cũng không phải không cho Mộ Dung Viễn cơ hội. Nếu người thua là y, y cũng sẽ rời đi như thế. Mọi người quyết đấu công bằng, y đâu có sai? Vì sao ai cũng nhìn y như thể phạm tội ác tày trời?

Mộ Dung Trí tức giận ném trường kiếm trong tay xuống đất.

Bọn gia đình nghe lời an bài của Nguyên thúc, đem kế ước nhà và gia sản dọn đi. Trong đại sảnh nhất thời thanh tĩnh. Gió đêm lạnh lùng thổi qua đại môn mở rộng, khiến tâm tình vốn tức giận của Mộ Dung Trí dần dịu xuống, rồi lại nhớ đến câu nói vừa rồi của Mộ Dung Viễn.

Chỉ cần là quyết đấu, sao có thể công bằng được?

Chính xác, vốn chẳng có gì công bằng. Đặt cược là do y định, canh bạc ngay từ đầu đã định rõ thắng thua rồi, Mộ Dung Viễn căn bản không có bất luận khả năng nào cự tuyệt.

Mặc kệ nói ra đường hoàng đến đâu, thực tế y hiểu hơn ai hết. Y bắt quá chỉ là muốn mượn một cái cớ trục xuất Mộ Dung Viễn ra khỏi cửa mà thôi.

Bên ngoài trắng bạc lạnh lẽo treo trên bầu trời, đêm mênh mông, khiến Mộ Dung Trí đột nhiên nhớ lại cái ngày ngoạ long phong thượng[1] cách đây không lâu ấy. Đêm đó, ánh trăng cũng mông lung như thế, nhưng thân thể tiến tới cứu y, bảo vệ y vẫn rất thực, còn cả sự ấm áp khi được người đó ôm chặt vào lòng. Loại cảm giác ấm áp này, có lẽ về sau sẽ không còn cảm nhận được nữa rồi.

Thế nhưng, tất cả những thứ đó không phải đều là cố ý giả bộ diễn kịch khiến y cảm động thôi sao? Tại sao đã biết rõ như vậy, trong lòng vẫn có cảm giác thất lạc đăm nhặt mà không cách nào nói nên lời?

A Viễn, kì thực ta không hề muốn làm như vậy, đều tại người ép ta mà thôi!

Mộ Dung Trí chậm rãi bước tới chiếc quạt giấy nằm trên mặt đất, cúi người nhặt nó lên, rồi mở ra. Chiếc quạt trắng như tuyết có đọng lại vài giọt máu hồng, rất nhỏ thôi, từng giọt từng giọt bắn ra, như hồng mai lác đác nở trong hàn tuyết, tịch mịch mà cao ngạo.

[1] Ngoạ long phong thượng: con rồng nằm trên đỉnh núi (?) Chắc ám chỉ cảm giác khoái lạc =))

8. Chương 8

“Đau đau đau đau...”

Mộ Dung Viễn gần như là nghiêng răng nghiêng lợi gào lên, nhưng bàn tay đang giữ lấy vết thương trên tay hắn cũng không vì thế mà dịu dàng hơn, ngược lại càng ra sức giữ chặt, chủ nhân đôi mắt tím trong thanh cũng rất ôn nhu nhìn hắn cười nói: “Lão tứ, hiện tại ta đang chữa bệnh, không phải giết người. Ta van người đừng có kêu gào như giết lợn được không?”

“Giết lợn cũng hạ thủ ôn nhu hơn người!”

Mộ Dung Viễn oán hận nói, nhưng vừa nhìn thấy vẻ mặt có chút hả hê của Lê Đình Văn, hắn không khỏi nở nụ cười.

“Được Quán Tử, lấy việc công trả thù tư cũng không hề gì, nhưng ta van người đừng có biểu hiện rõ ràng như thế được không? Không phải chỉ là đưa người đến biên quan làm đại phu trong quân ngũ thôi sao? Chuyện tốt như vậy người ta cầu còn không được, chờ lập công trạng, nói không chừng lúc về triều đình còn phong người một chức ngự y nào đó và vân vân, chẳng phải là làm rạng rỡ tổ tông rồi sao? Đến lúc đó sợ người cảm ơn ta còn không kịp nha.”

“Ta cảm ơn người?!”

Lê Đình Văn hung ác đánh một cái lên cánh tay bao băng gạc của Mộ Dung Viễn, đến khi thỏa mãn nhìn vẻ mặt nhe răng trợn mắt của đối phương, mới nhảy dựng lên hét lớn. “Lão tứ hỗn đản, Lê Đình Văn ta quen biết người, là việc không may nhất trên đời, không có người, làm sao có chuyện bị chỉ đích danh đến vạn lý phong sa[1] chịu tội? Ngự y? Ta phi! Cái phong hào bạch cấp kia ta chẳng thèm! Ta vốn chẳng cần phong hào, lấy y thuật của ta, danh tự vẫn có thể lưu danh muôn đời...”

“Lưu danh muôn đời phần lớn đều dùng với người đã chết, Được Quán Tử, trung khí[2] của người sung mãn như thế, phỏng chừng sống thêm bảy tám mươi năm nữa cũng không thành vấn đề. Từ này dùng với người bây giờ có hơi sớm.”

Một câu khoa trương của Mộ Dung Viễn đã khiến Lê Đình Văn tức đến tiền hậu loạn khiêu, gương mặt xinh đẹp tức đến đỏ bừng cả lên, đang suy nghĩ tìm lời phản bác, bỗng thấy bạch y chợt lóe ngoài cửa, một mỹ nhân còn đang ngái ngủ tiến đến, đôi mi thanh tú nhăn nhịu giận dữ trừng mắt nhìn hai người nói. “Mới sáng ra các người đã ầm ĩ cái gì? Muốn cãi nhau ra ngoài lâu mà cãi!”

Người này chính là tình nhân của Mộ Dung Tĩnh, nhị ca của Mộ Dung Viễn – Hình Phi, cũng là sư đệ của Lê Đình Văn. Vừa thấy hắn xuất hiện, Lê Đình Văn như người ngã xuống nước vớ được rơm rạ, phi đến phía trước, hét lớn. “Hình Phi, người đến đúng lúc lắm, dù thế nào ta cũng không muốn đến biên quan, mà lão tứ cứ quần lấy ta không tha, người mau đổi phỏ hắn giúp ta!”

Mộ Dung Viễn tiến lên hành lễ, cười nói, “Bái kiến nhị tẩu.”

Hình Phi không để ý đến Lê Đình Văn đang nổi phong ba, chỉ liếc qua Mộ Dung Viễn, thản nhiên nói: “Xưng hô thuận miệng thật nhỉ, ta nghe nói người bị thương, không nghĩ tới còn có tinh thần thế. Xem ra một chiêu kiếm đó còn chưa đủ nặng, không bằng ta giúp người một chút nhé?...”

Mộ Dung Viễn nghe vậy, sợ đến mức rụt lui về phía sau, cười nói. “Hình Phi, nửa đêm ta bị người ta đuổi ra khỏi phủ, đã rất thâm rồi, vốn chỉ là Trích Tinh lâu có thân y, có thể giúp ta thượng dược, khiến vết thương mau lành, ai biết tên Dược Quán Tử này cư nhiên ném đá xuống giếng, người cũng đừng nhảy vào giúp vui nữa, một gậy dả lạc thủy cầu[3] được không? Ta không muốn biên quan chiến trường còn chưa đến, khắp thân đã bị thương, trước khi ra trận đã bị thương, cũng không phải điềm báo tốt.”

Hình Phi nhìn thần sắc bình chân như vại của Mộ Dung Viễn, trong lòng đã có chút bội phục khí phách của người này.

Sáng nay vừa nghe Mộ Dung Tĩnh kể lại, Mộ Dung Trí cư nhiên lấy việc luận võ định thắng thua giữa đêm khuya đuổi Mộ Dung Viễn ra khỏi Lạc Diệp Sơn trang, con người xui xẻo này mang theo thương tích chạy đến Trích Tinh lâu tìm nơi tá túc. Lúc đó hắn đã ngủ, Mộ Dung Tĩnh cũng không muốn kinh động hắn, chỉ mời đại phu trong phủ băng bó vết thương qua loa cho Mộ Dung Viễn, rồi chuẩn bị một gian phòng cho hắn ở.

Luận võ địch không lại, lại bị anh em đuổi ra khỏi sơn trang ngay trước mặt trưởng bối, Hình Phi vốn tưởng Mộ Dung Viễn chỉ ít cũng có một chút uể oải không vui, không nghĩ tới vừa sáng sớm hắn đã chọc sư huynh tức đến liên tục giậm chân, thần sắc vẫn một vẻ ung dung tự tại, tựa như không hề bận tâm đến việc bị đuổi ra khỏi nhà, thậm chí ngay cả nụ cười tà nịnh vốn có cũng không chút thay đổi đến nửa điểm đột biến.

Con người này rốt cuộc là chuyện gì cũng không để ý? Hay là việc gì cũng giữ trong lòng không biểu hiện ra?

Ngay cả Hình Phi cũng thấy Mộ Dung Trí lần này quá tuyệt tình. Người kia đến tột cùng đang lo lắng chuyện gì? Chỉ sợ y còn chưa biết chuyện cách đó không lâu Mộ Dung Viễn đã qua Bộ binh tự tiến cử, nguyện vì Uất Trì Phong tướng quân đang giao chiến với lệ tộc nơi quan ải làm trưởng tiền văn thư, sắp theo đoàn quân xuất phát, mà Lê Đình Văn cũng bị hắn lừa theo. Vốn là do hai người đánh cược, mà bên thua đương nhiên là Lê Đình Văn.

Không biết Hình Phi đang nghĩ gì, Lê Đình Văn vẫn đứng bên hồ to gọi nhỏ.

“Ta mặc kệ, ta không muốn đi lên phía Bắc! Ta sợ nhất đi bộ, sợ nhất bão cát, sợ nhất suốt ngày phải làm việc! Hình Phi, không bằng người đi thay ta, ta biết người thích nhất loại cảm giác trì mã tung hoành nơi phương Bắc, hơn nữa y thuật của người cũng không tệ, không, là phi thường tốt, tuyệt đối tốt, đại đại tốt...”

Không để ý tới Lê Đình Văn vẻ mặt nịnh hót của Lê Đình Văn, Hình Phi chỉ một tiểu nha hoàn hầu hạ bên cạnh phân phó. “Lạc Vũ, hành trang của Lê tiên sinh hình như còn chưa thu thập, người đi hỗ trợ xem, cái gì nên xếp thì xếp vào, đừng làm lỡ hành trình.”

Lạc Vũ lĩnh mệnh đi ra, mặc kệ Lê Đình Văn vẫn đang gương mặt đờ người ở phía sau. Thấy vẻ mặt không cam lòng của y, Mộ Dung Viễn phốc một tiếng phá ra cười, hắn nghiêng người dựa vào ghế, lười biếng nói. “Dám cược phải dám nhận thua, đường đường là thần y như người sao đồ phẩm[4] kém vậy?”

“Ai nói thần y thì đồ phẩm nhất định phải tốt? Ta còn chưa nói đến chuyện người có ý gài bẫy để ta nhảy xuống, ta không tin con xúc xắc đó là của nhà người, lắc kiếu gì cũng là người thắng.”

Nghe đến đó, Hình Phi thoáng nhú màu, nịnh không được cắt ngang lời Lê Đình Văn.

“Sư huynh, đồ phẩm kém cũng không sao, nhưng đại trượng phu nhất ngôn cửu đỉnh[5], lời đã nói ra sao có thể coi như trò đùa? Người có phải muốn lão nhân gia sư phụ mất mặt hết không?”

Hình Phi vừa nhắc đến hai chữ sư phụ, Lê Đình Văn quả nhiên ngoan ngoãn đứng lên, khẽ cắn môi nói. “Được rồi được rồi, ta chịu thua. Ta cùng tên lão tứ hồn đản này đến biên cương còn không được sao?”

Y giậm chân nghênh ngang bước đi, oán thán đầy bụng vẫn còn truyền tới theo cơn gió.

“Làm người thật sự không nên ban phát thiện tâm, từ thật xa đến kinh thành để cứu người, không nghĩ đến vừa tới Trích Tinh lâu, liền không thoát ra nổi nữa. Hảo tửu mỹ nhân cũng chẳng có bao nhiêu, tại sao chuyện khổ cực đều bắt ta cáng đáng? Năm đó sao ta ngốc vậy chứ, theo sư phụ học y thuật làm cái gì?...”

Nghe mấy lời bực tức này dần tiêu thất, Hình Phi mới hướng mắt về phía vẻ mặt tươi cười của Mộ Dung Viễn, lạnh lùng hỏi. “Sư huynh ta cũng đáp ứng cùng người đi phương Bắc rồi, chuyện người gian lận khiến hần đánh bạc thua tính thế nào đây?!”

Nghe xong mấy lời này, vẻ mặt người kia liền hợp tình hợp lý.

“Đánh cược dĩ nhiên phải có thắng có thua, là tại vận khí Được Quán tử không tốt, sao lại trách ta?”

Vừa nói xong đã bị Hình Phi lớn tiếng đàn áp. “Đừng để ta nói một câu hai lần!”

Dù hỏa lò trong phòng cháy phừng phừng, Mộ Dung Viễn vẫn không kìm được lạnh run một trận, hần nghĩ nếu tiếp tục cù nhây cù nha, chú băng của Hình Phi không chừng sẽ không khách khí mà ấn lên chính người hần.

“Được rồi được rồi, ta nói thật, đúng là ta có dự mưu, nhưng ta cũng không bắt ép Được Quán tử đánh cược a, đánh bạc không gian lận, vậy đổ phùng[6] khắp thiên hạ chẳng phải sập tiệm? Huống chi ta bắt quá chỉ để hần đến chiến trường làm đại phu quân y vài tháng thôi, cũng không phải chuyện gì xấu. Biên cương khốc nghiệt lạnh lẽo, quân đội bên ta không chịu lạnh được như người Lệ tộc, chiến sự đương nhiên phải tốc chiến tốc thắng, cho nên đương nhiên sẽ có tổn thương nghiêm trọng gì đó, có thần y như Được Quán tử cống hiến trên mặt trận như vậy, không khác gì hổ mọc thêm cánh. Nhưng người cũng biết tính tình sư huynh người, nếu trực tiếp cầu hần, hần tất nhiên sẽ không đồng ý.”

Hình Phi im lặng.

Mộ Dung viễn nói không sai, thủ lĩnh Lệ tộc vốn câu kết với Nghị vương, mưu toan nội ứng ngoại hợp khởi sự tạo phản. Lúc này dù Nghị vương binh bại thân vong, dư đảng cũng đã bị thanh trừ, nhưng hổ lang chi tâm[7] như nhau, càng khó dẹp loạn. Lệ tộc dù không có ý thôn tính nuốt cả Trung Nguyên, nhưng đánh một trận nơi biên cảnh cũng không thể tránh được. Y thuật của Lê Đình Văn rất tốt, nếu có thể cống hiến vì quân đội, trận đánh này tất có kết quả tốt gấp bội.

Thật không nghĩ tới Mộ Dung Viễn bình thường tiêu dao tự tại, cũng có vài phần kiến giải[8] với chuyện đại sự.

Hình Phi liếc Mộ Dung Viễn. “Mục đích?”

Mộ Dung Viễn nheo mắt, cười nói. “Mục đích? Mục đích của ai?”

Hần thấy dung nhan thanh tú của Hình Phi nhất thời trầm xuống, liền vội vàng nói. “Hiểu rồi hiểu rồi, người hỏi mục đích của ta đúng không? Rất đơn giản a, vì ta cũng sợ chết thôi. Nếu có thần y ở cạnh, chẳng phải sinh mệnh của ta có bảo đảm rồi sao?”

Nhìn khuôn mặt tựa tiểu phi tiểu của Mộ Dung Viễn, Hình Phi không hỏi thêm gì nữa. Nếu một người không muốn nói thật, vậy có hỏi cũng vô dụng.

Nếu Mộ Dung Viễn thật sự sợ chết như hần nói, cần gì phải tự xưng quân, đến nơi biên cảnh khốc nghiệt lạnh lẽo thử tài năng một lần? Hình Phi cũng không cho là người này đã chán ghét phần hoa kinh thành, đi tìm loại kích thích khác.

[1] Vạn lý phong sa: Bão cát nghìn dặm xa xôi J

[2] Trung khí: Đông y, chỉ khí trong dạ dày, có tác dụng tiêu hóa thức ăn cung cấp dinh dưỡng cho cơ thể.

[3] Đả lạc thùy cầu: đánh rắn đập đầu – nhử cổ tận gốc – Truy đuổi tiêu diệt đến cùng không chút thương xót.

[4] Đồ phẩm: khả năng đánh bạc.

[5] Nhất ngôn cửu đỉnh: Một lời nói nặng tựa ngàn cân.

[6] Đồ phường: Sòng bạc

~[7] Hồ lang chi tâm: tâm như hổ báo.

[8] Kiến giải: lý giải, hiểu rõ.

9. Chương 9

“Không đầy vài ngày nữa là xuất phát, xem ra ta thật sự có tài tiên tri, bằng không tự nhiên bị người ta đuổi đi, ngay cả một nơi đặt chân cũng không có. Trích Tinh lâu này mặc dù cũng được, nhưng dù sao cũng là người đi ở nhờ, có lẽ một ngày nào đó lại bị người ta đuổi đi không báo trước.”

Mộ Dung Viễn cảm thán một câu, rồi đứng lên phủi phủi vạt áo, nói. “Ta cũng đi thu thập chút hành trang, rồi cùng bằng hữu trong kinh thành cáo biệt. Mỗi cảnh mỗi vật trong kinh thành đều đã quen nhìn rồi, đột nhiên phải ra đi, cũng có chút luyến tiếc...”

Nhìn Mộ Dung Viễn thi lễ rồi bước ra ngoài, Hình Phi bỗng đột ngột lên tiếng: “Điều luyến tiếc hẳn không chỉ có cảnh vật kinh thành chứ? Không nghĩ tới Mộ Dung tứ công tử cũng có ngày trốn tránh.”

Mộ Dung Viễn đứng khựng lại, quay đầu nhìn Hình Phi.

“Trốn tránh? Cả đời Mộ Dung Viễn ta chưa bao giờ biết chạy trốn!”

“Vậy sao? Vậy người gác bút theo nghiệp binh đao là vì cái gì? Mộ Dung Viễn, người vốn không phải ra đi, nếu người muốn đánh thật sự, Mộ Dung Trí quyết không phải là đối thủ của người!”

Trên mặt Mộ Dung Viễn chợt nở ra một nụ cười kinh ngạc nhưng kính phục.

“Hình Phi, ta ghét tên Tiểu Phi ngu ngốc kia, bắt quá ta chưa từng xem thường người. Nếu người đã nhìn ra, vậy cũng đã hiểu người kia tâm cao khí ngạo thể nào, hẳn làm sao có thể thua?”

“Cho nên người chọn cách thua?”

“Thì có sao? Nói thật, danh hiệu Mộ Dung tứ công tử kia ta cũng không cần, bắt quá chỉ là không bước qua cửa nhà, cũng không phải là nhất sinh nhất tử, thắng hay thua cũng chẳng khác gì nhau.”

“Đương nhiên là khác. Người muốn đoạt lấy gì đó sao không chủ động mà giành lấy? Tam ca người sẽ không vì người rời đi mà nhớ người. Đào tẩu cũng chỉ làm người mất đi nhiều hơn mà thôi!”

Câu nói của Hình Phi khiến nụ cười quen thuộc trên mặt Mộ Dung Viễn thoáng nhạt đi, hẳn thân nhiên nói. “Ta ở lại Mộ Dung phủ, không phải là muốn đoạt được gì. Ta rời đi, cũng không phải là muốn chạy trốn! Khi đó, ta từng đáp ứng nhị ca, sẽ bảo vệ người kia thật tốt. Ta đã làm được rồi, hiện tại trần ai lạc định[1], sẽ không có ai có thể tổn hại đến hắn, nên ta cũng không cần phải lưu lại nữa!”

Hắn ngừng lại một chút, lại thấp giọng thán. “Cũng có thể, từ trước đến nay người kia vốn không cần ta bảo vệ...”

Nói xong lời này, Mộ Dung Viễn liền xoay người bước đi. Hình Phi như nhớ ra cái gì, thốt lên. “Chúc người kì khai đắc thắng[2]. Ta sẽ chuẩn bị khánh công yến[3] thật lớn chờ người về!”

Mộ Dung Viễn không quay lại, chỉ chấp ta như qua vai như cảm tạ, liền sải bước bỏ đi. Nhìn thân ảnh tịch mịch mà cứng ngắc của hắn, Hình Phi bỗng nhớ tới câu nói sáng nay của Mộ Dung Tĩnh.

Trong bốn huynh đệ nhà ta, tâm cơ sâu nhất là tứ đệ. Tâm tư linh động của hắn chưa từng có ai có thể hiểu được.

Mộ Dung Viễn chỉ ngủ lại đêm đó rồi đi, thậm chí lúc đi theo đại quân cũng không trở lại từ biệt. Mộ Dung Tĩnh cũng như đã quen với tính cách tùy tâm sở dục[4] của tứ đệ nhà mình, cũng không mấy để ý. Chỉ là khi nghe Hình Phi kể lại mấy lời của Mộ Dung Viễn trước khi đi, thoáng thở dài một tiếng, nhưng vẫn không nói bất cứ gì.

Lê Đình Văn rốt cuộc cũng bị Mộ Dung Viễn lôi theo cùng, không có ý cả ngày chui trong phủ ẩm ỉ, Trích Tinh lâu bổng chốc trở nên thanh tĩnh hơn rất nhiều. Tiểu Thanh theo Liễu Hâm Phong về quê giỗ tổ, Tô Hoán Hoa cũng xuất môn buôn bán. Bầu không khí nào nhiệt đầu tháng giêng thoáng cái liền trầm tĩnh, khiến Hình Phi có chút không thích ứng nổi.

Đảo mắt đã qua hết đầu mùa xuân. Lúc này, đại quân xuất phát đã hơn ba tháng. Trưa hôm đó, Hình Phi đang ngồi uống trà ở hoa viên, đã nghe Huỳnh Tuyết kể lại tin tức chiến thắng liên tiếp báo về từ tiền phương.

“Huỳnh Tuyết tỷ tỷ, Uất Trì tướng quân thật uy phong a, nghe nói lần trước chỉ một gậy đã đẩy quân địch ra xa trăm dặm. Xem ra đến khi đại quân hồi triều, Uất Trì tướng quân nhất định sẽ thăng quan tiến tước đúng không?”

Tiểu nha hoàn Lạc Vũ hầu hạ Hình Phi vừa nghe tin Huỳnh Tuyết mang đến, đã hưng phấn hỏi lại.

Huỳnh Tuyết liếc nàng một cái. “Người ta thăng quan tiến tước, muội mừng rỡ cái gì?”

“Vì Uất Trì tướng quân rất anh tuấn a. Đợi đến khi hấn khái hoàn hồi triều ta nhất định phải đi xem phong thái của hấn, nếu hấn có thể liếc ta một cái, ta sợ mình sẽ vui đến mức vài ngày đều không ngủ được...”

“Phụt...”

Nhìn hai mắt Lạc Vũ lấp lánh như sao, vẻ mặt sùng bái, Hình Phi nhất thời không nhin được, phun ra ngụm trà trong miệng. Huỳnh Tuyết vội vã móc khăn tay ra lau giúp hấn, rồi quở trách Lạc Vũ. “Muội thông minh một chút có được không? Xem, ngay cả công tử nhà chúng ta cũng cười. Uất Trì Phong đó mặt to hình chữ điền, cứ như tên ngốc, tôi đa cũng chỉ miễn cưỡng nói có chút bản lĩnh, đó cũng gọi là anh tuấn? Vậy công tử nhà chúng ta chẳng phải như thần tiên rồi hay sao?”

“Uất Trì tướng quân đương nhiên không thể so với công tử, nhưng... chất phác một chút cũng được mà...”

“Chất phác?” Huỳnh Tuyết hừ một tiếng. “Không phải chứ? Có thể làm bằng hữu của tứ công tử, người đó tất không thể nói là chất phác. Hừ, nói chính xác hơn, bằng hữu của hấn, đều là mấy tên tinh thông ăn uống đàn hát chơi bởi cờ bạc, không có ai tốt cả!”

Một câu này chọc khiến Hình Phi rơi vào trầm tư, hấn trầm ngâm nói. “Huỳnh Tuyết, hình như trong mấy quan văn từ chiến tuyến trình về, chưa có cái nào nhắc đến tên Mộ Dung Viễn đúng không?”

“Hấn chỉ là một tên thư lại nho nhỏ, có thể lo cho thân là được rồi, còn muốn tranh quân công gì chứ?”

Hình Phi không hỏi lại. Hấn từng ngẫu nhiên xem qua đồng quan văn đó chỗ Mộ Dung Tĩnh. Ngòi bút mạnh mẽ trên quan văn đó tẩn thấu chỉ đoan, hô được dục xuất[5]. Hấn chỉ đọc lướt qua, mà cũng có thể cảm nhận được khí huyết sục sôi của người viết. Hấn biết đó đều xuất phát từ tay Mộ Dung Viễn, cũng chỉ có khi đó, hấn mới chính thức hiểu được hàm ý của những câu Mộ Dung Viễn nói trước lúc đi.

Thì ra rong ruổi nơi sa trường, da ngựa bọc thây mới là cuộc sống người đó thực sự hướng tới. Lấy võ công và hoài bão của hấn, mục đích chắc chắn sẽ không chỉ là một thư lại tiền trưởng đơn giản, mà là tướng sĩ tung hoành sa trường anh dũng giết địch. Mỗi lần chiến sự đều có hấn múa kiếm xông pha, quyết huyết chiến cùng quân địch, tư thế uy mãnh mà oai hùng.

Mỗi lần chiến sự, Mộ Dung Viễn đều kể lại từ đầu đến cuối hết sức tỉ mỉ. Công lĩnh chiến huân của tướng sĩ, mưu hoa sách lược trong chiến cuộc, ngay cả công tích của Lê Đình Văn có giao đãi. Nhưng từ đầu đến cuối vẫn không có một chữ nhắc tới bản thân, là sơ suất? Hay là đang tận lực lảng tránh?

Có thể, cho tới bây giờ, Mộ Dung Viễn vốn thích giải thích mấy chuyện lật nhật với người khác, trong lòng hấn vốn đã có tính toán. Người khác thấy thế nào, nghĩ gì, căn bản đều không liên quan gì đến hấn.

Cũng có thể, trong mắt hần, có một số việc vốn không cần nhắc tới. Chỉ cần có kết quả tốt, quá trình đạt được sẽ không còn quan trọng nữa.

Nghĩ tới đây, Hình Phi bắt giắc mỉm cười.

“Nghe Tình nói công văn thỉnh hàng của Lệ tộc sẽ sớm truyền đến, chờ chiến sự nơi biên cảnh bình an lại, ta tin Uất Trì tướng quân bọn họ sẽ sớm hồi triều thôi. Huỳnh Tuyết, nghe ngóng tin tức hộ ta, ta phải làm một khánh công yển thật lớn, đón tứ công tử của chúng ta trở về!”

Lời này khiến Huỳnh Tuyết càng hoảng sợ hơn. Nàng nghi hoặc nhìn Hình Phi, hoài nghi không biết có phải mình nghe lầm không. Dù sao trước đây Mộ Dung Viễn cũng nhiều lần khi dễ Hình Phi, tội ác chồng chất, Hình Phi không trả thù hần đã tốt, làm sao còn có thể nhiệt huyết trào dâng đón tiếp hần về?

Nhưng trên gương mặt tuyệt sắc dung nhan lúc này lại lộ ra nụ cười, thanh nhã lưu lại trên môi, khiến ngay cả xuân tuyết trên mái đình cũng như muốn tan ra.

Cho dù Huỳnh Tuyết thường ngày đã quen nhìn gương mặt này, cũng vẫn có chút thất thần. Nàng lập tức hỏi lại. “Tiểu Phi, người không nói nhầm chứ? Người không phải nói Uất Trì tướng quân? Mà là tứ công tử? Kì thực hần đã bị trục xuất ra khỏi Lạc Diệp sơn trang, cũng không còn là người nhà Mộ Dung. Dù là khải hoàn hồi triều, cũng bất quá chỉ là một dân thường áo vải, chúng ta căn bản không cần phải quan tâm đến hần...”

“Không, là hần. Hần xứng đáng để ta chào đón!”

Thấy Hình Phi đứng dậy muốn rời đi, Huỳnh Tuyết liền vội vã truy hỏi. “Nhưng Tiểu Phi, người không hận hần sao?”

Hình Phi ngạc nhiên nói. “Hận hần?”

“Đúng a, trước đây hần toàn khi dễ người, còn nói người là...”

Cái câu hồ ly tinh kia Huỳnh Tuyết không dám nói ra, đành nói tiếp. “Ta cứ tưởng người sẽ hận hần.”

Nghe Huỳnh Tuyết nói xong, Hình Phi lần thứ hai nở nụ cười.

“Huỳnh Tuyết, ta thích một người, sẽ coi hần là bằng hữu. Ta ghét một người, sẽ giết hần! Hận? Loại cảm tình này ta chưa từng có, bởi vì, trên đời này không có ai đáng để ta mất công suy nghĩ như thế!”

Nhìn Hình Phi sải bước ra đình, Lạc Vũ kéo kéo ống tay áo Huỳnh Tuyết, cười cười.

“Huỳnh Tuyết tỷ tỷ, hình như tỷ vừa nói làm bằng hữu của tứ công tử vốn không có ai tốt nha, nhưng ngụ ý của công tử nhà ta, chẳng phải là coi tứ công tử như bằng hữu sao? Vậy không phải công tử nhà ta cũng...”

Còn chưa nói hết, đã bị Huỳnh Tuyết gõ nhẹ lên trán. Chính nàng cũng khó hiểu nhăn mày nói: “Lần trước Mộ Dung Viễn đến rốt cuộc nói với Tiểu Phi những gì? Sao bọn họ đột nhiên biến thành bằng hữu? Thật không hiểu nổi...”

[1] Trần ai lạc định: Thành ngữ, biểu thị sự tình trải qua gian khó cuối cùng cũng có kết quả.

[2] Kỳ khai đắc thắng: thắng ngay từ trận đầu; vừa xuất quân đã chiến thắng giòn giã

[3] Khánh công yển: Tiệc chúc mừng m/

[4] Tùy tâm sở dục: tùy hứng, thích gì làm nấy.

[5] Tẩn thẩu chỉ đoan, hô được dục xuất: câu chữ như muốn xuyên qua mặt giấy, nhảy vọt ra ngoài. __.”

10. Chương 10

Mộ Dung Trí ngẩn người nhìn cây quạt trong tay. Vài giọt máu trên mặt chiếc quạt giấy đã đỏ thẫm lại, như vài điểm chu sa lơ đãng vẩy lên. Mộ Dung Trí nhìn nó, lại bất giác nhớ tới thân ảnh tuyệt nhiên rời đi đêm đó của Mộ Dung Viễn.

Y không biết mình đã ngăn người đến lần thứ mấy rồi nữa. Hình như cây quạt giấy này có một ma lực vô song, có thể hấp hết thần trí của y từng chút một.

Chiếc quạt từng bị Mộ Dung Trí vứt bỏ, nhưng lại được y nhặt về. Nguyên nhân là gì, y cũng không biết. Có lẽ do cây quạt này theo chủ nhân đã rất lâu, cũng đã nhiễm khí chất tà ác quái dị của người nọ. Cho nên dù là vật chết, cũng có thể dễ dàng nằm lấy cảm giác cùng suy nghĩ của người ta.

Trục xuất Mộ Dung Viễn chỉ là nhất thời tức giận, qua rồi trong lòng Mộ Dung Trí cũng có chút hối hận. Mà khi y nghe nói Mộ Dung Viễn vì vậy mà theo quân xuất chinh, liền bắt đầu lo lắng thấp thỏm. Y biết Mộ Dung Viễn bình thường tiêu dao hưởng lạc đã quen, khí hậu nơi biên cương chiến trường thê thảm ác liệt không phải loại thiếu gia hưởng thụ nhuyến hương noãn trường như hắn có thể chịu được.

Tuy là với một người đã bị trục xuất khỏi nhà, hai bàn tay trắng mà nói, nếu có thể lập công nơi chiến trường, sau khi về kinh còn có thể có một chức quan nho nhỏ nào đó. Nhưng chinh chiến cát hung khó dò, không ai có thể biết được sẽ có chuyện gì phát sinh...

Mộ Dung Trí biết mình đang sợ hãi, nhưng nguyên nhân sợ hãi y lại không dám nói ra, thậm chí cả nghĩ đến cũng không dám. Mộ Dung Viễn rời đi bao lâu, y liền bất an bấy lâu. Y biết mình đang lo lắng cho sự an nguy của người kia, nhưng vì sao phải lo lắng, ngay cả chính Mộ Dung Trí cũng không rõ.

Khi y biết được tin Mộ Dung Viễn xuất chinh cũng là lúc hắn đã rời khỏi kinh thành, Mộ Dung Trí đã khiếp sợ đến nỗi lập tức đến Trích Tinh lâu tìm Mộ Dung Tĩnh hỏi cho rõ ràng.

Buổi sáng hôm ấy, vàng thái dương đầu đông vừa mới lên cao, những bông tuyết long lanh như muốn tan chảy, xung quanh đều tràn ngập cảm giác lạnh lẽo của buổi sớm mai. Mộ Dung Trí mới đến đại sảnh, đã thấy Hình Phi từ xa đi tới. Mấy ngày hôm trước tuyết rơi nhiều, băng tuyết phủ lên mặt đất tầng tầng lớp lớp, nhưng Hình Phi lại bước chân trần trên tuyết, như thể tuyết lạnh lẽo cũng không có bất cứ ảnh hưởng gì đến hắn.

Hình Phi hiển nhiên cũng thấy Mộ Dung Trí, bèn hướng y thi lễ một chút, sau đó dừng lại cách đó không xa, bắt đầu thưởng thức cảnh tuyết trắng ngập tràn không gian.

Hai chân hắn đứng giữa tuyết, sáng long lanh như bạch ngọc, khuôn mặt tuyết thể dung nhan dưới ánh mặt trời lộ ra vẻ điềm tĩnh nhu hòa, cũng không mang theo chút tiểu ý nào. Bạch y như hòa vào tuyết trắng, quyện vào nhau, như một pho tượng bằng băng tuyết mỹ. Thoáng nhìn qua, lại cảm thấy còn trắng hơn cả tuyết, lạnh hơn cả băng giá.

Đây là lần đầu tiên Mộ Dung Trí cùng Hình Phi gặp mặt trực tiếp. Lúc Hình Phi thành thân với Mộ Dung Tĩnh, Mộ Dung Trí chỉ tham dự cho có lễ, lúc Hình Phi gỡ khăn voan, y đã rút lui rồi, hơn nữa rất lâu sau đó, không biết là đang lảng tránh hay chỉ là lơ đãng đơn thuần, hai người vẫn chưa từng gặp mặt.

Dung nhan có thể dẫn người ta xuống địa ngục này, cũng không khiến Mộ Dung Trí có nửa điểm rung động. Vì hắn không phải Tiểu Phi, không phải là hài tử ngốc ngốc, đơn giản nhưng khiến người ta động lòng mà y thích. Khuôn mặt này đẹp đến cực điểm, nhưng cũng lạnh lẽo đến cực điểm, chỉ khiến y có cảm giác là một ảo ảnh có thể tiêu thất bất cứ lúc nào.

Mộ Dung Trí đã từng cho là có thể dùng hết sinh mệnh để yêu Tiểu Phi, nhưng mấy tháng trôi qua, hài tử thích xấu hổ mà lạc quan kia đã có chút phai mờ trong lòng y. Bởi vì y chợt nhận ra đó chỉ là một hình bóng hư ảo, hơn nữa cho dù hình bóng ấy thật sự tồn tại, cũng sẽ không vì y mà dừng lại.

Đang ngây ngẩn, lại có một tiếng bước chân truyền đến. Mộ Dung Trí nhìn nhị ca Mộ Dung Tĩnh cầm một đôi hài vôi vớ chạy đến, gương mặt luôn bình thản lại hiện ra chút hờn giận. Mà thấy sắc mặt Mộ Dung Tĩnh như vậy, Hình Phi lén le cười, như đang nói gì đó. Mộ Dung Tĩnh không phản ứng gì, chỉ là bình tĩnh xách hài qua, khom lưng đi hộ hắn.

Hình Phi nghe lời giơ chân lên, để Mộ Dung Tĩnh giúp hấn xuyên hài, nụ cười nở trên môi, xán lạn đẹp đẽ mà như ẩn thêm chút bướng bỉnh. Khi hấn kéo áo Mộ Dung Tĩnh thì thầm gì đó, trong nháy mắt Mộ Dung Trí đột nhiên có cảm giác vừa lo sợ vừa nghi hoặc. Y cảm thấy người đang đứng kia chính là Tiểu Phi, nụ cười hồi lỗi sau khi đùa dai khiến người ta thương tiếc kia chẳng phải là hành động Tiểu Phi trước đây thường làm sao?

Thì ra từ trước đến nay Tiểu Phi chưa từng biến mất, hấn chỉ tồn tại trong lòng nhị ca, cũng chỉ có trước mặt nhị ca, Hình Phi mới có thể tự nhiên, để nụ cười làm tan băng tuyết ấy duy chỉ vì người đó mà hiện diện...

Lần bái phỏng kia không có thu hoạch gì. Nếu nói có, đó chính là khiến Mộ Dung Trí hiểu ra một điều, tình cảm dành cho Tiểu Phi, y nên buông tha hết thảy rồi, nói cách khác, nên quên đi thôi. Kì thực đôi khi quên đi cũng không có gì khó khăn. Khi một người vì chuyện khác mà phiền não không ngừng, thì người đó tự nhiên sẽ quên đi những chuyện không hề trọng yếu với mình.

Mộ Dung Tĩnh vẫn không nói nhiều chuyện về Mộ Dung Viễn với y, chỉ là vài lời khuyên giải cùng an ủi, rồi bảo Mộ Dung Viễn có viết về một lá thư, cũng không nguy hiểm đến trùng phong hãm trận[1], với một người đã quen hưởng thụ mà nói, kinh nghiệm lần này rất tốt cho tương lai của hấn.

Nhưng, thực sự là vậy sao?

Cho dù Mộ Dung Tĩnh có an ủi thế nào, Mộ Dung Trí vẫn không khỏi lo lắng, trái lại càng thêm nghi ngờ. Y mơ hồ cảm thấy trong những lời của Mộ Dung Tĩnh dường như ẩn chứa một số điều không nói ra, mà chuyện xảy ra sau đó càng khiến y chứng thực được ý nghĩ đó.

Một tháng trước, Lương lão bản buôn bán vải vóc đột nhiên tìm đến y, yêu cầu tăng giá mỗi thất bố về sau lên một lượng bạc so với trước kia. Mộ Dung Trí đương nhiên cự tuyệt. Buôn bán vải luôn là nguồn thu tiền tài lớn nhất của Mộ Dung gia, lúc y tiếp nhận gia sản đến nay, các gia thương có quan hệ buôn bán với y chưa bao giờ có yêu cầu tăng giá.

Cho nên Mộ Dung Trí không chỉ không đồng ý, còn hỏi lại nguyên nhân. Lương lão bản bị ép buộc, lúc này mới xấu hổ giải thích, nói quan hệ buôn bán vải vóc với Mộ Dung phủ, mỗi thất bố vẫn luôn bán thấp hơn trong giới hai lượng bạc. Gã thấy nhiều năm sinh ý lui tới, lúc này mới dám tăng lên một lượng.

Thấy Mộ Dung Trí không hiểu, Lương lão bản mới do dự nói ra, chênh lệch hai lượng kia kì thực đều do Mộ Dung Viễn chỉ ra, giờ Mộ Dung Viễn sung quân xuất chinh, không biết bao giờ mới trở về. Mà buôn bán cũng không thể bớt nhiều như thế, lúc này mới mặt dày đến xin tăng giá.

Lúc tiền Lương lão bản đi rồi, Mộ Dung Trí lập tức mời lão bản các cửa hàng buôn vải vóc đến, hỏi lại một hồi, y mới phát hiện ra ý của mọi người đều giống nhau.

Thì ra không phải người ta thấy y nhiều năm quan hệ mới cung cấp giá thấp, mà do Mộ Dung Viễn vẫn len giúp y thanh toán chênh lệch trong đó, nói cách khác, số bạc Mộ Dung Viễn đổ vào buôn bán vải cũng phải đến hơn mười vạn lượng.

Y biết bình thường Mộ Dung Viễn cũng thỉnh thoảng đụng đến việc buôn bán vải vóc, nhưng không thể so với việc hơi tí là đổ mấy vạn lượng bạc vào sinh ý của Mộ Dung phủ, hơn nữa bình thường hấn cả ngày quyền luyến hoa nhai liễu hạng[2], cho dù có nhiều tiền, chỉ sợ cũng đổ hết vào cái vại không đáy kia. Hơn mười vạn lượng bạc này, Mộ Dung Viễn rốt cuộc lấy đâu ra? Một mặt muốn đoạt lấy sinh ý của y, một mặt lại len lút giúp đỡ y, người kia rốt cuộc là đang nghĩ gì?!

Mộ Dung Trí vừa nghi hoặc mà cũng đầy phần uất.

Tại sao lại giúp y? Cho dù không có Mộ Dung Viễn, y cũng có thể làm tốt việc sinh ý, dù giá vải cao hơn hai lượng, cũng không phải là không bù lại được, chỉ là lãi ít hơn một chút. Y thà rằng kiếm được ít hơn, cũng không muốn người kia giúp đỡ!

Mộ Dung Trí không dám đi thăm dò thêm sinh ý bên lương thực, tiền trang kia nữa. Y sợ chính mình sẽ lại phát hiện thêm một số chuyện mình không muốn biết. Y phải đợi người kia trở về, đích thân hỏi hấn tại sao phải làm như vậy!

Cho nên A Viễn, người nhất định phải nhanh trở về!

Mộ Dung Trí cố kìm lại tâm tình bất an, xoa lên chiếc quạt giấy mà nghĩ như vậy.

[1] Trùng phong hãm trận: Phong ba bão táp trùng trùng.

[2] Hoa nhai liễu hạng: ám chỉ lầu xanh kĩ viện, làng chơi.

11. Chương 11

“Đây là loại thời tiết quỷ gì chứ? Đã qua mấy tháng rồi, sao bên ngoài còn có hoa tuyết bay?”

Lê Đình Văn bước vào doanh trường, vũ vũ lớp mưa tuyết mỏng tang trên áo da cừu, làm bầm oán thiên oán địa. Ngọn gió bắc vẫn sắc bén đến xương tủy cuốn theo vài tia băng vũ theo hấn ùa vào, thổi qua đồng lửa trong trường phát ra tiếng vù vù.

Lúc này đã vào tháng năm. Tháng năm ở Trung Nguyên, chỉ sợ thời tiết đã trời trong nắng ấm, liễu rủ bóng mát rồi. Nhưng thời tiết biên cương vẫn lạnh như ngày tam cửu[1], hàn khí trong không trung vẫn như thấm sâu tận xương tủy.

Hai người trong trường tựa như đã quen với tính cẩn thận liên miên cả ngày của Lê Đình Văn, cũng không ai để ý đến hấn. Một người đang lau bội kiếm của mình, một người thì cúi đầu xem địa đồ, hoàn toàn coi hấn như không khí.

Lê Đình Văn lại nói tiếp. “Đánh bao trận thắng bấy nhiêu, các tướng sĩ đang nhân tâm phần chấn a, mọi người nói chỉ chờ triều đình gửi công văn xuống, là có thể khai hoàn hồi kinh rồi.”

Mộ Dung Viễn nhìn bản đồ trên bàn, kiểm mi cau lại, tựa như không để ý đến mấy lời nói nhảm của Lê Đình Văn, ngược lại, Uất Trì Phong đang lau kiếm thoáng ngáng đầu cười nói. “Lệ tộc đã trình thư xin hàng rồi, mấy ngày nữa công văn triều đình hấn là sẽ tới. Lòng ham muốn của Lệ tộc không nhỏ, đã chiến bại, cư nhiên còn muốn triều đình hàng năm gửi vài vốc lương thực đến, chỉ sợ nhân tâm bất tưng xà nuốt trượng[2], cho dù hàng năm triều đình có cấp lương thực cho bọn chúng, bọn chúng vẫn sẽ càng ngày càng quấy rầy bách tính biên cảnh nhiều hơn.”

Lê Đình Văn cởi áo da cừu, ngồi xuống bên ngọn lửa, nói: “Vậy nhân cơ hội một lần dẹp tan bọn họ được rồi. Lệ tộc tuy hung hãn, nhưng dù sao tộc nhân có hạn, nếu vẫn để bọn họ tùy ý cướp đoạt, càng khiến họ kiêu căng hơn.”

“Chiến họa một khi bùng lên, sẽ liên lụy đến vô số bách tính vô tội. Triều đình nhân nghĩa, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, cũng không muốn xuất binh. Cho nên trận chiến này hấn nên tạm dừng ở đây thôi.”

Lời này là lời Lê Đình Văn muốn nghe nhất, nên đôi mắt màu tím liền lóe sáng rực.

“Như vậy là ta có hi vọng hồi hương rồi? Nói thật ra, ta bắt quá chỉ là một đại phu trên danh nghĩa, trong quân có nhiều đại phu như thế, thiếu ta cũng chẳng sao, chẳng qua ta không thể bỏ đi trước được a, ta có rất nhiều việc muốn làm nha.”

Đương nhiên, có việc chỉ là mượn cớ, trận chiến này cuối cùng ai thắng ai thua, đều chẳng liên quan gì đến hấn. Ba bốn tháng nay, Lê Đình Văn cuối cùng lĩnh giáo công phu đánh người của Mộ Dung Viễn. Hấn tự thấy người hấn cứu cả đời này cũng không nhiều bằng mấy tháng qua, lại còn là miễn phí nữa. Trước nay muốn hấn xuất thủ cứu người phải có hoàng kim trao đổi nha, nhưng hiện tại không nói gì hoàng kim, quay đầu nhìn lại, khắp nơi chỉ toàn hoàng sa (cát vàng), mà người khởi xướng, chính là tên còn giảo hoạt hơn cả hồ ly Mộ Dung Viễn này.

Hiện tại thật vất vả mới đình chiến, Lê Đình Văn dĩ nhiên muốn tính toán nhân cơ hội chuồn mất, cứ ở bên tai tinh Mộ Dung Viễn này, hấn không biết còn bị bóc lột đến đâu nữa đây.

Uất Trì Phong vốn tính tình ngay thẳng, làm sao đoán được suy tính trong lòng Lê Đình Văn. Nghe hẳn nói vậy, lập tức liền nói: “Lê tiên sinh nói vậy là sao? Tiên sinh diệu thủ hồi xuân, chẳng biết đã cứu biết bao tính mệnh tướng sĩ của ta. Chờ khi hồi triều, ta sẽ tự mình hướng Hoàng Thượng thỉnh công cho tiên sinh...”

“Không cần không cần, ta bình thường đã quen nhàn tản rồi, quan chức gì đó không làm được, không làm được...”

Nghe Uất Trì Phong nói, Lê Đình Văn sợ đến mức liên tục xua tay, vừa mới ba tháng đã hành hạ hẳn muốn chết rồi, chức sắc có gì tốt chứ, làm sao so được với một bộ bố y tiêu điều tự tại như hẳn?

Nghe bọn họ nói chuyện, nhưng Mộ Dung Viễn thủy chung vẫn không nói một lời, vì trong lòng hẳn, hiện đang nghĩ đến một người.

Tướng quân kỵ binh Lệ tộc bộ lạc – Lạc Hà Dung.

Người này sau một trận giao chiến cự nhiên cả một đêm dẫn theo một đội tiểu kỵ binh tập kích quân doanh, mưu toan thiêu kho lương thực. Nếu lúc đó hẳn không cảnh giác, để Uất Trì Phong sớm tăng đề phòng, đêm đó chỉ sợ thiệt hại nghiêm trọng. Lúc đó Mộ Dung Viễn cũng từng giao thủ với Lạc Hà Dung, từ ánh mắt sắc bén như chim ưng hung mãnh ấy, hẳn có thể cảm thấy, con người dung mạo xấu xí này, tuyệt đối là một kinh địch.

Người Lệ tộc tuy hung hãn can trường, rất thích tàn nhẫn tranh đấu, nhưng dù sao đất bạc màu người thưa thớt, nếu là chinh chiến trường kì, chỉ sợ không cần đại binh triều đình tiêu diệt, tự nội bộ cũng sẽ tan rã. Lần này Lệ tộc khởi binh tạo phản hoàn toàn do Nghị vương xúi giục, mà đứng đầu phái chủ chiến của Lệ tộc là thân thúc thúc của Lạc Hà Dung. Gã tự cao có tôn tử dũng mãnh thiện chiến trên chiến trường, cho nên mới dốc lòng chủ chiến, nắm chắc binh quyền. Nếu Lạc Hà Dung bị tiêu diệt, đối phương liền lập tức tan tác.

“Uy, Kỳ lão tứ, ngươi lại đang suy nghĩ gì đó? Xuất thần như thế, chắc không phải là nhớ đến tam ca của ngươi chứ?”

Thấy Mộ Dung Viễn từ đầu đến giờ vẫn chưa nói gì, Lê Đình Văn không khỏi cười hỏi. Hẳn tựa như trời sinh dị bẩm ở phương diện này, đã sớm nhìn ra tình cảm của Mộ Dung Viễn với Mộ Dung Trí.

Kỳ là họ mẹ của Mộ Dung Viễn. Trước khi rời khỏi kinh thành, Mộ Dung Viễn từng đến mộ mẫu thân tế bái, lúc đó Lê Đình Văn cũng đi cùng, cho nên liền biết. Lê Đình Văn cho rằng nếu Mộ Dung Viễn đã bị trục xuất khỏi Mộ Dung phủ, tự nhiên cũng không còn là người của Mộ Dung gia, gọi hẳn họ Kỳ cũng không có gì sai, dù sao chủ yếu cũng là kêu tương đối thuận miệng.

Mộ Dung Viễn không để ý đến hẳn, nói với Uất Trì Phong. “Tướng quân, từ đêm nay nên phái thêm hai đội binh sĩ tuần tra, ngoài doanh cũng nên nhiều hơn một đội mới được.”

Uất Trì Phong hỏi. “Ngươi sợ bọn họ trở lại tập kích?”

“Trước đêm đình chiến càng không thể thư giãn, mấy ngày nay đã quá an tĩnh rồi, yên tĩnh đến nỗi khiến ta có chút hoảng hốt.”

“Ta cũng có cảm giác như vậy. Lạc Hà Dung kia chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ qua.”

Nghe Uất Trì Phong nói xong, Lê Đình Văn lập tức kêu lên. “Lệ tộc không phải đã đề thư thỉnh hàng rồi sao? Nếu tiếp tục khai chiến, bọn họ được gì chứ?”

“Với quốc gia không có lợi, nhưng với một tướng quân không thể làm gì khác ngoài việc chiến đấu mà nói, sa trường chính là sinh mệnh của hẳn. Thử hẳn tìm kiếm chỉ là chiến công hiển hách, mà không thấy lợi ích lâu dài. Huống chi thúc phụ của Lạc Hà Dung còn muốn củng cố binh quyền trong tộc của hẳn, quá xem thường tướng sĩ Trung Nguyên của ta rồi.”

Uất Trì Phong ra ngoài truyền lệnh rồi, Lê Đình Văn cũng ra vẻ nghi hoặc nói. “Kỳ lão tứ, ta thực sự không hiểu nổi ngươi. Ngươi rõ ràng lấy thân phận thư lại tông quân, sao lần nào cũng đòi xưng phong? Còn nữa, lần trước nếu không phải ngươi sớm sắp xếp mai phục, chỉ sợ lương thảo của chúng ta đều bị Lạc Hà Dung thiêu sạch sẽ, sao trên công văn ngươi một chữ cũng không đề cập?”

“Vì ta không giống Lạc Hà Dung, ta cần là thắng bại, mà không phải chiến công!”

Mộ Dung Viễn cười chuyển đề tài. “Sao? Đánh cược lần trước còn chưa đủ sao? Nếu người không dám cá, thì cứ nói rõ ra. Dù sao mặt mũi với người mà nói, đều đã chẳng còn gì rồi.”

Mấy ngày trước lúc giao chiến đại thắng, Mộ Dung Viễn cùng Uất Trì Phong, Lê Đình Văn và vài tướng sĩ bị thương uống rượu trò chuyện về phong cảnh kinh thành, cuối cùng là lại xoay vào chủ đề các đại hoa khôi trong thành. Uất Trì Phong lúc đó cảm thán nói các nữ tử này tuy là xuất chúng, nhưng nghìn vàng cũng không mua nổi một nụ cười. Mà tướng lĩnh nho nhỏ như hắn ngay cả nhìn mặt cũng khó, càng không cần nhắc đến chuyện nhìn các nàng cười.

Mộ Dung Viễn nghe xong lập tức tiện mồm nói chờ quay về kinh, hắn đảm bảo sẽ khiến tất cả các hoa khôi trong kinh thành tề tụ về một đường, vì các tướng lĩnh ti trúc ca múa một đêm trắng, khánh công tẩy trần. Lời này lập tức bị Lê Đình Văn bẻ lại, cười nhạo Mộ Dung Viễn đang nói mớ, còn chủ động đưa ra năm vạn ngân lượng đánh cược, cược Mộ Dung Viễn tuyệt đối không thể làm được. Lúc đó bất quá chỉ là lời lúc có rượu vào, cho nên lúc này Mộ Dung Viễn mới dám hứa.

Mộ Dung Viễn nghe vậy tà tà cười.

“Được, Được Quán tử, người nhớ kĩ lời đánh cược này, không bao lâu, ta sẽ khiến người thua tâm phục khẩu phục!”

[1] Ngày tam cửu: Một ngày trong lịch nhà nông của Trung Quốc. Đây là những ngày lạnh nhất trong năm.

[2] Nhân tâm bất túng xà nuốt voi: ám chỉ người lòng tham vô đáy.

12. Chương 12

Nghe Mộ Dung Viễn khẳng định chắc chắn như thế, Lê Đình Văn không khỏi chớp chớp đôi con ngươi màu tím.

Ngay từ đầu y đã coi Mộ Dung Viễn như loại người ăn chơi trác táng, nhưng mấy tháng qua thấy hắn xông pha trận mạc, ngạo tiểu sa trường, một thân võ nghệ không cần nhắc đến rồi, nhất là vài lần Mộ Dung Viễn bày mưu tính kế khiến binh địch lùi bước, quả nhiên là có mưu lược, ấn tượng của Lê Đình Văn với hắn cũng có chút biến đổi. Hắn nhớ đến hình như từ trước đến giờ Mộ Dung Viễn làm việc rất ít khi... không, là chưa từng thua một lần nào. Nói cách khác, lần đánh cược này người có khả năng thua có thể là chính hắn đi?

Lê Đình Văn âm thầm lắc đầu, tự đưa một đáp án phủ định cho chính mình.

Mộ Dung Viễn dù bản lĩnh đến đâu, cũng không thể có khả năng làm được việc đó. Có một số chuyện, không phải chỉ đơn thuần dùng tiền tài là có thể làm được.

Cho nên, lần này nhất định hắn sẽ thắng. Hơn nữa chờ đến lúc thắng, trừ năm vạn lượng, hắn còn muốn để Mộ Dung Viễn làm một việc mà hắn ghét nhất, báo lại mối thù khiến hắn phải chịu dày vò trong bão cát giá lạnh nơi biên cương mấy tháng trời.

Lê Đình Văn đang chìm trong mộng đẹp, không hề phát hiện ra ánh mắt đầy tiểu ý của Mộ Dung Viễn.

Đời này hắn chưa bao giờ làm chuyện gì mà không nắm chắc. Thật ngại quá, lại để vị thần y này thua tiền rồi, lần này trừ việc bắt hắn bỏ tiền ra, còn nên bắt làm gì nữa được nhỉ?

—

Trăng lên, cả mặt đất chìm trong luồng ánh sáng bạc.

Dưới vách đá lởm chởm, xung quanh doanh trường không còn tiếng gì khác ngoài tiếng bước chân doanh binh đi tuần tra, không gian yên tĩnh. Sau khi thu được Hiệp ước đình chiến Lệ tộc trình lên, quân binh

trong doanh trại vốn vẫn trong tình trạng phải khẩn trương đề phòng rồi cuộc cũng có thể an tâm nghỉ ngơi tạm. Đối với những con người đang tiến nhập giấc mộng đẹp này mà nói, đây chỉ là một đêm yên tĩnh.

Song, mấy thân ảnh quỷ dị lại lặng yên không một tiếng động đánh với sự yên tĩnh trong ánh trăng nhạt nhòa, binh sĩ tuần tra chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, liền lần lượt bị vài người đánh ngất xỉu. Dẫn đầu chính là một hắc y nhân với thân hình cao lớn, vẻ trầm tĩnh kiên nghị trong ánh mắt dưới ánh trăng lại có chút quỷ dị lạnh lẽo. Hắn phất tay ra hiệu cho thủ hạ tản ra, chính mình lại thoát ẩn thoát hiện tiến vào một gian trường. Đó là doanh trường của Uất Trì Phong. Lúc này, trong trường hoàn toàn tối đen, hiển nhiên chủ nhân đã say giấc nồng.

Hắc y nhân lặng lẽ bước tới trước giường, rút ra lưỡi dao sắc bén bên hông. Trong bóng đêm, đao phong chợt lóe, xẹt qua một tia sáng sắc bén tàn nhẫn đâm vào người đang nằm trong chăn.

“Phốc...”

Tiếng vang vọng lại quái dị khiến hắc y nhân sửng sốt, trong trường bỗng đột nhiên sáng lên. Mộ Dung Viễn cầm một ngọn nến ung dung bước tới, dưới ánh nến lập lòe tươi cười mà nói. “Lạc Hà Dung, người đến trễ, bọn ta đợi người lâu lắm rồi.”

Lạc Hà Dung biến sắc, nhảy lên một bước, lưỡi dao xẹt một đường bên vải trường, tung người ra ngoài.

Ngoài doanh trường, tiếng kèn gấp gáp vang lên, xung quanh đuốc sáng rực, một vài tia sáng lóe lên. Lạc Hà Dung vừa tung người ra khỏi đại trường, liền xuất hiện một cái lưới lớn ừn ừn kéo xuống chụp vào người hắn. Hắn vội vã phất lưỡi dao trong tay, phá một khe dọc trên lưới, tung người thoát ra.

Binh sĩ phía trước liền dàn quân, kéo cung gài tên, đem vây Lạc Hà Dung ở giữa. Uất Trì Phong đứng trước mặt hắn, hướng Lạc Hà Dung khó khăn lắm mới ổn định được thân hình cười lạnh. “Kể đánh lén dùng một lần chưa đủ, còn muốn dùng lại lần hai sao?”

Xa xa có ánh lửa bốc lên, kỵ binh theo Lạc Hà Dung đến cùng các tướng sĩ bắt đầu đánh, tiếng kêu la giết chóc cứ thế mà vang lên.

Tiếng chém giết hỗn loạn vang lên trong cơn gió lạnh. Trên gương mặt Lạc Hà Dung bỗng nở ra một nụ cười lạnh lùng tàn nhẫn, chế nhạo nói. “Kể đánh lén ta chỉ biết dùng một lần, lần này là kinh hỉ khác cơ.”

Sắc mặt Uất Trì Phong nhất thời trầm xuống. Hắn vừa phất tay xuống, mưa tên liền bắn về phía Lạc Hà Dung. Đám kỵ binh đi cùng Lạc Hà Dung vừa dừng mãnh ngăn trở tiến trận, vừa hướng trường kiếm đánh về phía Uất Trì Phong. Lạc Hà Dung nhân cơ hội mở đường máu thoát khỏi vòng vây, ra sức tiến đến một chỗ ngoài chiến trường đã sớm chuẩn bị chiến mã. Dù đánh lén không thành công, nhưng hỏa được nhất định đã dẫn cháy. Trận doanh của quân địch sẽ tự sụp đổ, làm sao còn ngăn cản bọn chúng được nữa?

Không ngờ Lạc Hà Dung vừa nhảy lên ngựa, một mũi tên ngầm liền phóng tới từ phía sau hắn. Lạc Hà Dung vung tay lên theo phản xạ, muốn đẩy mũi tên kia ra. Nhưng mũi tên bay quá nhanh, chấn động khiến tay hắn tê dại đi, mũi dao trong tay liền không giữ được, rơi trên mặt đất.

Lạc Hà Dung kéo cương quay đầu ngựa lại, nhưng lại thấy một con ngựa khác đang tung vó phi tới. Người trên ngựa tay cầm cung kéo tên hướng về phía mình, chính là Mộ Dung Viễn.

Đây là lần thứ hai hai người đối mặt. Lạc Hà Dung nhớ lại trận chiến lần trước, người này tiến vũ sắc bén, mạnh mẽ, tên không hề có hư phát, như thần xạ mà người Trung Nguyên thường nói. Tài bắn cung của Mộ Dung Viễn, khiến hắn thật sự kinh ngạc.

Thấy gặp kình địch, Lạc Hà Dung cũng không dám thả lỏng, lập tức tiếp lấy cây cung thuộc hạ đưa đến, tiến vũ gài vào dây, liền bắn ra ngoài.

Mũi tên kế tiếp của đối phương cũng lao đến đúng lúc đó. Hai mũi tên giao giữa không trung, vọng lại một tiếng đình, liền cùng rơi xuống bụi rậm. Mộ Dung Viễn cười. “Đừng đắc ý quá, hỏa được này của người cũng không lợi hại đến mức đó.”

Vang lên trong tiếng vó ngựa, một vật bỗng bay ra từ đâu đó, rơi xuống trước ngựa Lạc Hà Dung, là một đầu người hai mắt trợn tròn, máu chảy đầm đìa. Lê Đình Văn thúc ngựa chạy đến, cười nói. “Muốn đi sao? Gian tế người phải tới giới lắm, cũng mang đi theo luôn đi.”

Thần sắc Lạc Hà Dung khê biến, đó đích thị là tâm phúc hẩn đặt nằm vùng trong binh doanh đối phương. Hỏa được các nơi đều do gã chôn, không nghĩ tới đã sớm bị Mộ Dung Viễn phát giác.

Tâm niệm vừa chuyển, liền nghĩ đến nơi giấu hàng loạt hỏa được. Theo tình hình hiện nay, cũng chỉ có thể mạo hiểm một lần. Chỉ mong Mộ Dung Viễn chưa phát hiện ra nơi này.

Ngay lúc ấy, một tiếng nổ vang chột truyền đến từ doanh trường xa xa, cả doanh trận nhất thời hỏa quang bốc cao tận trời, tiếng kêu la thảm thiết không ngừng. Lê Đình Văn vội bịt lỗ tai, giận dữ trừng Mộ Dung Viễn: “Không phải thanh trừ hết rồi sao?”

Mộ Dung Viễn thần nhiên nói: “Chỗ chôn hỏa được cũng không ít. Có vài chỗ không tìm được cũng đành chịu. Ta không phải thần tiên...”

Thấy Lạc Hà Dung thúc ngựa chạy đi, hẩn liền vội vã đuổi theo, không ngờ tới Lạc Hà Dung lại quay người nhảy xuống ngựa, vừa phóng về phía doanh trường, vừa rút từ trong ngực ra một hỏa tín, giơ đầu nhọn lên trên, bắn về một phía. Sắc mặt Mộ Dung Viễn nhất thời biến đổi, lại không kịp gài tên bắn. Dưới tình thế cấp bách đành móc ra hai đồng tiền, bắn ra trong nháy mắt, hướng thẳng về phía mũi tên của đối phương, nhưng vẫn chậm một bước. Mũi tên của Lạc Hà Dung bay vọt ra xa, tiễn thế mạnh mẽ, tà tà xẹt qua mặt đất tạo nên một chút ánh hỏa, trong khoảnh khắc liền bốc cao, hướng thẳng về phía trước.

Mộ Dung Viễn phi ngựa đến phía trước liền thả mình nhảy xuống, rút ra nhuyễn kiếm bên hông muốn chặt đứt sợi dây, nhưng vẫn không theo kịp thế lửa. Chỉ nghe tiếng nổ vang lên phía sau, kéo theo cả loạt tiếng vang kéo dài tiến về hướng mình.

Thiên lôi liên châu?!

Mộ Dung Viễn cắn răng. Xem thường Lạc Hà Dung rồi. Hẩn chỉ chú ý đến thế tiến công hỏa được của quân địch, mà đã quên một chuyện trọng yếu khác. Người này từng câu kết với Nghị vương, tất nhiên sẽ có ám khí hỏa được của Nghị vương. Mà Liên châu hỏa được này chính là trò sở trường của Nghị vương.

Lạc Hà Dung một chiêu đã đắc thủ, lập tức quay ngựa rồi đi, không ngờ hỏa quang nổi lên trước mắt, khiến con ngựa hẩn cười kinh hoàng hí lên, nhấc móng trước lên không trung. Lê Đình Văn vốn theo sát liền tung người nhảy về phía trước, đập một cái đẩy hẩn vào trong lửa.

“Con bà nó, cư nhiên còn có chiêu này!”

Nếu luận võ công, mười Lạc Hà Dung cũng không phải đối thủ của Lê Đình Văn. Nhưng hai quân giao phong, thắng thua chính là kinh nghiệm và phản ứng. Khi Mộ Dung Viễn phát hiện ra chỗ sai sót thì Lê Đình Văn vẫn còn ngu ngơ, đến khi ý hiểu được, hỏa long đã kêu gào xuất ra rồi.

Lê Đình Văn đập Lạc Hà Dung vào lửa xong, quay đầu lại đã thấy Mộ Dung Viễn phi thân nhảy về phía hỏa long đang ầm ầm tiến doanh trường, dùng chưởng phong tiêu diệt tuyến hỏa, nhưng chính hẩn lại bị hỏa được nổ theo bắn trúng, như điều đứt dây phi ra ngoài, đập vào vách núi dựng đứng rồi ngã xuống đất. Chuyện tình linh xảy ra khiến Lê Đình Văn dù thấy rõ, nhưng vẫn không kịp ra tay cứu giúp.

“Kỳ lão tử!...”

Đáp lại Lê Đình Văn là ngọn lửa bùng lên trong nháy mắt. Trong cơn gió lạnh thấu xương, tiếng hỏa được nổ vang trời chớp mắt trùm lên tiếng gào chém giết đã gần như không thể nghe thấy. Toàn bộ mùi máu tanh cùng kích dẩu dưới ánh lửa kinh tâm động phách bất chợt trầm xuống.

13. Chương 13

Đã nhiều ngày nay, tâm trạng Mộ Dung Tĩnh có chút bất định. Hẩn nhìn công văn hôm trước trình báo đến, báo cáo kể lại trận tập kích đêm khuya thất bại của Lạc Hà Dung, ngược lại còn chịu táng thân biển lửa. Tướng sĩ địch quân tấn bại, Lê tộc cũng đuối lý, yêu cầu muốn triều đình cung cấp vải vóc lương thực cũng tự động rút về, cũng rất thẳng thắn ký hiệp ước ngừng chiến.

Mộ Dung Tĩnh biết Lạc Hà Dung là vị tướng mạnh mẽ đệ nhất. Người này không còn, Lệ tộc cũng sẽ không dám xâm phạm biên cương trong một khoảng thời gian. Chiến sự biên cương đã ngừng, trừ các tướng sĩ đóng quân nơi biên ải, các binh sĩ khác cũng đã bắt đầu hồi triều. Theo lý mà nói, đây là tin vui, nhưng tâm tình của hắn không hiểu sao vẫn cảm thấy bất an.

Hình Phi vốn tâm tư sắc bén, cũng cảm thấy hắn bất thường, liền hỏi. “Người đang lo cho Mộ Dung Viễn sao?”

“Hai công văn gửi gần đây đều không phải bút tích của tứ đệ...”

“So với một thư lại nhỏ bé, ta thấy Mộ Dung Viễn càng mong muốn rong ruổi sa trường hơn. Mà cũng có thể hắn bị thương chỗ cổ tay trên chiến trận, cho nên không thể dùng bút thôi.”

Hình Phi ngoài miệng nói lời an ủi, nhưng trong lòng đã có chút thấp thỏm. Hình như cũng đã lâu không nhận được thư của Lê Đình Văn rồi, không biết đây là có chuyện bất ngờ hay chỉ là trùng hợp.

Lo lắng của Mộ Dung Tĩnh cuối cùng cũng thành hiện thực. Hôm ấy đại quân khái hoàn hồi triều, Uất Trì Phong vừa xử lý công sự xong, lập tức liền tới Trích Tinh lâu bái kiến hắn. Nhìn chiếc lọ trên tay đối phương, cùng tư thế quỳ xuống thỉnh tội đó, trái tim Mộ Dung Tĩnh nhất thời trầm xuống, cũng đoán được vài phần.

Uất Trì Phong nước mắt lưng tròng, kể lại từ đầu đến cuối chuyện Mộ Dung Viễn đem đó vì ngăn trở hỏa thế mà bị thương nặng, cuối cùng không qua khỏi mà bỏ mình. Lê Đình Văn dù đã dốc tận lực, nhưng vẫn không cứu được tính mệnh như chỉ mệnh. Hắn vì thế mà hổ thẹn, sau khi chiến sự ngừng lại liền cáo từ rời đi, ngay cả Điện Tiền muốn thỉnh công giúp hắn cũng bị từ chối.

“Nhị công tử, ta tạ lỗi với công tử. Ngày trước từng đảm bảo trước mặt công tử, tứ công tử sẽ trở về bình an. Ai ngờ hôm nay mọi người đều trở về, nhưng chỉ thiếu mình hắn, ta thực sự thấy hổ thẹn với công tử... Đêm đó nếu không có tứ công tử kiến kỵ hành sự kịp thời, Thiên lôi hỏa được một khi bắt mỗi lửa, chỉ sợ tướng sĩ đều đã bỏ mình. Lần này bọn giặc ngoan ngoãn ký hiệp ước hòa giải, công của tứ công tử không thể không tính đến. Ta đã báo cáo Thánh Thượng, thỉnh công hộ tứ công tử rồi.”

Nhớ tới tình hình khi ấy, Uất Trì Phong lúc này vẫn còn thấy sợ. Không ai ngờ tới được Lạc Hà Dung còn có quân cờ ấy. Nếu hỏa được liên tục nổ, chỉ sợ toàn bộ quân doanh sẽ trở thành vùng đất hoang, đến khi đó Lệ tộc thừa thắng xông lên, chiến sự tiếp diễn, không biết chiến tranh còn muốn triền miên đến bao giờ. Mộ Dung Viễn không chỉ cứu được tướng sĩ tiền phương, còn gián tiếp cứu được bách tính nơi biên ải, công không thể không tính.

Mộ Dung Tĩnh cúi người nâng Uất Trì Phong dậy.

“Đã là tướng sĩ, chết trên sa trường, vốn chính là vinh quang của người chiến binh. Ngày tứ đệ xếp nghiên gác bút theo việc bình đao, tất nhiên cũng không còn xem trọng sinh tử, Uất Trì tướng quân hà tất phải tự trách mình?”

“Nhị công tử...”

“Ta ngược lại còn phải cảm tạ Uất Trì tướng quân đã mang tro cốt của tứ đệ hồi hương, để hắn không phải làm du hồn tha hương nữa kia.”

Tướng sĩ chết trận trên sa trường, đa số đều tùy ý mai táng, coi đất như quan tài. Khi chiến tranh đổ xuống, ngoài biên cương không biết có bao nhiêu u hồn thê lương có thể trở về. Mộ Dung Viễn tuy hi sinh trận mạc, cũng vẫn còn có thể trở về cố hương, so với những tướng sĩ vô pháp trở về này, đã may mắn hơn rất nhiều rồi.

Mộ Dung Tĩnh vừa dứt lời, liền cúi người thi lễ với Uất Trì Phong, khiến người nọ sợ đến mức liên tục đáp lễ. Hắn đem thổ đàn đựng tro cốt Mộ Dung Viễn cung kính đưa Mộ Dung Tĩnh, rồi lại nước mắt lưng tròng nói thật nhiều câu cảm tạ cùng xin lỗi xong, mới cáo từ rời đi.

Tiến Uất Trì Phong về xong, Mộ Dung Tĩnh lại ngăn người nhìn thổ đàn nhỏ trên tay, cả hồi lâu xong vẫn không thể tin được đây chính là tro cốt của Mộ Dung Viễn.

Hắn cùng Mộ Dung Viễn cũng không gặp nhau nhiều lắm, nhưng hắn vẫn nhớ rất rõ. Ngày hắn rời khỏi Lạc Diệp Sơn trang, đem đệ đệ giao cho Mộ Dung Viễn thì, gương mặt nhỏ nhắn còn mang vài phần non nớt ấy nhìn hắn, trịnh trọng bảo chứng, yên tâm, có ta ở đây, ta sẽ không để bất cứ kẻ nào làm tổn thương tam ca!

Khi hắn đem thân đệ đệ của mình giao phó cho Mộ Dung Viễn, đã hoàn toàn quên mất, Mộ Dung Viễn, kì thực cũng chỉ là một con người. Hắn chưa từng lo lắng đến an nguy của Mộ Dung Viễn, có lẽ chỉ là do hai người vốn không phải huynh đệ chân chính.

Thì ra hắn vốn ích kỉ như thế, vì người thân của mình, liền mang người đệ đệ cùng cha khác mẹ kia giam hãm trong Lạc Diệp Sơn trang, để hắn một mình vật lộn sống qua ngày trong hoàn cảnh hiểm ác đáng sợ ấy. Người kia từ trước đến giờ luôn là độc lai độc vãng, dù hi sinh sa trường, thì cốt hoàn hương cũng chỉ là một mình cô linh.

“Tĩnh...”

Cảm nhận được tình tự thương tâm cuộn cuộn của Mộ Dung Tĩnh, Hình Phi lo lắng gọi hắn một tiếng, bước lên, nắm lấy hai tay ôm chiếc bình có chút run rẩy của Mộ Dung Tĩnh.

“Tiểu Phi, ngày đó khi tứ đệ nói muốn dẫn thân sa trường, ta lẽ ra nên ngăn cản hắn... Ta vẫn cho rằng với tính tình của tứ đệ, đi đến đâu cũng như cá gặp nước... vẫn cho rằng, hắn ra ngoài một thời gian, rất nhanh sẽ trở về. Không ngờ...”

“Tĩnh, sinh tử có số, đây là con đường Mộ Dung Viễn đã chọn, ngươi cần gì phải tự trách mình?”

Hình Phi cũng không ngờ kết quả lại là thế này. Hắn vẫn cho rằng Mộ Dung Viễn không chỉ là một người rất cao số, cũng là một người rất thông minh, chỉ ít cũng hiểu được nên bảo vệ bản thân như thế nào. Vừa rồi Uất Trì Phong nói ít khóc nhiều, khiến hắn có vài điểm muốn hỏi cũng không có cơ hội.

Kỳ thực, còn hơn cả việc hỏi người trung hậu ngây thơ kia, Hình Phi càng muốn chính mồm hỏi sư huynh mình. Hắn nhận ra Uất Trì Phong dường như cũng chút hồ đồ với chuyện này, còn Lê Đình Văn, mới là người cùng Mộ Dung Viễn đi đoạn đường cuối cùng, cho nên có chuyện gì, chỉ có y mới hiểu rõ nhất. Nhưng người kia lại lấy cớ không còn mặt mũi nào gặp lại để mất tung mất tích.

Là không còn mặt mũi gặp, hay còn một số việc không thể giải thích?

Hình Phi không nói ra nghi hoặc trong lòng. Hắn không muốn lại khiến Mộ Dung Tĩnh thương tâm hơn, cho nên chỉ yên lặng đón lấy bình tro cốt trong tay Mộ Dung Tĩnh, đặt lại trên bàn.

Bên ngoài truyền đến tiếng bước chân gấp gáp. Hình Phi quay đầu lại, liền thấy Mộ Dung Trí lo lắng chạy đến. Y không nhìn Hình Phi, mà trực tiếp chạy tới bên Mộ Dung Tĩnh, vội vã hỏi. “Ca, sao tứ đệ vẫn chưa hồi kinh?!”

Không biết có phải do tâm tình bức thiết muốn gặp lại hay không, Mộ Dung Trí lần đầu tiên nhận ra, thì ra chờ đợi lại dài đằng đẳng như vậy. Chờ mấy tháng, rốt cuộc cũng đợi được đại quân đánh bại giặc ngoại xâm hồi triều. Y vừa nhận được tin tức, gần như phi ngựa chạy ra ngoài thành nghênh tiếp ngay, nhưng vẫn không nhìn thấy thân ảnh mà y muốn gặp kia.

Mấy tháng nay, Mộ Dung Trí đã nghĩ thật nhiều lời muốn nói sau khi gặp lại Mộ Dung Viễn, nhưng lại quên mất một kết quả khác. Nếu Mộ Dung Viễn không xuất hiện, y phải làm sao?

Có lẽ vì, y chưa bao giờ nghĩ đến có một ngày Mộ Dung Viễn sẽ thực sự rời khỏi y. Từ nhỏ đến lớn, hai huynh đệ bọn họ chưa từng xa nhau quá lâu như vậy. Con người chết không sợ đánh, gian nịnh tà khí như vậy làm sao có thể rời khỏi y? Làm sao có thể?

Đương nhiên là không thể, tính tình A Viễn từ trước đến nay vốn luôn tùy hứng, cho nên có lẽ là không theo đoàn quân, hoặc là có việc gấp không thể trở về kịp mà thôi...

Mộ Dung Trí bám lấy Uất Trì Phong muốn hỏi cho rõ, lại bị đối phương mắng té tát. Tứ công tử Mộ Dung gia bị trục xuất khỏi gia môn, ai ai cũng biết. Uất Trì Phong là hảo hữu vào sinh ra tử với mộ Dung Viễn, làm sao có thể hòa nhã với Mộ Dung Trí?

Không hỏi được kết quả, nhưng những lời lạnh lùng nghiêm nghị khinh thường của Uất Trì Phong ấy khiến Mộ Dung Trí hoảng loạn trong lòng không cách nào an tĩnh, liền vội vã chạy đến tìm Mộ Dung Tĩnh muốn hỏi cho rõ. Nhưng vừa thấy thần sắc buồn bã của Mộ Dung Tĩnh, trái tim y nhất thời trầm xuống.

14. Chương 14

“Ca, có phải tứ đệ đã xảy ra chuyện gì không?... Có phải hần bị thương ở đâu, mới không theo quân đội về kinh?”

Đối mặt với câu hỏi thấp thỏm của đệ đệ, Mộ Dung Tĩnh không biết nên đáp lại thế nào. Hần thở dài, quay mặt đi.

“Hần đã về rồi.”

Thấy Mộ Dung Tĩnh không nói được lời nào, Hình Phi đành giải thích thay hần, chỉ lên cái bình trên bàn. “Bất quá chỉ là dùng một loại phương thức khác.”

Ánh mắt của Mộ Dung Trí nhìn theo hướng chỉ của Hình Phi. Kì thực cái bình nhỏ kia y cũng đã thấy, chỉ là không thể tin, hay nói đúng hơn, có lẽ là không muốn tin vào suy đoán của mình.

“Người đang nói bậy bạ gì đó?!”

Hình Phi không đáp lại, dường như nghĩ đã không cần phải giải thích thêm nữa. Mộ Dung Trí không thấy hỏi đáp, liền nhìn về phía Mộ Dung Tĩnh.

“Ca...”

Thấy đệ đệ ngày thường lạnh lùng nghiêm nghị, giờ lại lo lắng không yên, Mộ Dung Tĩnh không khỏi thở dài.

“Sống chết có số. Tứ đệ có thể hi sinh trên sa trường, cũng là vinh quang của đệ ấy.”

Mắt Mộ Dung Trí nhất thời hoa lên, một tia mong muốn còn sót lại cũng bị lời nói của Mộ Dung Tĩnh đánh thất linh bát lạc. Trái tim đột nhiên rơi xuống thật nhanh, khiến cả người y như hư thoát.

Mộ Dung Trí bước tới trước bàn, đem tiểu đàn ôm vào lòng. Cảm giác băng lãnh trên bình khiến tâm y dường như cũng lạnh lẽo dần.

A Viễn làm sao có thể ở nơi lạnh lẽo thế này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Con người luôn luôn ở bên y đây đưa không ngớt kia, tại sao trong nháy mắt đã không còn?...

Là y hại chết A Viễn rồi. Nếu y không bức A Viễn ra khỏi phủ, hần sẽ không tòng quân. Là y gián tiếp hại chết thân đệ đệ của mình rồi!

“Kì thực trước khi đệ trực tứ đệ ra khỏi phủ, hần cũng đã tự tiến cử với bộ binh rồi.”

Dường như nhìn ra suy nghĩ của Mộ Dung Trí, Mộ Dung Tĩnh liền giải thích. “Uất Trì tướng quân là bằng hữu của đệ ấy, mà ta cũng muốn để đệ ấy đi rèn luyện một phen, cho nên khi biết đệ ấy tự tiến cử cũng không ngăn cản. Đây là do chính đệ ấy tuyển trạch, cái chết của hần không liên quan gì đến đệ cả.”

Mộ Dung Trí cười khổ. “Ca, huynh đang an ủi ta sao?”

“Ta chỉ là nói sự thật thôi.”

Sự thật?

Sự thật thế nào đi nữa, Mộ Dung Trí cũng không muốn biết. Từ trước đến giờ y vẫn chưa từng tìm ra sự thật nào. Y không biết, phía sau con người luôn mang theo chiếc mặt nạ tươi cười kia, đến tột cùng che giấu bao nhiêu sự thật không muốn để người biết tới?

Y vẫn đợi Mộ Dung Viễn hồi triều, chờ đích thân hỏi hần rất nhiều sự việc mà y không sao hiểu được. Nhưng người kia lại tiêu thất không chút bóng dáng, không hề cho y một cơ hội nào để hỏi.

Bàn tay ôm bình có chút run rẩy, Mộ Dung Trí không để ý đến hai người bên cạnh, chỉ đậm đậm nói một câu.

“Để ta đưa tứ đệ về nhà.”

“Tam đệ!”

Mộ Dung Tĩnh gọi giật lại Mộ Dung Trí đang muốn quay người đi.

“Ngày trước đệ đã trục xuất tứ đệ khỏi gia môn trước mặt mọi người, hiện tại lấy cớ gì đưa hần trở về? Có lẽ tứ đệ đã không còn muốn trở về căn nhà kia rồi!”

“Ca...”

“Tứ đệ là một người luôn sống tùy ý, loại phủ đệ trầm muộn tịch liêu này vốn không phải là cuộc sống hần muốn. Ngày đó, khi ta rời phủ đã nhờ hần chiếu cố đệ. Vì thỉnh cầu ấy, hần đã bị giam giữ ở nơi đó vài chục năm. Hiện giờ hần khó khăn lắm mới rời khỏi đó, đệ còn muốn đưa hần trở về làm gì?!”

Nghe xong lời này, Mộ Dung Trí giật mình nhìn Mộ Dung Tĩnh. “Chiếu cố ta?”

“Đúng, ta không biết từ đó tứ đệ rốt cuộc đã làm gì, để đại nương cùng đại ca không thể đụng đến đệ, khiến đệ có thể dễ dàng nắm giữ gia nghiệp Lạc Diệp Sơn trang, nhưng hần cũng đã vì chuyện này mà phiền não không ít. Tứ đệ không muốn nói, ta cũng không có tư cách nhắc tới, nhưng đến tận giờ này, nếu ta cứ tiếp tục im lặng, sẽ quá thẹn với hần. Hần giờ đã không còn, thì đệ cũng không nên ràng buộc hần nữa...”

Mộ Dung Trí đột nhiên ngắt lời hần.

“Ca, huynh để ta tùy hứng một lần được không?”

Mộ Dung Tĩnh còn muốn nói gì đó, nhưng Hình Phi ngăn hần lại, nói. “Để y mang Mộ Dung Viễn trở về đi.”

Thấy Hình Phi ngăn cản, Mộ Dung Tĩnh thở dài, cũng không nhiều lời thêm nữa.

Dù sao giờ tranh nhau một vò tro cốt cũng chẳng có ý nghĩa gì nữa. Y vốn định an táng Mộ Dung Viễn bên tam nương, coi như một thiếp thất được mua về. Tam nương sau khi qua đời không đủ tư cách an táng trong từ đường Mộ Dung gia, mà được chôn ở một nơi khác. Y vốn nghĩ Mộ Dung Viễn mong muốn nhất là được chôn bên mẫu thân, nhưng yêu cầu của Mộ Dung Trí giờ đây lại khiến y vô pháp cự tuyệt.

Thôi, chuyện của hai người họ để họ tự giải quyết đi. Có lẽ dù tam đệ làm gì đi nữa, tứ đệ đều sẽ đồng ý thôi.

Nhìn Mộ Dung Trí chậm rãi đi ra ngoài, sống lưng luôn ưỡn thẳng giờ lại có chút khom xuống, hoàn toàn không còn phong thái kiêu ngạo ngày xưa. Hình Phi than một câu. “Đó là một tên ngốc. Y đến tận bây giờ vẫn không biết với mình, thứ trân quý nhất là gì.”

“Tiểu Phi, xem dáng vẻ hiện tại của tam đệ, có lẽ cũng không có tâm trạng để ý sinh ý. Mấy ngày nữa ta qua Lạc Diệp sơn trang, chuyện trong phủ đành giao cho người.”

Hình Phi nhìn vẻ mặt u sầu của Mộ Dung Tĩnh, không nói gì nhiều, chỉ ra sức gật đầu một cái.

Đương nhiên Mộ Dung Trí không thể nghe thấy đoạn đối thoại của hai người, chỉ lẻ bước đi, nhân thân có chút mông lung, nghiêm túc thì thâm. “A Viễn, chúng ta về nhà thôi.”

=====

“Tam công tử, đây là nơi Uất Trì tướng quân từng đóng quân.”

Một binh sĩ dẫn theo vị công tử tuần tú đến nơi Uất Trì tướng quân từng đóng quân, nói với y.

Gã vốn là tiểu binh trong quân doanh trấn thủ biên cương, hôm nay đột nhiên được đầu lĩnh gọi đến để dẫn đường cho vị công tử trẻ tuổi phong trần mệt mỏi này. Gã chỉ là một tiểu binh địa vị rất thấp, cũng chưa

từng tiếp xúc sự đời, nhưng thấy thái độ tất cung tất kính của thượng cấp với vị công tử này, cũng đoán được địa vị của đối phương nhất định không bình thường, tự nhiên cũng không dám chậm trễ, dẫn vị công tử đó đến các chiến trường hai quân tương chiến cùng các nơi đóng quân, rồi liền thoắt về tình cảnh chiến trường chống giặc ngoại ngày ấy.

Gã từng tham gia đối chiến với Lệ tộc, cho nên tình cảnh khi ấy cũng nói đến thao thao bất tuyệt, nhưng gã nói đến khi nước miếng tung tóe, miệng lưỡi khô khốc, vị công tử này vẫn chỉ lặng lẽ lắng nghe, một từ cũng không nói.

Nhưng khiến tiểu binh kì quái nhất chính là khi gã nhắc đến một người, vị công tử này mới lộ ra tiểu ý trong ánh mắt, không ngừng truy hỏi chuyện người nọ. Trong lòng tiểu binh liền nghi ngờ, vị công tử này cũng mang họ Mộ Dung, lẽ nào là thân thích của Mộ Dung quân sư?

Mộ Dung Viễn kỳ thực chỉ là một thư lại, nhưng các tướng sĩ cùng hần kẻ vai chiến đầu cũng rất tự nhiên coi con người thường bày mưu tính kế này như quân sư, tiếng xưng hô này ngoại trừ mang theo chút thân thiết, còn có cảm kích và tôn sùng.

Vị công tử này chính là Mộ Dung Trí. Y không đem chôn tro cốt Mộ Dung Trí, mà mang theo tới biên cương. Y muốn biết thật nhiều chuyện liên quan đến Mộ Dung Viễn, muốn biết mấy tháng nay người ấy ở nơi biên cương, đã từng sống như thế nào.

Vì vậy, y vừa đem mọi chuyện trong sơn trang giao cho Mộ Dung Tĩnh xong, liền thúc ngựa không ngừng, một mạch chạy đến nơi biên cương từng trải qua quyết đấu thảm liệt này.

Nghe tiểu binh kể lại, trên mặt Mộ Dung Trí dần hiện ra một tia tiểu ý. Trước mắt y như hiện ra hình ảnh Mộ Dung Viễn phóng ngựa rong ruổi, đẩy lùi quân địch, tư thế biết bao oai hùng. Đây hẳn là cuộc sống hần mong muốn. Xếp nghiên gác bút theo nghiệp binh đao cũng không phải vì muốn một chức quan sau này, mà chỉ muốn ngang dọc sa trường, da ngựa bọc thây thôi.

Đây cũng là lời Hình Phi đã nói với y trước khi đi. Không ngờ một người huynh đệ sống cùng Mộ Dung Viễn vài chục năm trời, còn không hiểu hần bằng người ngoài.

Con người nói hại y rồi lại cứu y, cố tình đối nghịch ở mọi nơi, rồi lại âm thầm tương trợ y kia, đến tột cùng đã nghĩ gì?

Y vì quyết định trong lúc phần nọ của mình mà đã phải trả cái giá quá đắt. Khi Mộ Dung Viễn thực sự biến mất, y mới phát hiện ra trong lòng mình, người kia còn quan trọng hơn rất nhiều so với trong tưởng tượng.

Lần đầu cảm nhận được cái cảm giác bàng hoàng bất lực trong đời. Mộ Dung Viễn là đối thủ cũng được, huynh đệ cũng được, cũng đã theo y như hình với bóng vài chục năm trời. Khi Mộ Dung Trí phát hiện ra mình đã quen với sự tồn tại của hần bên cạnh, hần lại tiêu thất không còn chút bóng dáng.

Mộ Dung Trí không biết loại cảm giác này là ỷ lại, hay là tình yêu. Y chỉ biết, những ngày không có người kia ở bên, y còn gian nan hơn cả một cái xác không hồn, còn phải chịu thêm dày vò cả cuộc đời.

Đó là loại thống khổ còn sâu hơn cả khi y buông tha Tiểu Phi.

Mộ Dung Trí vốn cho rằng mình yêu Tiểu Phi, đã từng vì Tiểu Phi mà liều chết với đám sát thủ. Khi Tiểu Phi rời đi, y cũng từng có một thời gian rất ủ rũ trầm lặng, nhưng dần dần, cũng chậm rãi khởi sắc. Nhưng lần này, vì sao lại không thể?

Vì sao từng ngày trôi qua càng nhiều hơn, y lại càng đau lòng? Gương mặt luôn tự tiểu phi tiểu của Mộ Dung Viễn không hề theo thời gian mà tan biến, trái lại càng ngày càng rõ ràng hơn?

Đó, rốt cuộc là loại tình cảm gì?

15. Chương 15

Đã cuối mùa thu. Cuối thu ở Trung Nguyên chỉ là có chút nóng nực, nhưng ở nơi biên quan vạn mộc khô linh, hàn phong lảng lệt này, lại biểu thị cho những ngày trời đông giá rét sắp tới.

Cảnh hai quân đối chọi đã là chuyện mấy tháng trước. Nay ngoại lộ quy hàng xưng thần tử, đã lui ra quan ngoại. Quan binh đóng quân cũng chỉ lưu lại trấn thủ trong thành, hai bên đều rút khỏi đường biên giới. So với bầu không khí náo nhiệt sôi nổi trong thành vừa rồi, ở đây có vẻ tiêu điều hơn rất nhiều, thậm chí xung quanh vẫn còn lưu lại vết tích trận chiến.

“Bên đó, chính là bên đó, là nơi Mộ Dung quân sư rút kiếm chém đứt dây dẫn lửa của hỏa dược.” Tiểu binh chỉ vào một nơi xa xa gồ ghề nói.

Doanh trưởng đã được gỡ bỏ, nếu không có tiểu binh chỉ dẫn, Mộ Dung Trí chắc chắn sẽ không chú ý tới nơi đây những cái hố nông sâu này, chắc hẳn là vết hỏa dược nổ còn lưu lại. A Viễn hi sinh ở đây sao?

“Uất Trì tướng quân nói Liên châu hỏa dược rất lợi hại, nếu không phải Mộ Dung quân sư kịp thời cắt đứt dây dẫn của hỏa dược, có lẽ tất cả mọi người đều khó tránh khỏi tai kiếp...”

Cắt đứt dòng luyện thủy của tiểu binh, Mộ Dung Trí hỏi: “Ngươi có nhìn rõ tình cảnh khi ấy không?”

Tiểu binh hơi lắc đầu.

“Đó là chuyện xảy ra trong nháy mắt, ai cũng không thấy rõ. Ta chỉ nghe được vài tiếng nổ vang. Bất quá nếu như muốn hỏi gì nên tìm Lê đại phu, hẳn chắc sẽ biết rõ ràng.

Đó là một kết quả đã sớm đoán được từ trước.

Trước khi đi Mộ Dung Trí có từng nhờ Mộ Dung Tĩnh hỏi thăm Uất Trì Phong tình hình khi ấy, Uất Trì Phong cũng giải thích không rõ ràng. Vì lúc đó hẳn cũng đứng khá xa Mộ Dung Viễn, mà sự tình đột nhiên phát sinh, hẳn vừa chạy qua, đã thấy Mộ Dung Viễn ngã trong vũng máu. Người duy nhất nhìn rõ sự tình cũng chỉ có Lê Đình Văn.

“Đi ra ngoài giải sầu cũng tốt. Nếu nơi biên cương kia không có đáp án ngươi cần, cũng đừng ngại qua Lạc Nhật cốc hỏi sư huynh ta một chút xem sao.”

Nhớ tới lời Hình Phi nói lúc tiễn y rời kinh, Mộ Dung Trí không khỏi đưa mắt nhìn vào vùng đất bằng phẳng xa xa kia, đồng bằng rộng lớn mênh mông bát ngát, tiếng bão cát vi vu lại càng khiến sự huy hoàng và thê lương này càng thêm vẻ phong trần, đem một đoạn chiến sự kia cùng hình dáng phiêu diêu theo gió kia vùi lấp trong bãi cát vàng.

Ở nơi này y đã thấy được cảnh tượng mình muốn. Tiếp theo đó, sẽ đi Lạc Nhật cốc tìm Lê Đình Văn, hỏi hẳn một số chuyện ở biên cương của Mộ Dung Viễn.

Lạc Nhật cốc...

Lạc Nhật cốc nằm trong một thung lũng bốn phía núi vây quanh ở Giang Nam. Đường lên núi gập gềnh đầy vách đá dựng đứng, ngọn núi cao hiểm trở. Vào trong cốc, lại bốn mùa như xuân, là một chốn bằng lai tiên cảnh với nhiều loại hoa rực rỡ.

Mộ Dung Trí dựa theo địa đồ Hình Phi đưa cho tiến vào Lạc Nhật cốc. Cửa vào có hơi nhỏ, nhưng đến khi bước vào, liền đến một nơi thoáng đãng rộng rãi, sau đó đi theo một đường mòn mà người ngoài không biết, xuyên qua thác nước, liền có thể thuận lợi vào cốc.

Mộ Dung Trí cưỡi ngựa vào cốc, chỉ đi được nửa đường đành bỏ ngựa đi bộ. Trong cốc có nhiều loại hoa rực rỡ, con suối róc rách, sợi mây xanh mượt quấn quanh cây cổ thụ treo lơ lửng trên con suối, ngẫu nhiên lại có vài con chim bay qua, lưu lại một chuỗi thanh âm trong trẻo vang vọng trong cốc. So với biên cương quanh năm bão cát, nơi đây quả thực là thiên đường nhân gian cách xa trần tục.

Thế nhưng Mộ Dung Trí hoàn toàn không hề có chút hứng thú nào với cảnh sắc thiên nhiên tươi đẹp động lòng người này. Y đeo trên lưng tro cốt của Mộ Dung Viễn một đường chạy đến biên quan gió lạnh, lại quay lại đến Lạc Nhật cốc. Cả chặng đường dài không hề nghỉ ngơi khiến y uể oải không chịu nổi, gương mặt vốn

lạnh lùng nghiêm nghị lộ ra vẻ mệt mỏi rã rời tái nhợt do bị bão cát tập kích. Dưới tình huống ấy, sợ là mỹ cảnh thiên đường cũng không khiến y hứng thú nổi.

Bỏ ngựa đi bộ vốn là do bất đắc dĩ. Dưới cốc tuy rằng thoáng dăng rộng rãi, không khác gì chốn bồng lai. Nhưng đoạn đường vào cốc, cũng có đường mòn quanh co. Cả quãng đường như vậy với Mộ Dung Trí bình thường mà nói vốn là chuyện nhỏ, nhưng bốn ba mấy ngày trời, cộng thêm tâm tình chán nản muộn phiền, khiến thể lực y thực sự đã hết chống đỡ nổi. Y cảm thấy đầu có chút đau nhức, cước bộ cũng bắt đầu nhẹ hẫng đi.

Con suối xa xa dưới ánh mặt trời giữa trợ lộ ra quang mang xán lạn. Mộ Dung Trí không nhận được liềm liềm đôi môi có chút nứt nẻ, giờ mới nhớ ra đã một ngày y không uống chút nước nào.

Một đường đến đây, Mộ Dung Trí hoàn toàn không chút lưu ý đến việc ăn ở, trong lòng y chỉ nghĩ một điều, là mau tìm được Lê Đình Văn, nghe hẳn kể lại chuyện có liên quan đến Mộ Dung Viễn, sau đó trở về kinh an táng tro cốt Mộ Dung Viễn thật tốt. Vì hẳn viết bi minh[1], đây là việc duy nhất y có thể làm cho A Viễn.

Mộ Dung Trí bước tới bên dòng nước, ngồi xuống dùng tay vốc vài ngụm. Nước suốt trong veo mát lạnh từ miệng chảy đến tim, đến tỳ, khiến thần trí có chút hỗn loạn của Mộ Dung Trí dần thanh tỉnh.

Trên đường hoa nở càng nhiều, xung quanh không ngừng phát ra hương hoa khiến Mộ Dung Trí có chút choáng váng. Y rùng mình, dù là mệt nhọc đến đâu, cũng không có khả năng uể oải đến mức này. Y lo lắng nhiều quá, đã quên y thuật hay độc thuật của Lê Đình Văn đều là đệ nhất thiên hạ. Hương khí này nồng nặc quá mức, quyết không phải hương hoa bình thường...

Nhưng Mộ Dung Trí cũng không còn cơ hội suy nghĩ thêm, đã loạn choạng ngã xuống đất. Hương hoa ngào ngạt triển miên khiến thần trí y càng ngày càng xa, cuối cùng trống rỗng.

Thân thể bỗng cảm thấy ấm áp, cảm thấy có người ôm lấy y. Đó là một cảm giác rất quen thuộc, như hơn nửa năm trước, có người đã cứu y ra khỏi hồ nước lạnh băng như vậy, ôm y vào lòng, sưởi ấm cho y.

Là A Viễn...

Nhìn người nằm trên giường thần trí mông lung, Lê Đình Văn cười nói: “Tam ca người đến đây sớm hơn ta tưởng. Lúc ta nhận được bồ câu đưa tin của Hình Phi, còn tưởng ít nhất phải mấy ngày nữa y mới đến được đây.”

Người ngồi trên chiếc xe lăn cạnh giường kia không nói gì. Hắn dùng tay di chuyển hai bánh xe, đi ra ngoài. Lê Đình Văn thấy thế, liền bước lên túm lấy cái ghế.

“Người không ở đây cùng y sao? Chờ y tỉnh lại thấy người ở bên, nhất định sẽ rất cảm động, sau đó người còn có thể nhân cơ hội...”

“Được Quán tử, người thật nhiều chuyện!”

Mộ Dung Viễn không di chuyển xe, chỉ đơn giản dừng lại, thản nhiên nói. “Ta còn chưa sắc xong thuốc. Người thật vất vả mới hái về được, cũng không muốn để cháy mất đúng không?”

“Sắc thuốc để ta làm. Người ở đây cùng tam ca người đi.”

Lê Đình Văn không do dự nói, rồi đem cái xe Mộ Dung Viễn đang ngồi đẩy lại bên giường. Người kia hành động không tiện, đành để hẳn tùy ý an bài.

Nghe tiếng bước chân của Lê Đình Văn xa dần, Mộ Dung Viễn liền đưa ánh mắt về phía người đang còn mê man trên giường.

Hình như là đang mơ thấy ác mộng, hai hàng lông mi dài của y khẽ động, đôi môi vì quá khô nứt có chút trắng bệch phát ra vài tiếng rên rỉ khe khẽ. Mộ Dung Viễn rút khăn tay ra, nhẹ nhàng lau đi từng giọt mồ hôi trên trán Mộ Dung Trí, rồi đưa hai ngón tay đặt giữa lông mày, nhẹ nhàng xoa xoa.

Là do quá mệt nhọc sao? Từ kinh thành một đường chạy tới biên cương, rồi lại quay lại đến Lạc Nhật cốc, chỉ dùng hết có nửa tháng. Trên đường tam ca căn bản không chịu nghỉ ngơi đi?

Tuần nhan từ trước đến nay luôn nghiêm túc, giờ lại đầy uể oải cùng cô đơn. Như một đứa trẻ co người lại ngủ say, nói là hôn mê, không bằng nói là đang ngủ. Cũng chỉ có lúc này, y mới không để lộ ra gương mặt lạnh lùng thường nhật, làm bộ dáng lãnh đạm nghiêm túc này.

Mộ Dung Viễn còn nhớ, Mộ Dung Trí trước đây không giống như vậy. Nhưng không nhớ từ bao giờ, nụ cười trên gương mặt ấy càng ngày càng ít, càng ngày càng lãnh đạm. Tựa như trái tim y, lạnh đến nỗi không thể tan chảy nữa rồi.

[1] Bi minh: Bài tế được khắc trên bia mộ người chết.

16. Chương 16

Lúc nhận được thư của Hình Phi là tầm nửa tháng trước. Trong thư Hình Phi có viết đến chuyện Mộ Dung Trí cùng độc nữ của Viêm Khánh Vương, Linh Sóc quận chúa đính ước thông gia, vốn định ít ngày nữa liền thành thân, không ngờ nghe tin Mộ Dung Viễn tử trận, y đột nhiên lại một mình bỏ đi, nói muốn đi tra lại những chuyện đã từng xảy ra nơi biên cương của hãn, có thể cũng sẽ đến Lạc Nhật cốc, còn có chút tiếc nuối, nói khánh công yển vẫn chuẩn bị vì hãn, nếu hãn còn nơi nhân gian, nhất định phải uống đến thống khoái, vân vân.

Khi đọc đến hai chữ «đính ước», Mộ Dung Viễn lại không nhịn được một trận rồi lòng.

Tam ca của hãn cuối cùng cũng muốn thành thân. Có lẽ đây là kết quả tốt nhất. Hãn đợi người kia vài chục năm, chỉ đơn thuần muốn nhìn y sống thật vui vẻ...

Khi ấy bị hỏa dược đánh bật, may mà hãn phản ứng linh hoạt, mới không thương tổn đến chỗ yếu hại. Bất quá tim phổi cùng hai chân bị chấn thương, da thịt quanh thân chồng chất vết thương. Trước khi hôn mê đã cầu xin Lê Đình Văn để hãn giả chết. Hãn biết, với y thuật của Lê Đình Văn, tuyệt đối làm được chuyện này.

Đến lần thứ hai tỉnh lại, hãn đã ở trên đường đến Lạc Nhật cốc rồi. Lê Đình Văn hành sự khá xảo diệu, tất cả các tướng sĩ đều cho rằng hãn đã chết. Uất Trì Phong là người cá tính ngay thẳng, đương nhiên cũng không hoài nghi điều kì lạ trong đó.

Nhưng Lê Đình Văn lại dùng giọng đầy tiếc nuối nói với hãn, tâm phế thương tổn có thể từ từ điều dưỡng, nhưng hai chân hãn vì va chạm mạnh mà hao tổn đến kinh mạch, có thể sẽ chữa khỏi, cũng có thể cả đời này chỉ đành ngồi trên xe lăn, trở thành tàn phế.

Nhìn sắc mặt như đưa tang phụ mẫu của Lê Đình Văn khi ấy, Mộ Dung Viễn vẫn nở nụ cười. Dưới tình huống ấy vẫn có thể cứu được cái mạng này, đã là may mắn trong bất hạnh rồi. Hiện tại dù sao hãn vẫn còn sống. Chỉ cần sống, không có chuyện gì không thể phát sinh!

Hai người vừa trở lại Lạc Nhật cốc, Mộ Dung Viễn liền bị Lê Đình Văn nhốt trong nhà, bắt đầu đủ loại trị liệu. Lê Đình Văn còn lấy danh Thần y thề thốt bảo chứng với hãn, nhất định sẽ chữa khỏi chân của Mộ Dung Viễn.

Bởi vậy, mỗi ngày tất cả những việc Mộ Dung Viễn làm chỉ là tắm được dục[1], nấu ít món ngon, đi câu cá trong hồ sâu bên cạnh, sau đó để Lê Đình Văn châm cứu cho mình. Nhìn Lê Đình Văn đầy tinh thần quyết không chịu thua kia, cứ như người bị thương là hãn vậy.

Không rõ tại sao khi ấy muốn giấu chuyện mình còn sống, bất quá sau đó ngẫm lại liền cảm thấy quyết định ngày ấy chính xác cực kì. Hãn không quan tâm đến việc người ta nhìn thấy hãn tàn phế có thể biểu hiện ra vẻ đồng tình thương hại, Mộ Dung Viễn trước giờ chưa bao giờ quan tâm đến cái nhìn của người khác. Nhưng đó cũng có thể coi như một lời cáo biệt dĩ vãng, là một cơ hội tốt để bắt đầu lại, sao hãn lại không làm?

Dù nghĩ như vậy, nhưng lá thư của Hình Phi vẫn khiến hắn có chút dao động. Vốn định không gặp Mộ Dung Trí nữa, nhưng sâu trong nội tâm, dường như vẫn hi vọng có thể sớm gặp y.

Thật không rõ vì sao Mộ Dung Trí lại không ngại nghìn dặm xa xôi tới tìm tung tích một người đã qua đời? Y vừa đính ước cùng Quận chúa, tại sao lại vô trách nhiệm bỏ đi luôn? Người nợ thường ngày làm việc luôn theo khuôn phép, cũng có lúc tùy hứng thế này, thật đúng là không quan tâm đến hậu quả.

Mộ Dung Viễn thở dài, rút từ trong áo ra một món đồ trang sức. Đó là một chiếc kim tỏa nhỏ nhỏ trẻ con thường đeo, mặt khóa tinh điêu tể mài[2], có khắc hai chữ tiểu triện Phú quý, chữ khắc sinh động như ý tưởng vân. Nối với kim tỏa là một sợi dây vàng, chỗ nối còn có một viên hồng bảo thạch, phía dưới còn khắc một chữ Trí. So với những đồ trang sức bình thường, sợi dây vàng này có vẻ vô cùng tinh xảo khác biệt.

Bởi vì được tiếp xúc nhiều, trên mặt khóa còn bóng sáng lấp lánh, lộ ra ánh sáng nhu hòa. Mộ Dung Viễn nhìn văn hoa trên khóa, lặng lẽ nói: “Phú quý...”

Tam ca, người dùng một chiếc khóa vàng nhỏ khóa ta nửa cuộc đời trước, giờ người đã sắp thành hôn, còn dây đưa theo ta làm gì?

Nhìn gương mặt trầm tĩnh say ngủ như hải đồng kia, trên gương mặt Mộ Dung Viễn bỗng hiện ra một nụ cười gượng. Hắn giúp Mộ Dung Trí tén lại góc chăn, sau đó chậm rãi lăn xe ra khỏi cửa phòng.

Lê Đình Văn đang khí thế ngất trời đun thuốc trong trù phòng, miệng còn lẩm bẩm.

“Ta đây Thần y một đời, y thuật coi như trước chưa từng có, sau không ai bằng, sao bỗng lưu lạc đến nông nổi đun thuốc nấu cơm cho người ta chứ. Hình như từ khi quen người Mộ Dung gia, mọi việc đều không thuận lợi, lẽ nào bát tự của Lê Đình Văn ta không hợp với họ Mộ Dung?...”

“Này, người lải nhải xong chưa? Có ai bắt người làm đầu, là chính người cướp việc chứ.”

Nghe thấy tiếng Mộ Dung Viễn, Lê Đình Văn giật mình nhảy dựng, kêu lên. “Ta đang cố ý tạo cơ hội cho hai người, thừa lúc Tam ca người suy yếu, còn không cho y ngoan ngoãn nghe lời? Người chạy tới đây làm gì?”

Mộ Dung Viễn vào trù phòng, thản nhiên nói. “Làm cơm tối a. Trù nghệ của người cũng chỉ có người mới nuốt được.”

Câu này nói thật không sai. Trù nghệ của Lê Đình Văn tuyệt đối có thể sánh với độc dược của hắn. Mộ Dung Viễn chỉ ăn có một miếng, lập tức bụng đau xuống, nói. “Người muốn độc chết ta cũng không cần phiền phức thế!”

Lê Đình Văn còn ngờ ngợ ngác ngác không hiểu Mộ Dung Viễn có ý gì, vừa thấy đôi mắt chớp chớp cùng vẻ mặt mơ hồ của hắn, Mộ Dung Viễn liền không nhiều lời, trực tiếp gánh việc xuống bếp làm cơm.

Thật không ngờ, Lê Đình Văn vừa ăn món do Mộ Dung Viễn làm, gần như dùng ánh mắt như thấy quái vật nhìn hắn.

“Ông trời a, trù nghệ của người so với đại trù trong tửu lâu ở Kinh thành còn giỏi hơn, giờ ta cũng không phải lo sau này người sống ra sao nữa rồi. Cho dù hai chân người có tàn phế, cũng có thể tự nuôi sống mình a...”

Có thể không kiêng kị gì nói rửa người ta cũng chỉ có vị Lê đại thần y này thôi, mà Mộ Dung Viễn cũng không ngại việc này. Hắn chỉ khẽ cười một tiếng, ngay cả đáp lại cũng lười.

Là một thiếu gia lớn lên giữa cảnh hỗn ôn nhu hương, Mộ Dung Viễn không thể chỉ dựa vào công phu múa mép mà khiến nữ tử vui vẻ, ngoại trừ bề ngoài phải đối phó với kỹ năng cầm kỳ, hắn còn luyện được một tay trù nghệ, không chỉ dùng để góp vui, cái chính là ở kinh thành hắn còn sở hữu tửu lâu riêng, làm sao có thể dốt đặc cán mai với trù nghệ được? Mộ Dung Viễn tự tin trù nghệ của hắn tuy kém ngừ trù, nhưng cũng cách không xa.

Lê Đình Văn ngồi bên bếp buồn chán đun thuốc, thấy Mộ Dung Viễn bắt đầu bận rộn làm cơm, đột nhiên cười phốc một tiếng.

“Lúc không gặp thì muốn gặp y như như thế. Chờ người ta thực sự tới, người lại chui rúc làm con rùa. Thật không giống tác phong của Kỳ lão tứ nhà người.”

Động tác của Mộ Dung Viễn hơi khựng lại, nhưng không đáp. Lê Đình Văn lại nói. “Người cho là có thể đối được ta sao? Từ khi đọc xong thư Hình Phi, người vẫn một bộ dáng ngơ ngẩn ngẩn, rồi ba ba chạy đến làm cơm cho người ta, còn bắt ta kê đơn. Tam ca người chỉ là một mối quá độ, lại bị hương mê oanh tập kích, nghỉ ngơi sẽ khỏe, cần gì phải uống thuốc cho phiền?...”

“Được Quán tử, người thật nhiều chuyện!”

Bị Mộ Dung Viễn lạnh lùng vớt cho một câu, Lê Đình Văn vẫn nhún vai chẳng thèm để ý.

“Ta là muốn tốt cho người thôi. Thật không rõ mấy người các người, vì sao lúc nào cũng khẩu thị tâm phi, mất công lãng phí thời gian vào mấy chuyện nhảm chán này. Kỳ thực Tam ca người cũng không phải vô tình với người, người ta đã vượt nghìn dặm xa xôi tới tìm người rồi, trong hành lý còn có tro cốt của người... Ha ha ha, mấy lời ta nói có vẻ hơi kì quái thì phải, rõ ràng người đang ở đây, nhưng tro cốt của người cũng có...”

“Được Quán tử, ta cũng quên hỏi người, người rốt cuộc lấy đâu ra tro cốt làm giả thế?”

Vừa bị Mộ Dung Viễn hỏi như vậy, Lê Đình Văn lập tức ngưng cười. Hắn làm sao dám nói đó chỉ là tro cốt của một con chó. Hắn sợ không đủ, cho thêm ít tro bếp. Dù sao nhất định cũng không có ai thất lễ mở hũ tro cốt, đợi đến khi mai táng xong, chính là thiên y vô phòng[3] rồi. Ai biết được có người ngu ngốc đeo lọ tro cốt chạy khắp nơi thế chứ?

[1] Được dục: Bồn tắm có pha thêm vài vị thuốc.

[2] Tinh điều tế mại: điều khắc tỉ mỉ tinh tế.

[3] Thiên y vô phòng: Áo tiên không thấy vết chỉ khâu, ám chỉ một việc hoàn hảo không để lại chút dấu vết.

17. Chương 17

Vì vậy, Lê Đình Văn vội vã chuyển chủ đề.

“Ta biết người vì sao muốn trốn tránh y rồi, có phải chân tàn phế rồi, tự ti mặc cảm, nghĩ không xứng với hắn, cho nên mới giả chết đúng không? Yên tâm, ta cam đoan sẽ chữa khỏi cho người, cam đoan sau này có thể hoạt bình loạn khiêu.”

Bị mấy lời lải nhải liến thoắng của Lê Đình Văn quấy rầy, Mộ Dung Viễn chỉ cười, đôi con ngươi như điểm tất bản lóe ra quang mang chói mắt.

“Ta tự ti? Hừ, cho dù chân ta tàn phế, cũng hữu dụng hơn rất nhiều người tứ chi cường tráng trên thế gian này. Chỉ cần ta muốn, kim chi ngọc điệp của hoàng gia cũng rước về được!”

Lê Đình Văn khó hiểu nói: “Vậy người tại sao phải tránh tam ca người chứ?”

“Y có con đường riêng của y, ta cũng có con đường riêng của ta. Người không thấy sao, ngọn núi này có nhiều loại hoa tranh nhau khoe sắc, nếu cứ trông về đóa hoa nơi xa, hương thơm nhất định sẽ kéo dài, nhưng nếu miễn cưỡng muốn hái nó về, chỉ sợ chưa đầy mấy ngày đã héo tàn. Có vài thứ, dù thích cũng không nhất định phải giữ trong tay!”

Chưa từng thấy Mộ Dung Viễn dùng giọng nghiêm túc như vậy nói chuyện, Lê Đình Văn nhìn lại đôi lông mày xinh đẹp, suy nghĩ một hồi mới nói. “Đạo lý này nghe có vẻ rất có lý, nhưng tựa như rất khó hiểu rõ, so với y thuật còn khó hơn...”

“Nếu giờ người không hiểu, chỉ sợ nghĩ bao lâu cũng hồ đồ thôi. Được nấu xong rồi, còn không mau đem qua.”

“Ồ...”

Lê Đình Văn bưng thuốc đi ra ngoài, vẫn suy nghĩ lời Mộ Dung Viễn nói, đến khi đi xa mới nhớ ra một vấn đề trọng yếu.

“Kỳ lão tứ, hình như ta mới là chủ nhân ở đây, vì sao ta phải hầu hạ huynh đệ hai người như tôi tớ thế này?!”

Lúc Mộ Dung Trí tỉnh lại trời đã tối. Y nhớ khi ngất xỉu mới là quá trưa, không ngờ vừa ngủ một giấc đã ngủ đến chiều.

Việc đầu tiên làm sau khi tỉnh chính là vội vã nhìn xem hành lý còn ở bên người không, trong đó còn có tro cốt của A Viễn. Đến khi Mộ Dung Trí nhìn thấy bọc hành lý vẫn để lại bên cạnh gối mình mới yên lòng.

Chiếc bàn trúc bên giường đặt một cây nến, còn có một nam nhân rất đẹp ngồi trên ghế, lấy khay tay chống cằm, buồn chán gầy gầy ngọn nến. Thấy y tỉnh lại, hai mắt liền rực sáng, kêu lên: “Lão Thiên, cuối cùng người cũng tỉnh.”

Là Lê Đình Văn!

Mộ Dung Trí ngồi dậy gật đầu tỏ ý với hắn.

“Cám ơn người đã cứu ta.”

“Người chỉ do mệt mỏi quá mức, lại bị hương hoa mê oanh tập kích, cho nên mới ngất xỉu. Ta chỉ vác người về thôi.”

Y đúng là có ngửi thấy một mùi hương cổ quái mới mất thần trí, nhưng lúc hôn mê hình như có người ở bên y, khiến y có thể an ổn ngủ say. Đã lâu không ngủ ngon như vậy, vừa tỉnh lại, đã cảm thấy tinh thần tốt hơn nhiều.

“Tỉnh là tốt rồi. Đói rồi đi, ta đi làm nóng đồ ăn cho người. Tưởng người sẽ tỉnh nhanh, cơm nước với thuốc thang đều làm trước. Sớm biết thì không cần phải vất vả như vậy rồi, còn bị người ta giục. Người thì được nghỉ ngơi rồi, ta lại mệt đến mức sắp gục. Người ta nói y giả đều có tâm phụ mẫu, ta thấy người làm phụ mẫu cũng không có nhiệt tâm như ta...”

Lê Đình Văn vừa lăm bầm lăm bầm vừa đi ra ngoài, bỏ lại người kia ngơ ngác ở đằng sau.

Lê Đình Văn nhanh chóng mang cơm nước thuốc thang nóng hổi tới. Trừ cơm tẻ canh suông còn có cả một chén canh trứng, một món cá lư hấp cùng hai đĩa đồ ướp. Canh trứng và cá lư đều là hai món Mộ Dung Trí thích ăn, nhưng lúc này y không muốn ăn gì cả, y chỉ muốn biết chuyện về Mộ Dung Viễn, càng nhanh càng tốt.

“Ta muốn...”

“Đừng hỏi gì cả!”

Lê Đình Văn lập tức cắt ngang câu hỏi của Mộ Dung Trí.

“Người bôn ba mấy ngày liên, thân thể vẫn còn mệt mỏi. Ăn cơm trước đi, nghỉ ngơi cho tốt. Trước khi người dưỡng đủ tinh thần, ta sẽ không nói gì cả.”

Lời như đinh đóng cột của Lê Đình Văn khiến Mộ Dung Trí không thể tiếp tục hỏi. Y nhận lấy đôi đĩa đối phương đưa qua, yên lặng ăn cơm.

Không biết có phải do dọc đường không ăn được tốt hay không, Mộ Dung Trí nghĩ cơm nước này giống hệt như mỹ vị khoái khẩu. Không ngờ Lê Đình Văn trừ y thuật cao minh, trừ nghệ cũng cao siêu như vậy.

“Cá này là câu về từ hồ sâu bên cạnh đấy, rất ngon đúng không. Từ lâu bên ngoài nhất định không thể làm được cá lư ngon như vậy, canh trứng cũng không tệ đúng không? Ta chán gà đều bỏ thêm ít dược liệu, trứng chúng nó để ra cũng không như bình thường. Còn thuốc này, ăn xong người uống đi. Đây là thuốc

định thần tiêu trừ mệt mỏi cho người. Vốn với võ công của người, mùi mê oanh không thể khiến người xỉu được, tất cả đều do người thể hư lao碌...”

Mộ Dung Trí vừa ăn cơm, vừa nghe Lê Đình Văn lải nhải đông tây. Cơm nước thuốc thang xong, định mở miệng hỏi tiếp, Lê Đình Văn lại nắm tay y lắc lắc.

“Đêm nay người nghỉ ngơi cho tốt đi, có chuyện gì ngày mai nói.”

Cửa phòng đóng lại. Mộ Dung Trí ngồi trên giường ngẩn ngơ nhìn ánh nến rực sáng hồi lâu, lúc này mới nằm xuống lại.

Trong phòng hình như đốt hương liệu gì đó, mơ hồ có mùi hương cỏ xanh. Mộ Dung Trí nhắm hai mắt lại, suy nghĩ lo lắng bất an dưới hương thơm ngát chậm rãi chìm xuống.

Uống xong thuốc Lê Đình Văn đưa, lại nghỉ ngơi một đêm, sáng hôm sau khi Mộ Dung Trí tỉnh lại, thể lực đã khôi phục. Y đẩy cửa ra ngoài, chỉ thấy phòng ốc bốn phía bị hàng rào trúc vây lại, bên ngoài cửa còn có đường mòn đầy sỏi đá quanh co, xa xa còn có từng bách xanh biếc. Núi xanh mờ ảo trong làn sương mù, núi non yên tĩnh tràn ngập mùi hương hoa cỏ buổi sáng thơm ngát, thỉnh thoảng còn có vài con chim bay qua giữa rừng trúc xanh, chấn động đến những giọt sương trên lá, rơi trên y phục của y.

Bên nhà trúc còn có năm sáu gian tiểu viện thanh nhã khác, được tách ra bằng hàng rào tre. Đầu cuối đường mòn cũng có mấy gian đình viện, thêm một thác nước từ phía xa chảy ào xuống, truyền đến tiếng nước bắn nhỏ vụn.

Thật là một bức điền viên cảnh sắc nhân tĩn u nhã.

Mộ Dung Trí bước theo đường mòn sỏi đá lững thững tiến về phía trước, không ngờ vừa đi chưa được bao xa, liền có người kêu lên: “Tam công tử, người dậy thật sớm.”

Mộ Dung Trí quay đầu lại, thấy Lê Đình Văn vội vã chạy tới. Mái tóc dài và bộ đồ trắng của hắn bay bay trong gió, giữa không gian cốc u tĩnh thật phiêu dật, còn pha thêm vài phần khí thanh linh bất thực nhân gian yên hỏa.

Đáng tiếc Lê Đình Văn vừa mở miệng, liền khiến phần xuất trần phiêu dật kia tiêu thất sạch sẽ.

“Tối qua ngủ thế nào? Ta sợ ồn đến người, còn cố ý đem A Hoàng nhốt qua phòng bên kia. A Hoàng, tên như nghĩa, là con tiểu cầu ta nuôi giữ nhà. Tuy ở đây không cần trông nhà, bất quá thỉnh thoảng cũng có vài con khỉ đến nghịch ngợm. A Hoàng rất giỏi đối phó với hắn, rất thông minh. Nếu người nhìn thấy nó, nhất định sẽ thích. Còn nữa, ta dắt ngựa người vào rồi, vào cốc còn có đường khác, xem ra người không biết. Ta còn cho ngựa ăn không ít cỏ. Con ngựa tội nghiệp, đã lâu không ăn gì ngon rồi đi...”

“Cám ơn!”

Nếu như không cắt ngang ở đó, ai biết người này sẽ lải nhải đến khi nào? Bất quá Mộ Dung Trí cũng có chút cảm kích với sự cẩn thận của Lê Đình Văn với mình.

“Không cần cảm ơn. Được rồi, bên kia là nơi Hình Phi ở trước đây, tốt nhất người không nên đến gần. Hắn ghét người ta đụng vào đồ của hắn.”

Ánh mắt của Mộ Dung Trí hướng theo lời Lê Đình Văn chuyển qua tiểu viện bên đó.

Thì ra đó là nơi Tiểu Phi từng ở.

Không, không phải Tiểu Phi, là Hình Phi!

Mộ Dung Trí tự giấu trong lòng một chút. Mặc kệ là Tiểu Phi hay Hình Phi, với y đã không còn trọng yếu. Hiện tại chuyện y quan tâm là chuyện khác.

18. Chương 18

“Lê tiên sinh, không biết hiện giờ người có rảnh không, ta muốn hỏi thăm người một ít chuyện của tứ đệ!”

“Người muốn hỏi chuyện Kỳ lão tứ? Người đã chết rồi còn cái gì để nói...”

“Tứ đệ hắn chưa chết!”

Không ngờ Lê Đình Văn lại gọi A Viễn họ Kỳ, hắn cứ nhiên biết họ mẹ của A Viễn. Hai người họ thân thiết như vậy từ bao giờ?

Hơn nữa Mộ Dung Trí không muốn nghe người khác nói Mộ Dung Viễn đã chết. A Viễn làm sao có thể chết? Trong lòng y, vĩnh viễn đều có một bóng dáng nho nhỏ quần quýt quanh y, con người thích quần lầy y kia làm sao có thể chết?!

Cảm xúc khiến hai tay Mộ Dung Trí nắm chặt lại, gương mặt trắng nõn cũng đỏ bừng, y tâm tình vừa xúc động vừa phẫn nộ, dĩ nhiên không để ý đến vẻ mặt đột nhiên biến sắc của Lê Đình Văn.

“Người làm sao biết hắn không...”

May mà nói đến bên môi lại dừng lại đúng lúc. Lê Đình Văn phát hiện ra Mộ Dung Trí chỉ là nhất thời kích động mà nói vậy. Y đương nhiên không thể biết bí mật của họ. Nếu Mộ Dung Viễn biết hắn lỡ miệng nói ra, không biết sẽ hành hạ hắn thế nào nữa.

“Lê tiên sinh, có lẽ người nghĩ giờ ta hỏi chuyện tứ đệ rất vô lý, nhưng người đã mất không có nghĩa là hắn chưa từng lưu lại trên cuộc đời này. Những thứ hắn lưu lại, ta muốn thu hồi từng chút một, cho nên xin nói cho ta biết được không?”

“Ăn cơm trước ăn cơm trước, chuyện gì cũng chờ ăn cơm xong rồi nói. Nhắc đến điểm tâm ta thật sự là có chút đói bụng, đây là thói xấu buổi sáng rồi...”

Lê Đình Văn cười ha ha một tiếng dẹp chủ đề này qua một bên.

Điểm tâm chỉ đơn giản là rau dưa và cháo, nhưng cháo này được ninh mềm mềm dẻo dẻo, ăn rất thơm ngọt. Rau cũng muối vừa đủ, trong còn bỏ thêm không ít ớt. Mộ Dung Trí thích ăn cay, không cảm thấy vấn đề gì. Ngược lại Lê Đình Văn lại dùng đũa gắp toàn bộ ớt qua một bên, miệng lẩm bẩm, sao đột nhiên bỏ nhiều ớt như vậy, biết rõ ta ghét nhất cay...

Sau khi ăn xong, Lê Đình Văn lại nuốt lời. Hắn bỏ lại một câu phải đi hái thuốc, liền nhanh như chớp phiêu đi. Mộ Dung Trí đối tính tùy tâm sở dục của vị thần y này vạn phần bất đắc dĩ, dứt khoát đuổi theo Lê Đình Văn cùng đi. Ai ngờ Lê Đình Văn nói hái thuốc cũng là một hoạt động tĩnh tâm, kết quả vừa giữa trưa đã lẳng lặng bỏ đi hái thuốc, cứ thế mà trôi qua.

Bất quá sau bữa trưa, Lê Đình Văn rút cuộc cũng bại trận dưới ánh mắt lạnh lùng của Mộ Dung Trí, lẩm bẩm nói: “Được rồi, được rồi, ta nói là được. Tiếp tục bị người trừng như vậy, sớm muộn gì ta cũng biến thành băng nhân.”

Lê Đình Văn là người thích nói chuyện, một khi đã mở miệng, liền nói một tràng không dứt. Từ lúc bọn họ uống rượu, ngồi thuyền hoa du ngoạn trước khi rời kinh, đến việc mọi người ở bên cương trước trận chiến thường chèn chén đánh cuộc biết bao hào sảng, Lê Đình Văn lải nhải mấy việc vụn vặt này từ sau giờ Ngọ một lát, đến khi sắc trời tương đối muộn rồi, hắn vẫn chưa nói đến chủ đề chính.

Bất quá Mộ Dung Trí không hề cắt ngang mấy lời lải nhải của Lê Đình Văn, vì tất cả mọi chuyện liên quan đến Mộ Dung Viễn hắn đều muốn biết. Vì phạm quân lệnh uống rượu cũng được, đánh cược với bằng hữu cũng được. Nhưng chuyện này vốn luôn khiến Mộ Dung Trí căm thù đến tận xương tủy, nhưng lúc này nghe, lại nghĩ Mộ Dung Viễn vốn phong lưu thành tính cũng có mặt hào sảng đáng yêu của hắn.

Lải nhải cả một buổi chiều, thấy Mộ Dung Trí vẫn thủy chung không nói một lời, Lê Đình Văn rốt cuộc cũng dừng lại cái miệng dài dòng, nhắc một chén trà xanh lên uống, mắt húng nói: “Người có nghe không vậy? Ta nói lâu đến mức miệng khô lưỡi khô, người thế nào ngay cả ít phản ứng cho có lẽ cũng không làm?”

“Ta nghe rất rõ, từng từ, từng câu đều nghe rất rõ!”

Bởi vì chiều nói chuyện lâu quá, thành ra cơm tối ăn muộn. Khiến Mộ Dung Trí không thể không kinh ngạc là cơm nước hôm nay y chỉ ăn vài miếng đã không nuốt nổi. Lê Đình Văn bưng mấy đĩa rau xào, thành thật nói không bằng đừng bỏ gia vị gì vào còn dễ nuốt hơn. Thấy biểu tình kỳ quái của Mộ Dung Trí, Lê Đình Văn vội vàng nói: “Hết cách rồi, ta nói chuyện cả chiều, đã mệt mỏi như thế, làm sao còn khí lực làm cơm. Ăn không ngon cũng có thể tha thứ đi. Còn nữa, dù là ngự trù, thỉnh thoảng cũng có lúc nấu không tốt đi.”

Đây hẳn cũng không phải tiêu chuẩn bình thường đi?

Bất quá dù sao cũng là nhà người ta, lại ăn cơm người ta nấu, tự nhiên không thể soi mói. Mộ Dung Trí cúi đầu ăn cơm còn chưa chín kĩ, lại nghe Lê Đình Văn nói thêm: “Thật sự khó ăn như vậy sao? Không bằng lần sau người làm đi, không phải Mộ Dung gia các người đều biết nấu cơm sao?”

Lời này khiến Mộ Dung Trí sững sốt. Quân tử không vào bếp. Y đời này đừng nói đến nấu cơm, ngay cả nhà bếp còn chưa từng tiến vào. Nghĩ đến điều này, y cũng không thể tiếp tục oán giận Lê Đình Văn nấu cơm không ngon nữa. Chỉ ít người ta còn biết làm, không như y, ngay cả làm cũng không được.

Mộ Dung Trí chỉ đơn thuần coi như đối phương bức tức mà nói móc y, mà quên hàm ý chân chính trong đó. Lê Đình Văn thực sự muốn để y nấu cơm. Hẳn còn tưởng với trù nghệ tinh xảo của Mộ Dung Viễn, làm ca ca hẳn Mộ Dung Trí nhất định cũng có thể nấu rất ngon.

Có thể là do buổi chiều nghe rất nhiều chuyện về Mộ Dung Viễn, đến tối Mộ Dung Trí nằm lăn qua lăn lại trên giường khó ngủ. Y liền đem lọ tro cốt của Mộ Dung Viễn ra, ôm vào lòng. Ít ra như vậy, y cũng có thể cảm giác A Viễn gần y hơn một chút.

Hũ tro lạnh băng khiến Mộ Dung Trí có cảm giác mát rượi, khiến tâm tình vốn rung động của y dần bình tĩnh trở lại. Đang mơ màng bắt đầu buồn ngủ, chợt nghe bên ngoài truyền đến tiếng mở cửa, sau đó là tiếng bước chân dần dần đi xa. Rõ ràng là Lê Đình Văn ra ngoài.

Đã trễ thế này, quái nhân kia ra ngoài làm gì?

Cũng đã quen với mấy hành động quái dị của Lê Đình Văn, Mộ Dung Trí cũng không nghĩ nhiều. Y nhắm mắt lại, nhanh chóng chìm vào mộng đẹp.

Mấy ngày nay, buổi sáng Mộ Dung Trí đi hái thuốc cùng Lê Đình Văn, buổi chiều nghe hắn kể về chuyện liên quan đến Mộ Dung Viễn. Khiến y không sao giải thích được chính là, trù nghệ của Lê Đình Văn phi thường bất ổn định, mỹ vị vừa miệng có thể khiến người ta thêm thưởng nhỏ dãi đến ba thước, nhưng khi đã khó ăn, liền khiến Mộ Dung Trí có loại suy nghĩ muốn tuyệt thực. May mà mỗi bữa đều có món dưa muối, nếu khó nuốt quá, y cũng có thể ăn cơm cùng dưa.

Trình độ nói chuyện của Lê Đình Văn hiện giờ càng ngày càng dài dòng, bất quá cũng chỉ giới hạn ở khi nói đến chuyện của Mộ Dung Viễn. Lúc nhàn rỗi, Mộ Dung Trí thường múa kiếm luyện công ngay ở khu đất trống trước cửa phòng. Thỉnh thoảng cũng đi dạo chung quanh. Cách đó không xa có một thác nước cảnh sắc rất đẹp, thác chảy thẳng xuống dưới, đổ vào một cái hồ nước trong hình hồ lô. Nước hồ trong suốt xanh lục, mặt hồ như gương, phản chiếu cảnh sắc hai bên hồ trên mặt nước.

Lê Đình Văn nói với Mộ Dung Trí, cá lư thường được câu ở đây, còn bảo y nhàn rỗi có thể đến đây câu cá. Mộ Dung Trí vốn không hứng thú gì với câu cá, nhưng vẫn im lặng, vì lời Lê Đình Văn bỗng khiến y nhớ lại ngày xưa từng gặp Mộ Dung Viễn ngồi câu cá bên bờ sông. Tiếc là lúc đó y vội vã trốn đi, căn bản không chú ý Mộ Dung Viễn nói gì.

Nếu A Viễn còn sống, nhất định cũng sẽ thích câu cá ở đây.

Vài ngày sau, trừ mấy gian đình viện tao nhã lịch sự Hình Phi từng sống, Mộ Dung Trí hầu như đã đi qua khắp cốc.

Hình Phi tính tình lạnh lùng quái gở, dù giờ hắn có nhà hay không, nhất định cũng không thích người khác tùy ý ra vào chỗ hắn ở. Mộ Dung Trí không muốn Lê Đình Văn khó xử, tự nhiên cũng tránh xa mấy gian phòng này.

Khiến y cảm thấy kì lạ, chính là có một lần tình cờ nhìn đến, trong phòng dường như có hiện bóng người. Mộ Dung Trí qua hỏi Lê Đình Văn, lại bị hắn nói quanh co gạt đi. Mộ Dung Trí là người trời sinh trầm

tĩnh, thấy đối phương không muốn nói, cũng không hỏi thêm gì nữa.

19. Chương 19

Cổ sự có dài đến đâu, cũng đến khi phải kết thúc. Qua vài ngày, chuyện về Mộ Dung Viễn nên nghe cũng đã nghe hết rồi, nhưng Mộ Dung Trí vẫn không muốn rời khỏi nơi này. Không hiểu vì sao, y nghĩ chỉ cần có thể ở lại đây, y liền có thể cảm thấy được mình ở rất gần Mộ Dung Viễn. Mỗi khi y múa kiếm, hay gần người bên hồ, đều có thể cảm thấy được khí tức của người kia.

Có lẽ là do trước đây A Viễn đã từng đến nơi này?

Không phải, A Viễn quen Lê Đình Văn ở kinh thành, sau đó bọn họ liền cùng nhau rời kinh đến biên cương, hẳn không thể tới đây được!

Ý nghĩ đột nhiên nảy ra trong đầu khiến đôi mày của Mộ Dung Trí hơi nhướn lên.

“Đình Văn, sáng nay không phải người vừa câu được cá lư sao? Không bằng tối nay làm cá lư hấp đi.”

Chập tối hôm đó, khi Lê Đình Văn đang kể chuyện về Mộ Dung Viễn, Mộ Dung Trí đột nhiên nói.

Mấy ngày nay Mộ Dung Trí ở cùng Lê Đình Văn, xưng hô cũng không còn xa cách như lúc đầu. Nhưng Lê Đình Văn vừa nghe câu đó, tay liền run lên, chén trà trên tay suýt chút nữa đổ nhào.

“Cái đó, lão tam, người cũng biết trù nghệ của ta lúc tốt lúc tệ mà...”

“Nhưng món cá lư người làm rất ngon.”

“Ăn được hay không ăn được cũng khá là khác biệt đó, cơm trứng cũng không tệ...”

“Không biết tại sao, ta rất muốn ăn cá lư người làm. Cứ quyết định như vậy đi, tối nay ăn cá!”

Bị Mộ Dung Trí một câu quyết định, Lê Đình Văn nở một nụ cười còn khó coi hơn cả khóc, cả người lui trong ghế trúc, vẻ mặt đau khổ nói. “Biết rồi...”

Đến tối, Mộ Dung Trí cũng vào trù phòng giúp Lê Đình Văn làm cơm. Thấy bộ dạng làm cơm của Lê Đình Văn, mày càng nhíu lại.

Cho dù y chỉ là người thường, cũng hiểu được Lê Đình Văn hiện giờ không phải hấp cá, thậm chí ngay cả luộc cá cũng không đúng.

Lê Đình Văn đập con cá ngắt đi rồi, cũng không thêm rửa, trực tiếp ném thẳng vào nồi, rồi cho thêm nửa thùng nước vào. Dầu muối hẳn không biết nên cho nhiều hay ít, liền đơn giản đổ vào hết, tất cả gia vị đều cho, cuối cùng dậy nắp nồi lên, coi như hấp cá đối phó.

Không dám đưa mắt nhìn Mộ Dung Trí tới giúp đỡ hẳn, Lê Đình Văn âm thầm lau mồ hôi lạnh. Cơm nước làm ăn được hay không thật ra chỉ là thứ yếu, then chốt là hẳn phải tỏ ra bộ dạng thần trù. Nhưng đến lần thứ ba liên tiếp đem cháo, bát đĩa rớt loảng xoảng, ngay cả Lê Đình Văn cũng không còn lòng tin tiếp tục nữa.

Ít nhất là nồi cơm tối vị đạo cũng không tệ, món cá hấp thì sau khi mở nắp, đã hoàn toàn biến thành một bát nước, ruột cùng thịt cá đều nát không nói làm gì, canh cá cũng đen như mực. Lê Đình Văn tự mình nếm nếm một chút, đôi lông mày đẹp liền lập tức nhăn lại như trắng rằm, do dự thật lâu, mới đem đầu cá, khung xương cùng thứ miễn cưỡng cũng có thể coi như thịt cá đặt lên đĩa, bưng ra bàn.

“Hắc hắc hắc, kì thực ta cũng đã nói có lúc cũng trình độ kém đi. Chúng ta tốt nhất là đừng ăn cá nữa. Thực ra rau dưa cũng không tệ, ăn dưa cùng cơm trắng là được rồi...”

Lê Đình Văn gần như đem mặt dính vào mặt bàn nói câu này. Trù nghệ có kém đến đâu cũng không thể đem món cá hấp thành canh cá chuối đi? Nếu như cái món trước mắt có thể miễn cưỡng bảo là canh cá...

“Không tẻ a.”

Mộ Dung Trí thản nhiên nói khiến Lê Đình Văn lập tức trừng to hai mắt, ngẩng phắt đầu lên, vạn phần kinh ngạc nhìn người trước mắt đang ăn rất ngon lành.

Ngay cả hân cũng nghĩ món cá hấp này khó mà nuốt nổi, sao Mộ Dung Trí lại có thể không có cảm giác gì? Chẳng lẽ đầu lưỡi y có bệnh?

Bất quá mặc kệ thế nào, có thể lừa qua cửa là được rồi.

Lê Đình Văn gầy gầy bát cơm trắng cùng rau dưa, thoải mái nghỉ.

Thời khắc nguy nan rốt cuộc cũng trôi qua. Lê Đình Văn thật vất vả chờ Mộ Dung Trí quay về phòng ngủ, liền nhanh như chớp chạy về căn tiểu viện đó.

Còn tiếp tục liều lĩnh như vậy nhất định sẽ lộ tẩy đó!

Hắn vốn cố tình kể cho Mộ Dung Trí hết chuyện vợ vắn này đến chuyện khác, đều chỉ là mong Mộ Dung Viễn có thể hồi tâm chuyển ý. Nếu hai huynh đệ họ có thể hòa hảo như ban đầu, cũng coi như hắn làm được một chuyện tốt.

Ai biết làm chuyện tốt cứ nhiên khó thế. Bên này thì ngại hắn nói quá dài dòng, không biết thức thời, bên kia thì ngại hắn sao không nhanh chóng đuổi người đi, ở chỗ này mãi không rời. Sớm biết hai bên đều thế, ngay lúc đầu hắn không nên lưu Mộ Dung Trí lại!

Ánh trăng nhu hòa yên tĩnh chiếu một mảnh ngân quang xuống sân đình viện. Thân ảnh vội vã của Lê Đình Văn chợt lóe qua dưới ánh trăng bạc, tiến vào sân, đẩy cửa vội vã bước vào.

Cửa sổ bốn phía đều được che bởi vải đen, đem ánh sáng yếu ớt của ngọn nến nhỏ vây kín trong phòng.

Lê Đình Văn vừa bước vào liền la lên: “Không chơi nữa, tiếp tục giày vò như vậy, chỉ sợ tam ca người còn chưa đi, ta đã gục trước rồi.”

Mộ Dung Viễn đang ngồi trước bàn đề bút luyện chữ, nghe hắn nói xong, thế bút vẫn tiếp tục, chỉ thản nhiên nói. “Ai bắt người lưu lại y đâu. Là người tự chủ trương, còn ở đây oán giận cái gì?”

Lê Đình Văn ngồi xuống bàn, tự rót cho mình một chén trà, uống ực một hơi, liền kêu. “Kỳ lão tứ, người cư nhiên còn ở đây nói mát? Ta làm như vậy là vì ai? Bảo ta đuổi người đi, sao còn thừa dịp người ta không để ý, lén lén lút lút chạy đi nhìn người ta? Còn rảnh rồi nấu cơm cho người ta nữa...”

“Đó là vì ta sợ người khác ăn cơm của người xong liền đi thăm tổ tiên luôn.”

“Còn nói ta nấu không thể ăn? Tuy rằng đúng là không ngon, nhưng miễn cưỡng vẫn ăn được đi? Ở mặt này tam ca người hiền hơn người nhiều. Tối nay hắn ăn cá lư ta hấp, mà một câu oán giận cũng không nói.”

Nói đến đây, Lê Đình Văn đột nhiên chau mày, vuốt cằm. “Mà nói tiếp cũng thật kì quái, món cá hấp tối nay thực ra nhìn sao cũng thấy không muốn ăn. Ta tự nhận thấy ăn cá sống còn ngon hơn. Thật không hiểu nổi tam ca người, cư nhiên còn ăn ngon lành...”

Mộ Dung Viễn đang luyện chữ đột nhiên dừng lại, ngẩng đầu hỏi: “Là người chủ động bảo làm cá, hay là tam ca yêu cầu người làm?”

Mộ Dung Viễn vừa hỏi xong, con mắt đẹp của Lê Đình Văn lập tức tròn tròn.

“Tay nghề nấu ăn của ta người còn không biết? Nếu không phải tam ca người đề nghị, ta còn ngu ngốc đi tự tiến cử? Nói đi nói lại, lần sau người phải dạy ta làm cá thế nào đó. Cá lư người làm lúc nào ăn cũng rất ngon.”

“Hổng bét!”

“Cái gì hổng bét. Chỉ bất quá là đề nghị người dạy làm một món ăn thôi mà, không cần phải nhỏ mọn như vậy chứ...”

Không để ý tới lời oán hận của Lê Đình Văn, Mộ Dung Viễn buông bút xuống, lấy tay lăn ghế ra ngoài phòng. Lê Đình Văn ngạc nhiên nói: “Sao vậy?”

“Vừa nãy người vội vã chạy đến đây đúng không?”

“Đúng a, ta buồn bực cả ngày rồi nha. Đương nhiên ta không nói tam ca người rất buồn chán, tuy rằng hẳn đúng là rất buồn chán... Nhưng có vấn đề gì? Lẽ nào người lo hẳn sẽ phát hiện ra hành tung của ta? Không thể nào! Khinh công ta tốt như thế, đừng nói là hẳn, dù là Hình Phi, cũng chưa hẳn theo nổi ta? Này, người làm gì đó?...”

Lê Đình Văn thấy Mộ Dung Viễn đẩy cửa ra ngoài, liền vội vã đuổi theo. Mấy lời lải nhải của hẳn vừa nhìn thấy một thân ảnh cao cao phía xa liền im bặt.

Dưới ánh trăng bạc, Mộ Dung Trí đứng bên một gốc trúc xanh biếc không xa, yên lặng nhìn về phía đó. Khi thấy Mộ Dung Viễn bước ra, gương mặt vốn lạnh lùng nghiêm nghị căng thẳng liền dịu lại, môi nở nụ cười mừng rỡ.

Mộ Dung Viễn thản nhiên nói. “Thấy không, khinh công giỏi thì có tác dụng gì? Sau này làm cho người ít đầu cá hấp ăn nhiều vào, bổ não.”

Lê Đình Văn không quan tâm mấy đến câu trào phúng của Mộ Dung Viễn, chỉ kỳ quái nói. “Sao người biết lão tam đã cảm thấy hành tung của người?”

“Bởi vì người quá ngốc!”

Bị Mộ Dung Viễn mắng một câu, Lê Đình Văn đang định phản bác, đã thấy Mộ Dung Trí phi thân vội vàng chạy tới, có chút lảo đảo. Y dừng lại trước mặt Mộ Dung Viễn, vẻ mặt còn có ngạc nhiên và kinh hãi, nhưng vẫn không dám đến gần.

20. Chương 20

Lê Đình Văn thấy thế, trề môi nói: “Tương phùng dưới trăng, thực sự là điều thú vị của nhân sinh a. Các người chậm rãi trò chuyện, chậm rãi trò chuyện. Không làm phiền các người, ta lập tức đi ngay.”

Hắn chấp tay sau lưng thong thả bước ra, khi bước qua bên người Mộ Dung Trí, đột nhiên dùng vai đụng y một chút, nhỏ giọng cười: “Không phải muốn biết chuyện về đệ đệ bảo bối của người sao? Giờ người ta ở ngay trước mặt, có chuyện gì hỏi thẳng hẳn được rồi.”

Bị Lê Đình Văn chạm như thế, thần trí vốn vì quá vui mừng mà hồ đồ của Mộ Dung Trí mới tỉnh táo lại. Y nhìn gương mặt quen thuộc phía trước, vẫn không thể tin vào hai mắt mình.

Vẫn là một dáng mạo bất kinh tâm[1], hào hiệp phóng đảng, nhưng mi vũ đường như có thêm vài phần trầm ổn, con ngươi màu đen lóe ra quang mang mê người, ánh sáng có thể mê hoặc cả trái tim y.

Không biết vì sao, viền mắt bắt đầu hơi ướt át.

Con người y tưởng niệm hơn nửa năm, vốn đã cho rằng kiếp này không thể gặp lại, giờ đây lại xuất hiện trước mặt y, chân thực như vậy.

Kỳ thực từ sáng đã bắt đầu hoài nghi, nhưng lại không dám thử kiểm tra thêm một bước. Y sợ lại một lần nữa thất vọng. Thế nhưng tới nay biểu hiện của Lê Đình Văn quá tệ, nếu còn tiếp tục giả vờ như cái gì cũng không biết, thực sự là lừa mình dối người rồi.

Vì vậy sau khi Lê Đình Văn rời khỏi cũng liền bám theo, nhưng chỉ dừng lại ở khá xa. Có những bí mật y không dám khám phá, hơn nữa y cũng không dám tùy ý xông vào bí mật của người kia. Y không biết khi đã mắc quá nhiều lỗi lầm như vậy, người kia liệu có thể tha thứ cho mình không?

Không ngờ Mộ Dung Viễn lại tự động xuất hiện, thậm chí nửa điểm kinh ngạc cũng không có. Điều này khiến Mộ Dung Trí có chút an tâm. Họ ở bên nhau vài chục năm, là huynh đệ máu mủ tình thâm. Y biết Mộ Dung Viễn nhất định đã nhận ra y đã phát hiện ra bí mật này, cho nên cũng không đáng tiếp tục giả vờ nữa.

Hai người đứng dưới ánh trăng, im lặng một hồi, Mộ Dung Trí mới chậm rãi nói: “Cám ơn trời đất.”

“Cái gì?”

“Ta nói cám ơn trời đất, người còn sống.”

Không muốn tiếp tục nhìn vẻ mặt vui mừng của Mộ Dung Trí, Mộ Dung Viễn chuyển tầm nhìn qua một bên, tự giễu. “Đúng vậy, người tốt không sống được lâu, tai họa nghìn năm. Bị hỏa dược nổ tung còn có thể sống sót, coi như mạng ta cũng lớn rồi. Bất quá đôi chân lại tàn phế, người nói đây có tính là báo ứng không?”

“A Viễn, người nói bậy bạ gì đó?!”

Không muốn nghe đến mấy chuyện chết chóc báo ứng, Mộ Dung Trí lớn tiếng át giọng Mộ Dung Viễn.

Y kì thực đã sớm phát hiện ra Mộ Dung Viễn không thể đứng được. Vóc dáng người này vốn cao lớn như y, thậm chí còn cao hơn một chút, giờ lại chỉ có thể ngồi trên ghế, dùng bánh xe đi lại. Bất quá niềm vui khi gặp lại cũng đã phá vỡ tiếc nuối nho nhỏ, dù sao A Viễn còn sống, chỉ cần còn sống, là đã tốt hơn bất cứ chuyện gì rồi!

Mộ Dung Trí chậm rãi bước tới gần, khom người xuống, lấy tay đặt lên hai chân của Mộ Dung Viễn. Chân hắn có chút lạnh, khiến lòng y cũng khẽ run lên.

“A Viễn...”

Dường như không quen Mộ Dung Trí tiếp xúc thân mật như vậy, Mộ Dung Viễn vội vã đẩy bánh xe, ngưỡng ngạo tách ra. Nhưng một khắc sau lại bị Mộ Dung Trí đưa tay kéo ghế lại, trịnh trọng nói. “Theo ta về nhà đi.”

Không muốn hỏi Mộ Dung Viễn tại sao lại giả chết nữa, đều là chuyện quá khứ rồi. Y giờ chỉ quan tâm đến hiện tại, nắm giữ hiện tại mới quan trọng nhất.

Mộ Dung Viễn đẩy đôi tay kia ra, lẩn ghế tránh qua một bên, thản nhiên nói. “Về nhà? Nhà ở đâu? Tam công tử, người quên ta đã bị trục xuất khỏi gia môn rồi sao?”

“Xin lỗi...”

Lời xin lỗi được phát ra rất khẽ. Mộ Dung Trí cảm thấy, dường như ngay cả tư cách nói xin lỗi y cũng không có. Họ tuy là huynh đệ ở bên nhau vài chục năm, nhưng vẫn chưa hiểu nhau chút nào.

Mộ Dung Viễn nghe vậy, liền nhú mày suy tư.

“Xin lỗi gì chứ. Dù người không làm như vậy, ta cũng sẽ làm. Không ai nguyện ý cả đời làm thân trâu ngựa. Từ nhỏ người chỗ nào cũng may mắn hơn ta. Người nói xem, cùng là con cháu Mộ Dung gia, ta làm sao có thể can tâm? Nhưng mà, may mắn dường như luôn đứng về phía người. Người xem ta tính kế nhiều như vậy, kết quả là sao đây? Một đôi chân bị tàn phế, ngay cả quê hương cũng không trở về được. Còn người, lại chính là chủ nhân Mộ Dung gia, là Mộ Dung Tam công tử được người người sùng bái...”

“A Viễn!”

Y không muốn nghe những lời lạnh lùng ấy từ Mộ Dung Viễn. Y thích là con người đường hoàng, hăng hái kia, mà không phải đệ đệ trước mắt tình nguyện để số phận an bài này.

“Theo ta trở về đi. Ta sẽ tạ tội với người trước mặt các vị trưởng bối và mọi người, tiếp người trở về gia môn. Người là Tứ công tử của Mộ Dung gia mà. Nếu như người lo chuyện thể diện, ta cũng có thể...”

Mộ Dung Viễn kinh ngạc, lập tức nở nụ cười.

“Tam công tử, người nghĩ ta không muốn về là vì thể diện? Ta bất quá chỉ là con của thị thiếp, nếu thực sự coi thể diện quan trọng, đã không thể sống tới bây giờ. Ta không quay về, chỉ là ta không muốn tiếp tục những ngày tịch mịch. Người không thấy hoàn cảnh ở đây rất hợp với việc dưỡng bệnh sao?”

Thấy Mộ Dung Viễn xoay người vào phòng, Mộ Dung Trí sốt ruột đứng lên, la to: “A Viễn, trong những ngày người rời đi, ta đã biết được rất nhiều chuyện, cả chuyện người âm thầm hỗ trợ ta, cả tình cảm của

người với ta... Ta biết trước đây ta rất mơ hồ, nhưng giờ ta đã hiểu với mình, điều quan trọng nhất là gì. A Viễn, nếu người nguyện ý, hãy theo ta trở về đi, để chúng ta bắt đầu lại một lần nữa...”

Thấy Mộ Dung Viễn dường như không để tâm đến mấy lời mình nói, Mộ Dung Trí lại nói. “Mấy ngày nay ta rất nhớ người, đêm sau lưng tro cốt của người chạy khắp nơi, nhưng vẫn không cam lòng buông tha. Ta nghĩ ta cũng quan tâm đến người, thậm chí còn hơn cả ta tưởng nữa!”

Những lời này quả nhiên thành công kéo Mộ Dung Viễn, hắn dừng lại, thản nhiên nói. “Trước đây người chưa từng thẳng thắn như vậy...”

Chính xác, Mộ Dung Trí hành sự không bao giờ xúc động như thế, càng không đem tất cả tâm sự của mình thẳng thắn thành khẩn không chút giấu giếm nói ra toàn bộ. Nhưng y biết, nếu không nói rõ tất cả mọi chuyện, Mộ Dung Viễn nhất định sẽ biến mất trước mặt y, không thể đuổi kịp.

Mộ Dung Viễn xoay ghế lại, đối mặt với Mộ Dung Trí, nhìn thẳng vào y mà hỏi. “Vậy người còn yêu Tiểu Phi không?”

Một câu không ngờ tới hoàn toàn khiến Mộ Dung Trí sửng sốt.

Y còn yêu Tiểu Phi không? Tiểu Phi? Không phải Hình Phi?

Y không yêu Hình Phi, nhưng Tiểu Phi gây thương tổn hồn nhiên ấy vẫn tác động đến y. Tuy rằng thân ảnh kia đã càng ngày càng xa xôi, nhưng y vẫn không thể quên được đoạn kí ức vui vẻ nhất trong đời ấy.

Nhưng, yêu sao? Y còn không biết tình cảm ấy có phải yêu hay không...

Thấy Mộ Dung Trí chớp mắt do dự, đôi môi Mộ Dung Viễn thoáng lướt qua một tia cười khổ. Đáng tiếc gương mặt hắn vẫn chìm trong bóng tối, khiến người kia không thể nhận thấy được vẻ buồn bã chớp nhoáng ấy.

“Trở về đi, đến nơi người nên đến. Ta muốn ở lại đây. Dù sao với y thuật của Lê Đình Văn, sẽ có một ngày hắn chữa khỏi chân của ta...”

“A Viễn, kì thực ta...”

“Đừng tự oán trách nữa, tam ca. Cũng đừng nói xin lỗi, vì ta chưa từng oán trách người.”

Mộ Dung Viễn di chuyển ghế, im lặng trở về phòng. Hắn đột nhiên nhớ đến một chuyện, liền quay đầu lại nói với Mộ Dung Trí. “Được rồi, còn quên nói với người một tiếng chúc mừng.”

“Cái gì?”

Nhất thời không hiểu nổi ngụ ý của Mộ Dung Viễn, Mộ Dung Trí vừa định lên tiếng hỏi, cửa phòng trước mặt y đã đóng lại không chút do dự.

[1] Mạn bất kinh tâm: thờ ơ, không đếm xỉa tới.

21. Chương 21

Không thể ngờ được lại gặp lại cùng vẻ lãnh đạm của đối phương khiến Mộ Dung Trí buồn bực đến nỗi cả đêm đều không ngủ được. Y biết giữa hai người có rất nhiều khoảng cách, nhưng y sẽ không buông tha đâu. Y không muốn lại đánh mất A Viễn nữa, giờ đây, y phải giữ chắc trong tay.

Cơm nước ngon miệng mấy ngày nay nhất định đều là A Viễn đặc biệt làm cho y. Y đã sớm thấy kì quái, Lê Đình Văn làm sao biết được khẩu vị của y, bữa nào cũng có một món y ưa thích.

A Viễn hẳn cũng để ý đến y, bằng không làm sao hao tâm vì y như vậy?

Mộ Dung Trí đặt hũ tro đã nhiều ngày chưa từng rời tay lên trên bàn, khéo miệng lộ ra tiểu ý.

Y thật hồ đồ, cư nhiên chưa từng muốn nhìn thứ đựng trong lọ tro. Không biết Lê Đình Văn dùng cái gì làm giả trong đó mà lừa được tất cả mọi người.

Bữa sáng hôm sau, Mộ Dung Viễn không xuất hiện. Đó vốn là chuyện đã dự liệu được từ trước, nhưng Mộ Dung Trí vẫn cảm thấy có chút mất mát. Lê Đình Văn vẫn thoải mái nói. “Kỳ lão tứ lúc nào cũng tùy hứng như thế, đừng để ý đến hắn, hắn đói bụng tự nhiên sẽ qua thôi.”

Khi vừa nhìn thấy lọ tro cốt Mộ Dung Trí mang tới, hắn lập tức cười ngặt nghẽo.

“Mau cất đi, cất đi, lỡ Kỳ lão tứ thấy thứ này, nhất định sẽ đập chết ta...”

“Vật gì để ta nhìn thấy sẽ đánh chết người?”

Vừa nghe âm thanh lưỡi biếng truyền đến từ bên ngoài, Mộ Dung Trí liền vội vã chạy ra.

Mộ Dung Viễn mỉm cười tới ngoài sân, cũng không ngăn Mộ Dung Trí đẩy hắn vào nhà, nhưng lời cảm tạ thốt ra có chút lãnh đạm.

Lê Đình Văn lập tức biến sắc, vội vã cất cái bình đi. Nhưng Mộ Dung Viễn đã thấy mất rồi, hắn cười khi một tiếng.

“Nga, thì ra đang nói tro cốt. Được Quán tử, người không dám làm chuyện tổn hại âm đức, cho nên nhất định sẽ không dùng tro người thật, vậy nhất định là động vật rồi?”

Bị Mộ Dung Viễn liếc liếc vài cái, Lê Đình Văn xấu hổ cười cười. “Đúng rồi, đúng là không thể gạt được người.”

“Có lẽ động vật vẫn còn thiếu, chắc bỏ thêm gì khác ở trong đúng không?”

Lần này Lê Đình Văn kinh ngạc đến mức mở to hai mắt.

“Đúng hết. Kỳ lão tứ, lẽ nào người thấy lúc ta bỏ thêm tro bếp vào?”

“Còn phải thấy? Đoán cũng ra, người làm sao mà nghĩ nhiều được hơn thế.”

Mộ Dung Trí vừa nghe thấy vậy, liền trừng mắt nhìn Lê Đình Văn. Cư nhiên lấy tro động vật cùng tro bếp đi lừa gạt người khác, còn hại y ôm chạy khắp nơi.

“Ăn đi ăn đi, cơm nước sắp lạnh rồi.”

Lê Đình Văn thấy tình thế chuyển xấu, liền thông minh đổi chủ đề.

Bữa sáng an bình trôi qua. Lê Đình Văn cũng phi thường ngoan ngoãn không nói gì. Với người thích nói như hắn, không được phép nói chuyện quả là cực hình, nhưng vừa nhìn thấy vẻ mặt bình thản của Mộ Dung Viễn và thần sắc phức tạp của Mộ Dung Trí, toàn bộ lời muốn nói đều trôi về trong bụng.

Thật là một cặp huynh đệ kì quái. Nếu mỗi bữa cơm đều phải im lặng thế này, hắn thà chọn tuyệt thực.

Lê Đình Văn tức tối nghĩ trong bụng.

Với suy nghĩ muốn giảng hòa, Mộ Dung Trí liền tiếp tục lưu lại, Mộ Dung Viễn cũng không còn cố ý lảng tránh y.

Mộ Dung Trí vốn định nhân cơ hội này nói chuyện rõ ràng với Mộ Dung Viễn. Y biết có một số việc cất giấu nhiều năm, không phải một thời khắc là có thể biến mất. Nhưng Lê Đình Văn đáng ghét lại thích kéo y đi hái thuốc, nấu thuốc, còn nói là vì chữa chân Mộ Dung Viễn, khiến Mộ Dung Trí hoàn toàn không có cơ hội cự tuyệt. Đừng nói y căn bản không có cơ hội ở bên Mộ Dung Viễn, cho dù hai người thỉnh thoảng gặp nhau, cũng luôn có một người không chút tự giác bám xung quanh, khiến Mộ Dung Trí bụng đầy suy nghĩ cũng không thể nói ra.

Nhìn con người bình thường nghiêm túc lạnh lùng bị Lê Đình Văn lừa gạt đến thành ngoan ngoãn dễ bảo, Mộ Dung Viễn liền nhận ra Lê Đình Văn cố ý làm khó người ta. Vị công tử đại gia này, đừng nói là nấu thuốc, ngay cả ẩm sắc bình thường chỉ sợ chưa từng đụng vào. Mỗi lần thấy Mộ Dung Trí đun thuốc xong, mặt lúc nào cũng đầy tro bếp, còn một vẻ giận dữ mà không dám nói gì, Mộ Dung Viễn đều không nhận được mà lên thở dài.

Từ trước tới giờ tam ca chưa bao giờ chịu khổ như vậy, nhưng y sẽ chịu đựng được bao lâu? Hoài niệm với Tiểu Phi, quan tâm đến mình, đến tốt cùng là yêu hay chỉ là thói quen?

Mộ Dung Viễn biết bản thân cũng sẽ không thể thực sự lạnh lùng với Mộ Dung Trí, hơn nữa hẳn cũng không muốn lãng phí thời gian vào mấy trò ganh đua vô vị.

“Tam ca, có hứng đi câu cùng ta không?”

Sáng hôm đó, thấy Mộ Dung Trí lại bị Lê Đình Văn kéo đi hái thuốc, Mộ Dung Viễn liền mở miệng gọi y lại. Mộ Dung Trí sững sốt một hồi, liền bước lên giúp hắn đẩy ghế, nói. “Đi, đương nhiên rồi!”

Câu cá chỉ là mở đầu. Sau đó Mộ Dung Viễn liền khôi phục cá tính tùy hứng bình thường của hắn, bắt đầu quay qua gọi Mộ Dung Trí tam ca tam ca liên tục, còn không thì nói giỡn với y, chọc cho y vui. Hai huynh đệ lại cùng bên nhau tâm sự chuyện cũ trước đây, tựa như cảm giác không thoải mái lúc bị trục xuất khỏi gia môn trước đây đã bị Mộ Dung Viễn vứt lên tận 9 tầng mây.

Đây là lần đầu tiên, họ ở bên nhau không chút trở ngại. Từ khi Mộ Dung Viễn xuất hiện, đồ ăn đều do hắn phụ trách. Lê Đình Văn mừng rỡ thanh nhàn, không thêm tiến vào trù phòng nữa. Một tay trù nghệ của Mộ Dung Viễn khiến Mộ Dung Trí không ngừng kinh ngạc, hơn nữa khiến y xấu hổ là, mỗi bữa đều có một món y ưa thích. Làm huynh đệ vài chục năm, y chưa từng biết Mộ Dung Viễn thích cái gì, nhưng đối phương lại rành rẽ mọi loại đồ ăn y thích.

Lúc nhàn hạ, Mộ Dung Viễn thường xem Mộ Dung Trí múa kiếm, hoặc kéo y chơi cờ, đi hồ câu cá. Mộ Dung Trí sợ nước, cũng không dám đến quá gần hồ. Y thường ngồi ngay bên hồ, nhìn Mộ Dung Viễn câu cá, nghe hắn nói đủ loại truyện cười, câu được cá tươi rồi, buổi tối liền có mỹ thực hưởng, dù không câu được, y cũng cảm thấy nói chuyện phiếm với Mộ Dung Viễn là một việc rất vui vẻ, nghe đủ loại truyện đã sử thú vị, một ngày rất nhanh lại trôi qua.

Nửa tháng sau, một con bồ câu đưa tin từ kinh thành đến đánh vỡ sự yên tĩnh tạm thời trong cốc, là Hình Phi gửi đến. Hắn biết biết hành tung của Mộ Dung Trí từ thư hồi âm của Lê Đình Văn, cho nên thư này là gửi cho y. Nói rất ít, chỉ bảo Mộ Dung Trí nhận mệnh rời kinh làm việc, trong thời gian ngắn khó có thể trở về. Việc trong sơn trang vẫn không thể không có người chủ trì đại cục, bảo Mộ Dung Trí nhanh chóng hồi kinh, đừng dây dưa nữa.

Nội dung lời ít mà ý nhiều, đúng phong cách súc tích ngắn gọn của Hình Phi.

Vốn định tiếp tục lưu lại cùng Mộ Dung Viễn ở nơi thế ngoại đào nguyên này, nhưng lá thư lại phá hỏng kế hoạch của Mộ Dung Trí. Y do dự một hồi, mới cầm thư đi tìm Mộ Dung Viễn.

Mộ Dung Viễn đang ngồi ở xích đu ngoài sân ngắm trăng, vừa nghe Mộ Dung Trí nói muốn hắn cùng y hồi kinh liền lập tức từ chối, ngay cả nửa điểm thương lượng cũng không chừa. Điều này nằm ngoài dự đoán của Mộ Dung Trí. Nửa tháng nay hai huynh đệ họ mỗi ngày đều ở bên nhau, dù không thể nói thân thiết gần bó, nhưng cũng không xa cách như ban đầu. Y vốn tưởng Mộ Dung Viễn nhất định sẽ theo y hồi kinh.

Nhìn gương mặt trầm tĩnh như nước hiện ra dưới ánh trăng, mấy lời khuyên bảo Mộ Dung Trí vốn đã chuẩn bị rất kỹ càng, cuối cùng cũng không nói ra được.

Có lẽ với một người thân thể bệnh tật, một nơi non xanh nước biếc như vậy càng thích hợp với hắn hơn, còn có cả thần y chữa trị cho nữa. Nhưng y không thể dừng lại ở đây, chuyện trong sơn trang không thể không có người chủ trì, ở đây tuy là thế ngoại đào nguyên, nhưng đáng tiếc y chỉ là khách mà thôi...

Xem ra y vội vàng quá rồi, có một số việc không thể vội được. Chờ y dàn xếp xong chuyện trong kinh thành, rồi trở về tìm A Viễn cũng không muộn.

Đã bị cự tuyệt như vậy, đành ủ rũ trở về thôi. Trong chút uể oải còn có thật nhiều bất an.

Y biết cảm tình của mình với Mộ Dung Viễn đã không còn chỉ là quan tâm, thói quen, hay đơn giản là thích nữa. Y yêu người đó, quan tâm đến hắn, khác xa với việc quan tâm đến Tiểu Phi. Tuy vẫn nỗ lực biểu hiện ra vẻ lạnh lùng lãnh tĩnh, nhưng mỗi lần nhìn thấy gương mặt thanh tú ấy cười với y, y sẽ rất vui vẻ. Y vẫn không dám nhìn thẳng vào hai mắt Mộ Dung Viễn, vì mỗi khi ấy, tim y luôn đập mạnh không ngừng.

Y chưa từng biết đôi mắt của một người có thể có lực mê hoặc đến vậy, như một tấm lưới ôn nhu mà hữu lực, vũng vàng bắt lấy y, ràng buộc y, khiến y không thể lẩn trốn.

Y vẫn nhớ rất kĩ đêm hôm ấy Mộ Dung Viễn yêu thương y như thế nào. Mộ Dung Trí cũng không hề chống cự loại tiếp xúc này, thậm chí có thể nói là tham luyến. Y trầm mê trong đôi mắt luôn tựa tiểu phi tiểu ấy, y muốn khiến chủ nhân đôi mắt ấy vĩnh viễn thuộc về mình, vĩnh viễn chỉ quyền luyến một mình y.

Nhưng không ai muốn dừng lại vì y. Dù Mộ Dung Trí muốn nắm tay người đó, muốn hắt đi theo mình, nhưng khi y vừa đưa tay qua, cũng chỉ chạm vào một khoảng không trống rỗng.

22. Chương 22

Tiếng cười của Mộ Dung Viễn truyền đến từ xa xa. Là loại tiếng cười sang sảng, hoàn toàn không hề che giấu bất cứ gì. Mộ Dung Trí liền biết nhất định là do Lê Đình Văn vừa nói gì đó tức cười khiến Mộ Dung Viễn vui vẻ. Tiếng cười ấy khiến trái tim y bỗng nhói lên. Y đột nhiên phát hiện, thì ra bản thân vốn chưa từng có chỗ trong lòng đối phương. Y chưa từng thấy Mộ Dung Viễn cười với hắn như vậy, tiếng cười không chút nghi kỵ này chưa từng phát ra vì y.

Hơn nửa tháng ở chung khiến y nhận ra quan hệ kì lạ giữa Mộ Dung Viễn và Lê Đình Văn. Hai người họ dù thường hay châm chọc lẫn nhau, đối chọi lẫn nhau, nhưng khi bọn họ đùa giỡn bên nhau, Mộ Dung Trí phát hiện bản thân nói gì cũng không thể chen vào, thậm chí đôi khi y căn bản y không hiểu được ẩn ngữ họ dùng. Nhìn hai người cười ngặt nghèo vui vẻ, y cảm thấy kì thực bản thân mới là người thừa.

Đây đã là lần thứ hai có cảm giác này rồi. Vì sao mỗi khi y nhận ra tình cảm của mình, muốn truy đuổi, thì mới phát hiện ra cảnh còn người mất, người ấy đã không còn đợi y nữa?

Mộ Dung Viễn giờ đang ngồi trên xích đu, cười to không ngừng. Xích đu cũng theo tiếng cười của hắn lắc lư liên tục. Hắn không thể không cười, đơn giản là vì tư thế của Lê Đình Văn thật sự quá buồn cười. Chắc chắn bất cứ ai thấy một mỹ nam tử vốn tuấn tú phiêu dật như đang nhẹ nhàng đáp xuống trần, trong chớp mắt liền bốn chi đụng đất ngay trước mặt mình, ngã ngay xuống đồng bùn bắn tung tóe, đều không nhận được cười thôi?

Hơn nữa cái người xui xẻo này còn rất mất hình tượng lên tiếng chửi bới, đối tượng bị chửi lại là một con khi đến quá rối, vì chúng nó ăn xong chuối rồi, còn đùa giỡn ném vỏ chuối xuống dưới chân Lê Đình Văn.

“Ha ha ha, Được Quán Tử, còn chưa hết năm, người gặp ta cũng không cần dùng đại lễ lớn như vậy...”

“Kỳ lão tứ, người cười xong chưa? Còn cười tiếp, ta lấy châm đoạn hết huyết đạo trên thân thể người, khiến người cả đời đều không đứng dậy nổi!” Lê Đình Văn phỉ bụ trên người tàn bạo mắng.

“Là ai lần trước khoa trương nói kinh công tốt, thì ra tốt kiểu này?” Cuối cùng nể mặt Lê Đình Văn, Mộ Dung Viễn cũng không cười nữa, bất quá miệng hắn cũng không nhàn rồi.

“Là ta lo huynh đệ hai người có đụng chạm, nên mới cố ý chạy đến xem! Ai ngờ lòng tốt lại không được báo đáp!”

Nghe xong lời này, nụ cười trên mặt Mộ Dung Viễn cũng thu lại. Hắn thản nhiên nói: “Có cái gì để xem đâu? Nên đi thì sớm muộn cũng phải đi. Dù người giữ lại được một lát, cũng không giữ lại được cả đời.”

“Sao lại không được? Ta thấy người chỉ là không muốn giữ thôi. Nghe thấy tam ca người cùng cái gì quận chúa đính thân, đã im lặng rút lui? Thật không hiểu nổi người, rõ ràng thích tam ca người muốn chết, tại sao thà chết vẫn mạnh miệng, không chịu nhận lời xin lỗi của y. Tam ca người ngu ngơ không hiểu, nhưng ta thì rất hiểu nha. Người trước giờ căn bản chưa từng trách hắn, thậm chí cũng rất muốn ở bên hắn đúng không?”

“Được Quán Tử, người thật nhiều chuyện.”

Mộ Dung Viễn chuyển chỗ lại trên ghế, đang muốn quay về phòng, Lê Đình Văn đột nhiên nhớ ra gì đó, vỗ tay cười nói: “Ta biết nguyên nhân người luôn trốn tam ca người rồi, nhất định là vậy! Không phải chân người bị phế, địa phương kia cũng phế luôn rồi đi. Mọi người đều là nam nhân cả, chuyện này người ngại mở miệng cái gì. Tin ta đi, có thần y ta ở đây, kê thêm vài đơn thuốc nữa, đảm bảo người được đả bệnh trừ, trọng chiến hùng phong[1]...”

“Khụ khụ khụ...”

Không ngờ Lê Đình Văn lại nói vậy, Mộ Dung Viễn tà ác liếc vị thần y tự cho mình là siêu phàm này, mỉm cười nói. “Muốn biết ta phế hay chưa, sao người không tự mình thử một lần?”

Bị ánh mắt yêu dị của Mộ Dung Viễn liếc qua, Lê Đình Văn cảnh giác lùi về phía sau vài bước.

“Đùa gì vậy? Đường đường thần y ta đây làm sao có thể ở dưới được?”

“Vậy sao? Nhưng người lại thích hỏi vấn đề trên dưới của người ta, lẽ nào không phải có tâm sao?”

“Đúng a, đó là do ta muốn tổng kết kinh nghiệm, một ngày nào đó, ta tìm được người mình thích rồi, sau đó đặt hần dưới thân toàn tâm toàn ý yêu thương hần...”

“Xi, ta van người Được Quán Tử. Đã có bộ dáng như vậy còn đòi áp người, ta nhìn sao cũng thấy là để người ta áp. Ta khuyên người tốt nhất nên sớm từ bỏ đi, có rảnh làm xuân thu đại mộng của người, còn không bằng đi đun thuốc cho ta nhiều một chút.”

Mộ Dung Viễn nói xong câu này, liền lăn ghế về thẳng phòng, bỏ mặc Lê Đình Văn giậm chân tức giận trong sân.

Mộ Dung Trí rất tỉnh táo, nói chính xác hơn là căn bản cả tối y không tài nào ngủ được. Y thu thập mấy món đồ tùy thân, do dự một chút, liền rào bước về phía phòng Mộ Dung Viễn.

Ở không cốc này hơn nửa tháng, giờ đột nhiên phải đi, bỗng có chút luyến tiếc. Y không tài nào quen nổi với những ngày không có Mộ Dung Viễn ở bên. Tuy nói sẽ sớm trở lại, nhưng tương tư khó gỡ, y vẫn muốn nói gì đó với Mộ Dung Viễn trước khi đi.

Sương sớm trong cốc có hơi nhiều, Mộ Dung Trí chậm rãi tảo bước qua, chưa đến nơi, đã thấy xa xa có bóng một người đang ngồi bên hồ thả câu. Nhìn qua cũng nhận ra là Mộ Dung Viễn, Lê Đình Văn ồn ào kia cũng không ở bên.

Mộ Dung Trí lặng lẽ tiến lại gần. Bên hồ sương mù mênh mông, mặt nước một màu xanh lục. Hơi nước đọng lại trên mặt y, mang theo chút lạnh lẽo.

“A Viễn...”

“Suýt!”

Mộ Dung Viễn ra dấu dừng lên tiếng, nói nhỏ: “Cá sắp cắn câu rồi, người nói to như vậy sẽ làm chúng sợ chạy mất đó.”

Đối phương không thèm quay đầu lại đáp khiến Mộ Dung Trí có chút buồn bực. Y nói: “Ta phải về kinh rồi, hôm nay sẽ về!”

Thấy bàn tay cầm cần hơi sượng lại một chút, Mộ Dung Trí hỏi: “Người không có gì muốn nói với ta sao?”

Không đáp. Ngay cả cần câu cũng căng ra, rung một hồi, cuối cùng yên tĩnh. Mộ Dung Viễn than thở. “Tiếc quá, cá lại chạy rồi, phí mỗi quá.”

Hắn ném cần câu qua một bên, quay lại đối mặt với Mộ Dung Trí, lặng lẽ nói: “Nên nói tối qua ta nói cả rồi.”

Vẫn không thể quen được thái độ bình tĩnh như nước của đối phương, Mộ Dung Trí do dự một lát, mới nhẹ giọng nói. “Chờ ta xử lý xong sinh ý ở kinh thành, sẽ lập tức quay lại...”

“Không cần đâu, trong phủ cũng có nhiều việc chờ người xử lý. Người làm sao cứ chạy tới chạy lui như vậy được? Hơn nữa, ta sống rất tốt, người có ở đây hay không cũng giống nhau cả thôi.”

Lý do lãnh đạm như vậy khiến Mộ Dung Trí có chút lo lắng. Tâm tình vốn muốn nói chuyện tử tế của y liền không còn lại chút gì.

“Cái gì gọi là có hay không cũng như nhau? Với người, ta chỉ là một người vô dụng sao?! Ta muốn người theo ta trở về, để mọi thứ bắt đầu lại từ đầu, người cự tuyệt. Cho nên ta muốn trở về đây với người, người lại nói không cần. Nếu người trách ta chuyện ta làm sai trước đây, ta có thể từ từ bù đắp, nhưng sao ngay cả một cơ hội người cũng không cho?!”

“VẬY... người yêu ta chứ?”

Bị đôi mắt đen láy ấy chiếu thẳng vào, Mộ Dung Trí vội vàng nói: “Đương nhiên, ta không thể không có người ở bên!”

Lời nói vốn không thể nói ra miệng ấy, lại không chút cố kị thốt ra. Nhưng Mộ Dung Viễn nghe xong vẫn chỉ cười nhẹ.

“Cảm giác không thể không có ở bên gọi là thói quen. Tam ca, người sẽ nhanh có thói quen không có ta ở bên thôi. Như khi Tiểu Phi rời khỏi người, người đau khổ một hồi, rồi cũng thành quen đó thôi?”

“Không phải! Nếu chỉ là như vậy, tại sao ta phải từ nơi xa xôi nghìn dặm đến truy tìm tung tích của người? Tại sao người luôn nhắc tới Tiểu Phi? Người căn bản không hề giống hần! Hay là...”

Mộ Dung Trí thương tâm nhìn người đậm mặt lạnh lùng trước mắt, nhẹ giọng hỏi. “Người không còn yêu ta nữa, đã yêu một ai khác rồi?”

Mộ Dung Viễn ngẩn ra, lại nghe đối phương nói tiếp. “Có lẽ người nghĩ ở bên ta không chút thú vị, so với một người vừa cố chấp lại đã từng tổn thương người, Lê Đình Văn càng thích hợp hơn...”

“Người nói cái gì?!” Mộ Dung Viễn gần như hung bạo nói ra bốn chữ này.

[1] Được đao bệnh trừ: uống thuốc vào liền hết bệnh. Trọng chiến hùng phong: ý chỉ trở lại khỏe mạnh oai hùng.

23. Chương 23

Đã bao ngày sớm chiều sống chung, khiến Mộ Dung Viễn cũng có thể cảm giác rõ ràng tình cảm lưu luyến và quan tâm của Mộ Dung Trí với hần, nhưng hần không muốn lập tức tiếp nhận tình cảm của đối phương ngay. Tính cách của tam ca có lúc như trẻ con, cứ nghĩ không chiếm được mới là hoàn mỹ nhất. Hần không muốn đối phương tương lai lại hối hận, cho nên quyết định chờ đợi. Hần đã đợi nhiều năm như vậy, cũng không ngại tiếp tục chờ đợi. Chờ Mộ Dung Trí cưới vợ sinh con, chờ y đi tiếp con đường đời mà y nên đi, chờ một ngày y có thể thực sự hiểu được tâm ý của mình. Hần không ngại ở bên y chờ đợi, chỉ cần Mộ Dung Trí cần hần, hần nhất định vĩnh viễn ở bên y!

Nhưng giờ Mộ Dung Trí lại nói ra nghi vấn như vậy, biết rõ tình cảm của hần với y còn có thể nói ra những lời như thế, trong nháy mắt ấy, tâm hồn Mộ Dung Viễn bỗng lạnh lẽo đi.

Hần cười lạnh nói: “Không sai, Lê Đình Văn trừ việc thích dài dòng và ngu ngốc một chút, có điểm nào không tốt đâu? Ta tại sao không thể thích hần? Tam ca, người không cảm thấy người quá ích kỉ sao? Người không muốn gặp ta, liền trục xuất ta khỏi gia môn. Giờ người nghĩ cần ta, liền bức ép ta phải ở bên người. Người có nghĩ tới cảm nhận của ta không? Vì sao ta không thể quyết định cuộc đời của chính mình?! Vì sao nhân sinh của ta phải nghe lời người bài trí?!”

Ích kỉ? Y ích kỉ sao?

Nhìn gương mặt đột nhiên biến sắc của Mộ Dung Viễn, trong làn sương mù dày đặc lại hiện ra vẻ xa cách không thể chạm đến được, mà ánh mắt nửa đùa nửa thật cũng khiến Mộ Dung Trí bắt đầu lo sợ.

Y chỉ muốn hỏi rõ tâm ý đối phương, chỉ muốn đem người mình thích giữ lại bên người mà thôi, như vậy là sai sao? Nếu A Viễn không thích đi cùng y, hoặc không muốn y ở lại, y cũng sẽ không miễn cưỡng A Viễn làm chuyện hấn không thích. Nhưng hiện tại hấn lại vì một người mới quen biết có nửa năm mà nổi giận với y.

Lẽ nào với A Viễn, y đã không còn là duy nhất sao?

Khóe môi Mộ Dung Viễn lại nhếch lên một nụ cười suy tư, cười hỏi: “Tam ca, người cấp bách như thế muốn ta ở bên, không phải là vì cô chằm nan miên[1] đó chứ? Có phải lần trước ta hầu hạ khiến người rất hài lòng, khiến người thực tủy tri vị[2], không nỡ buông tha ta? Nếu thực sự là như vậy, ta cũng không ngại trở về cùng người. Tuy chân của ta tàn phế, nhưng địa phương đó vẫn tốt lắm, nhất định sẽ khiến người...”

Chát!

Cái tát mạnh đánh trở về tất cả những lời Mộ Dung Viễn sắp sửa nói. Mộ Dung Trí tức giận đến nổi cả người run lên, phần nộ nói: “Mộ Dung Viễn, ta mong chờ tới đây tìm người, chẳng lẽ là để người sỉ nhục hay sao?!”

Bàn tay lại vung lên, nhưng thấy tơ máu chảy ra từ miệng đối phương liền dừng giữa không trung. Mộ Dung Trí tay run run, dưới ánh mắt rực sáng chiếu thẳng vào mình cũng không hạ thủ được.

Y chỉ muốn chào từ biệt A Viễn, muốn trước khi đi nhìn hấn thêm vài lần, muốn cùng người đó bình tâm tĩnh khí tâm sự, nhưng vì sao mọi chuyện lại biến thành như vậy? Cái tát ấy đánh vào mặt Mộ Dung Viễn, cũng khiến trái tim y thất lại đau đớn. Y cũng không hiểu tại sao họ lại trở nên càng gỡ càng rối, rối đến nỗi y cũng không còn lòng tin để gỡ nữa.

Mộ Dung Viễn đưa tay lau vệt tơ máu đi, cười cười nói: “Sao không đánh đi? Nếu còn chưa đánh đủ, vậy tiếp tục đánh, dù sao ta cũng không đánh trả.”

A Viễn lại trở về bộ dáng bình thường rồi. Điều này lại khiến cho Mộ Dung Trí càng uể oải thêm. Từ khi y hiểu rõ tâm ý của mình, liền ra sức muốn giữ lấy đối phương. Y đã nỗ lực rất nhiều, nhưng tiếc rằng vẫn phát hiện ra đối phương càng ngày càng xa.

Ngực thất lại đau đớn, Mộ Dung Trí buông tay xuống, lui về phía sau vài bước, hít sâu một hơi, ra sức kềm nén khí tức bốc lên trong lòng, cười khổ. “Có lẽ người nói đúng, ta rất ích kỉ. Trong các huynh đệ tỷ muội, ta giống phụ thân nhất, ta muốn gì cũng sẽ giữ chặt không buông, chưa bao giờ nghĩ đến cảm thụ của người ta. Một người không yêu bất cứ ai, làm sao có thể có được tình yêu của người khác được? ... Ta đi, nếu người không muốn gặp lại ta, vậy sau này ta sẽ không xuất hiện trước mặt người nữa!”

Nhìn Mộ Dung Trí xoay người loạng choạng rời đi, nụ cười trên mặt Mộ Dung Viễn dần dần sượng lại.

Lời nói vừa rồi chỉ là do phần nộ quá mới thốt ra, vì câu hỏi của Mộ Dung Trí khiến hấn quá mức thương tâm. Người đang thương tâm tuyệt vọng thường nói ra những lời bén nhọn lạnh lùng, dù đó không phải là ý của hấn.

Hấn không quan tâm Mộ Dung Trí yêu hấn đến đâu, nhưng không thể dễ dàng tha thứ y phủ nhận toàn bộ tình yêu của mình. Nếu có thể đơn giản yêu người khác như thế, bao nhiêu năm chờ đợi, ở bên là vì cái gì?!

Đau đớn do cái tát ấy khiến Mộ Dung Viễn dần dần tỉnh táo lại trong mớ cảm xúc hỗn loạn, nụ cười miễn cưỡng nở trên gương mặt hấn.

Hấn móc ra từ trong lòng một miếng kim tảo, mặt khóa nho nhỏ nhẹ nhàng đựng đưa theo sợi dây đeo, lấp lờ chút ánh vàng dưới vầng dương sớm mai.

Nhìn kim tảo, trước mắt Mộ Dung Viễn lại hiện ra cảnh ngày Mộ Dung Trí tặng nó cho hấn.

Đừng khóc nữa, không phải chỉ là một kim tảo thôi sao? Ta tặng nó cho người, phải nhớ người là con trai, khóc nhè rất mất mặt.

Nhớ, nhớ rồi... Ô ô...

Đã nói đừng khóc nữa, nào, chúng ta cùng ăn mì thọ, người ném thử xem, vị cũng không tệ lắm.

Um, ăn... ngon...

Được rồi, người vóc dáng nhỏ như vậy, cứ ăn bánh viên đi, để ta ăn mì, ta thấy mì ăn ngon hơn.

Kì thực thế nào cũng không ăn được, mì trường lạnh lẽo dính dính như hồ làm sao có thể ăn ngon được?

Nhớ tới vẻ mặt cau có của Mộ Dung Trí miễn cưỡng ăn hết cả một bát mì nguội lạnh, còn nói ăn ngon, Mộ Dung Viễn liền không nhịn được mỉm cười.

Tam ca ngốc ngếch, đến giờ cũng không biết nói xạo, còn mang hạ lễ sinh nhật vừa nhận xong tặng cho hần. Hần biết tam ca thật ra rất thích món đồ kia mà.

Tên ngốc kia vĩnh viễn cũng không biết hần yêu y đến đâu, khi y tặng kim tảo cho hần, cũng đã khóa chặt trái tim hần bên người.

Vì sao phải thương tổn lẫn nhau chứ? Biết rõ người kia không biết đùa, sao còn muốn đổ thêm dầu vào lửa, chạm vào nghịch lân[3] của y? Lãnh ngôn phúng ngữ trừ việc khiến khoảng cách của hai người càng thêm xa, còn khiến hần bị một cái tát thật mạnh a.

Mộ Dung Viễn xoa xoa gương mặt sưng vù đau nhức.

Cái tát thật sự dùng hết sức a, xem ra hần chọc giận tam ca rồi.

Vẫn là nên đi xin lỗi tam ca thôi, dù sao cũng phải để y vui vui vẻ vẻ rồi đi mới được. Người kia luôn thích để tâm đến chuyện vụn vặt, không chừng đi rồi, liền thực hiện đúng như lời vừa nói kiếp này không xuất hiện trước mặt hần nữa.

Thế cũng không được, dù sao đó cũng là tam ca của hần, hần giờ đã lui một bước, để y đi cưới cái quận chúa gì đó kia, cũng không thể sau này ngay cả gặp mặt cũng không được.

Mộ Dung Viễn đưa tay đến bánh xe ghế, muốn rời đi, ai ngờ sợi dây vàng trên tay trượt xuống, lướt qua ngón tay rơi xuống hồ nước.

Không!

Cái kia còn trọng yếu hơn cả sinh mệnh hần, làm sao có thể đánh mất được?

Mộ Dung Viễn gần như ngay lúc kim tảo rơi xuống mặt nước, liền vươn người ra muốn mò lấy, vội vội vàng vàng quên mất chuyện hai chân mình vô pháp cử động, thân thể nghiêng ngã mất thăng bằng, cả người liền ngã vào trong nước.

Ngay lúc nước hồ bao phủ lấy hần, Mộ Dung Viễn loang thoáng nghe thấy một tiếng thét kinh hãi.

“A Viễn!.....”

Mộ Dung Trí nổi giận đùng đùng bỏ đi, lại vội vã trở về, đơn giản chỉ là muốn xin lỗi Mộ Dung Viễn một tiếng. Mặc kệ nói sao, đánh người cũng là sai, hơn nữa y dường như hạ thủ rất nặng. Y đã nghĩ kĩ, không cần để ý đến mấy lời châm chọc khiêu khích của Mộ Dung Viễn, liền nói một câu xin lỗi, sau đó quay người đi, còn đối phương có chấp nhận hay không là chuyện của hần.

Ai ngờ hần còn chưa đến nơi, đã thấy Mộ Dung Viễn ngã xuống hồ. Mộ Dung Trí gần như ngay lúc kêu lên sợ hãi cũng nhảy xuống theo, đến khi nước hồ lạnh lẽo bao lấy y, Mộ Dung Trí mới nhớ đến một vấn đề rất nghiêm trọng.

Y căn bản không biết bơi!...

[1] Cô chằm nan miên: nằm một mình không ngủ được.

[2] Thực tủy tri vị: Ăn thật mới biết vị.

[3] Nghịch lân: Xuất phát từ câu “Long hữu nghịch lân” (Rồng có vảy ngược) Ám chỉ một điểm đụng vào sẽ khiến người khác tức giận (quên mất gọi là gì rồi:D)

24. Chương 24

Đầu mê mê man man đau nhức, gương mặt kinh hoàng của Mộ Dung Viễn ẩn hiện trước mắt y. Y muốn kéo đối phương tới bờ hồ, nhưng tay chân căn bản không hề nghe lệnh. Y không chỉ không giữ được Mộ Dung Viễn, trái lại đành bất lực nhìn hắn cách mình ngày càng xa, nước hồ trong suốt xanh biếc như một chiếc lưới mềm mại, cuốn lấy y khiến y từ từ chìm xuống.

Phải cứu A Viễn lên. Hắn đi đứng bất tiện, không thể bơi được. Cứu hắn, nhất định phải cứu hắn!

Đây là suy nghĩ cuối cùng trước khi chìm vào hôn mê của Mộ Dung Trí.

“Hôn mê lâu như vậy, sao còn chưa tỉnh?!”

Hình như có người đang cãi nhau, không, là A Viễn đang tức giận. Điều này khiến trái tim vốn thấp thỏm của Mộ Dung Trí thoáng buông lỏng.

A Viễn không sao là tốt rồi...

“Tam ca ngươi chỉ là uống mấy ngụm nước, nhất thời ngất đi mà thôi. Không chết được, ngươi lo lắng cái gì?”

“Câm miệng!”

“Ngươi hỏi thì ta nói, rồi lại bảo ta câm miệng, ngươi không cảm thấy mình rất mâu thuẫn sao? Hơn nữa y bị sặc nước cũng rất có ích a, ngươi xem, chân của ngươi không phải khỏi rồi sao? Tuy nói sức mạnh tình yêu thật vĩ đại, nhưng công của ta cũng không thể không tính. Không có ta ngày ngày giúp ngươi khám bệnh trị bệnh, ngươi sao có thể khỏi nhanh như vậy? Tuy là ta không nghĩ được tính tác dụng phụ nhiều thế, khiến tâm tình của ngươi chẳng ổn định...”

“Ngươi chết đi được rồi đó!”

Cái gì? Chân A Viễn khỏi rồi?

Lê Đình Văn mất công lái nhải liền thoáng nửa ngày cũng chỉ có câu này kinh động đến Mộ Dung Trí, hần lập tức mở mắt.

Trên người đã thay nội y sạch sẽ, ngoài ra còn có chăn bông đắp lên. Mộ Dung Trí ngồi dậy, nghe thấy tiếng cãi vã bên phòng ngoài, liền vội vã đi ra.

Lê Đình Văn còn đang thao thao bất tuyệt, vừa thấy Mộ Dung Trí vén rèm bước ra, lập tức vỗ tay cười nói: “Tốt quá, rốt cuộc ngươi cũng tỉnh. Ta van ngươi, không phải chỉ là uống vài ngụm nước thôi sao, có cần đến mức ngủ một giấc không tỉnh không? Làm hại ta bị mắng khổ sở. Đều đã lớn thế rồi, ngay cả bơi cũng không biết. Sau này để tứ đệ ngươi dạy ngươi đi, còn nữa...”

Không để ý đến Lê Đình Văn, Mộ Dung Trí chỉ nhìn chằm chằm người đứng một bên vẻ mặt âm trầm, không sai, là đứng. Mộ Dung Viễn đang đứng trước mặt y.

Bị nhìn đến có chút mất tự nhiên, Mộ Dung Viễn khụ một tiếng, lầm bầm: “Y thuật của Dược Quán tử cũng có lúc rất cao minh, ngay cả ta cũng không nghĩ đến sẽ khỏe nhanh như vậy...”

“Cái gì là cũng có lúc chứ?! Y thuật của ta luôn luôn cao minh!!”

Lê Đình Văn vẫn còn muốn lái nhải, nhưng phát hiện ra hai người trước mặt căn bản không hề nhìn hắn, không thể làm gì khác đành tự động bế miệng.

“Quên đi, ta ra ngoài đi dạo.”

“Xin lỗi...”

Cùng một câu đồng thời phun ra từ miệng hai huynh đệ, khiến hai người sau khi kinh ngạc liền không hẹn mà cùng mỉm cười.

Mộ Dung Viễn nhếch miệng lộ ra tiểu ý.

“Xem ra chúng ta thật đúng là huynh đệ, ngay cả nói xin lỗi cũng tâm ý tương thông... Đã đi rồi tại sao còn quay lại?”

“Vì cái tát đó chưa đủ mạnh, ta muốn trở lại tát thêm cái nữa... Còn người? Bình thường thông minh như vậy sao lại ngã xuống nước?”

Nghe xong lời Mộ Dung Trí giả vờ nghiêm túc nói, Mộ Dung Viễn không nhịn được cười to. Hắn bước lên tiến sát Mộ Dung Trí, nhẹ giọng nói: “VÌ ta có một thứ rất quan trọng bị rơi xuống nước, ta muốn mò về.”

“Cái gì quan trọng đến vậy?”

Trọng yếu đến nỗi khiến hai người suýt mất mạng.

“Rất quan trọng, một thứ quyết không thể đánh mất, may mà ta tìm lại được rồi.”

Kì thực vừa rơi xuống nước hắn đã nắm được sợi kim tảo trong tay. Mộ Dung Viễn tuy biết thân thể mình bất tiện, nhưng nước trong hồ cũng không sâu, hắn tự tin có thể dựa vào sức nổi trở lên trên bờ, nhưng ai ngờ Mộ Dung Trí cũng ngốc ngếch nhảy xuống theo, còn như quả cân, vừa rơi vào nước liền chìm, rõ ràng là tự sát.

Lúc đó hắn sợ đến mức tim gần như nhảy ra ngoài, lấy tình hình lúc đó của hắn, tự bảo vệ mình còn khó, đừng nói đến cứu người. Nhưng biến cố thành linh xảy ra khiến hắn không còn thời gian suy nghĩ, hoàn toàn quên hai chân mình có vấn đề, dùng hết khí lực bơi đến bên Mộ Dung Trí, kéo người đang nửa mê màng vào lòng, đưa y lên bờ. Đến tận khi hai người gục xuống bên bờ sông, hắn mới giật mình phát hiện chân mình có tri giác.

Lúc đó tay hai người vẫn nắm thật chặt, khi ấy, hắn biết, mình quyết sẽ không buông ra.

Mộ Dung Trí thấy một món trang sức nhoáng lên trước mặt mình rồi nhanh chóng bị Mộ Dung Viễn nhét vào trong ngực. Y rất tò mò vật đến thế nào mà có thể khiến Mộ Dung Viễn liều mạng mò về, cũng không đợi y hỏi lại, đã cảm thấy thân thể nhẹ bẫng, bị Mộ Dung Viễn bế bổng lên, đưa vào giường trong buồng.

“A Viễn?”

“Người vừa tỉnh lại, nghỉ ngơi nhiều một chút sẽ tốt hơn.”

Thấy Mộ Dung Viễn xoay người chuẩn bị ra ngoài, Mộ Dung Trí vội vã hỏi: “Chân của người thực sự không sao chứ?”

Từ lời Lê Đình Văn, y đại thể có thể hiểu được quá trình bình phục của Mộ Dung Viễn, bất quá hắn vẫn có chút lo lắng.

Mộ Dung Viễn chỉ cười ha hả.

“Tam ca, người quên những lời họa hại nhất vạn niên rồi sao? Ông trời làm sao nỡ để ta tàn phế cả đời?”

Chuyện về kinh vì Mộ Dung Trí rơi xuống nước mà bị lùi về sau hai ngày. Kỳ thực y mong lùi càng lâu càng tốt, tốt nhất là cả đời không đi. Trải qua phong ba này, y muốn hỏi Mộ Dung Viễn tâm ý của hắn một lần nữa. Y có thể vì A Viễn mà quên đi nỗi sợ nước, còn A Viễn vì cứu y mà có thể khiến hai chân tàn phế khỏi lại. Họ đều đã nỗ lực nhiều như vậy, vậy, hỏi lại lần nữa thì có vấn đề gì đâu?

Tối đa là lại bị Mộ Dung Viễn cười nhạo mà thôi. Bây giờ y nhất định sẽ không hạ thủ tát người. Ngày đó y xấu hổ như vậy, không chừng là vì bị nói trúng tâm sự.

Đáng tiếc Mộ Dung Trí căn bản không có cơ hội mở miệng. Vài lần y định hỏi đều bị Lê Đình Văn đột nhiên chen ngang, đúng dịp đến mức khiến Mộ Dung Trí quả quyết người này tuyệt đối là cố ý.

Sau đó, một câu nói của Mộ Dung Viễn khiến hi vọng y tích góp được bị đánh tan.

“Tam ca, trong nhà vẫn không thể không có người quản sự. Người đã nghỉ ngơi hai ngày rồi, cũng nên đi thôi.”

Những lời này quả thực mong muốn y sớm rời đi. Điều này khiến Mộ Dung Trí phiền muộn mãi. Y nhìn ra Mộ Dung Viễn dù đã khỏe lại như cũ, vẫn không không có ý muốn về kinh với y. Tiếng hỏi cũng không nói nên lời.

Sớm hôm sau, Mộ Dung Trí xuất cốc. Ngựa của hắn mỗi ngày đều được Lê Đình Văn chăn no nê, giờ thấy chủ nhân xuất hiện, lập tức huy hai móng trước, hí dài vui mừng.

Mộ Dung Viễn tiến lên giữ lấy dây cương, để Mộ Dung Trí lên ngựa, rồi nói: “Thuận đường xuôi gió.”

Bất mãn tràn trong lòng lại không biết phải nói sao. Mộ Dung Trí yên lặng gật đầu, kéo cương ngựa một cái, theo con đường mòn Lê Đình Văn chỉ dẫn phóng ra ngoài.

Tiếng vó ngựa vọng lại gấp gáp mà nhịp nhàng như đập trong lòng y, mắt nhìn cảnh vật hai bên lùi về sau như bay, trái tim y cũng càng ngày càng hoảng loạn.

Y không biết sau này Mộ Dung Viễn có đi kinh thành tìm y không, có nhớ y không, thế nhưng y biết mình đã yêu A Viễn rồi. Y yêu người này, tại sao lại đơn giản buông tay?

“Giá!”

Tâm trạng ổn định lại, Mộ Dung Trí bỗng quay đầu ngựa trở về.

Lúc này mặt trời mới mọc, đám sương trong cốc cũng dần tán đi. Mộ Dung Viễn đứng lặng trong làn sương loãng chưa rời đi. Mái tóc dài của hắn bay bay theo gió, một thân bố y, nhưng vẫn không che được vẻ quý khí tuấn tú hòa nhã vốn có. Giữa bờ mi còn mang theo chút tà khí, thêm vài phần ngỗ ngược, bất cần đời, biếng nhác. Vốn chưa từng chú ý đến vẻ tuấn mị hơn người ấy của Mộ Dung Trí, thấy tuấn nhan tự tiếu phi tiếu ấy của y, trái tim Mộ Dung Trí lại không nhịn được cuồng khiêu.

Y kéo cương ngựa dừng lại trước mặt Mộ Dung tại, xoay người xuống ngựa. Mộ Dung Viễn vội vàng đỡ y xuống, hỏi: “Vì sao lại quay lại, quên gì sao?”

“Đúng, ta đã quên một thứ rất quan trọng!”

“Là cái gì?”

“Ta đã quên mang người mình yêu đi cùng! A Viễn, cho ta thêm một cơ hội nữa, theo ta về kinh được không?”

Lần này Mộ Dung Trí không lo đến việc đối phương có cự tuyệt không, y quyết định rồi. Nếu A Viễn không chịu theo hắn về kinh, vậy y sẽ ở lại Lạc Nhật Cốc. Dù sao đời này y sẽ không rời xa người này nữa.

Nếu như nói trước đây là A Viễn đợi y, vậy từ giờ trở đi để y đợi là được rồi. Việc sơn trang y cũng không quan nhiều được như vậy. Với y mà nói, không còn thứ gì có thể quan trọng hơn người này nữa rồi!

Mộ Dung Viễn nghe vậy, mày thoáng nhướn lên, hỏi: “Tam ca, ta không nghe rõ lời ngươi, ngươi có thể nói to hơn một chút được không?”

“Ta nói, A Viễn, ta muốn ngươi theo ta về kinh!”

25. Chương 25

Thanh âm của Mộ Dung Trí lần này khá vang dội. Mộ Dung Viễn nghe xong, chỉ âm thầm cười cười, cũng không đáp lại ngay.

Mặc kệ là gật đầu hay lắc đầu, van ngươi hãy cho ta một đáp án, cứ im lặng thế này là có ý gì?

Mộ Dung Trí còn đang lo sợ nghi hoặc, đã thấy Mộ Dung Viễn cười dài một tiếng, quay đầu lại hô: “Được Quán tử, ngươi nghe rõ rồi chứ. Tam ca ta muốn ta cùng hắn về kinh đó. Từ đầu đến giờ ngay cả hai chữ kinh thành ta đều chưa nói nhé.”

Mộ Dung Trí sững sốt, đã thấy Lê Đình Văn nhảy ra từ bụi cỏ cách đó không xa, nhìn y kêu to: "Có nhầm không? Người đã đi rồi còn chạy về làm gì? Hại ta tự nhiên thua bạc."

Thua bạc gì?

Mộ Dung Trí nghi hoặc nhìn về phía Mộ Dung Viễn. Hắn vẫn chỉ cười nói với Lê Đình Văn: "Nói nhiều lời vô ích làm gì? Có cá có thua, nhớ kĩ nội trong ba ngày phải đưa tiền, quá kỳ hạn ta sẽ thu lời đó."

"Nhớ đó Kỳ lão tứ. Người không sợ nhiều tiền quá dè chết người sao?!"

Nhìn Lê Đình Văn tức giận giậm chân, cùng Mộ Dung Viễn đang cười hài lòng như một con hồ ly, Mộ Dung Trí dường như hiểu ra điều gì. Y oán hận liếc Mộ Dung Viễn một cái, liền quay đầu bỏ đi.

"Tam ca!"

Không để ý tới người kia đuổi theo, Mộ Dung Trí phi thân lên ngựa, ai ngờ Mộ Dung Viễn cũng nhảy lên ngựa theo, còn đưa tay vòng qua eo y, nắm lấy dây cương.

Mộ Dung Trí tức giận đến mức cả người run rẩy. Y chân tâm chân ý thổ lộ với đối phương, đối lại là một màn đánh cuộc buồn tẻ nực cười, đã như vậy, y còn có gì để nói?

Mộ Dung Trí đoạt lấy dây cương, liền phóng ngựa chạy đi. Mộ Dung Viễn cũng không chịu buông tay, ôm chặt lấy y từ phía sau.

"Cút ngay!"

"Tam ca, ai da..."

Ngực bị khuỷu tay Mộ Dung Trí huých mạnh, đau đến nỗi hắn cong người lại. Tam ca nổi giận thật không chút lưu tình. Bất quá nhìn lại gương mặt đỏ bừng lên vì tức giận kia, Mộ Dung Viễn lại nghĩ y đáng yêu không gì sánh được.

Đôi tay vòng quanh người y càng siết chặt hơn, khiến Mộ Dung Trí không thể nhúc nhích, Y chưa từng nghĩ Mộ Dung Viễn lại mạnh đến vậy, không khỏi tức giận nói: "Buông ta ra!"

Cánh tay chế trụ y không chỉ không buông ra, còn siết càng chặt hơn. Mộ Dung Viễn giữ lấy dây cương, ghìim ngựa đi chậm lại. Hắn nhẹ nhàng hôn lên vành tai Mộ Dung Trí, lời nói ôn nhu truyền theo nhiệt khí vào lỗ tai y.

"Không, tam ca, cả đời này ta sẽ không buông người ra!"

Cảm giác được sự phẫn nộ của đối phương, Mộ Dung Viễn vội vàng nói: "Bình tĩnh lại nghe ta giải thích được không?"

Giấy không ra, Mộ Dung Trí tức giận quay mặt đi không thèm để ý đến hắn, nhưng cũng không giãy dụa nữa. Hai người cứ thế ngồi im trên ngựa, để mặc nó ung dung bước đi.

"Tam ca, kì thực lúc người nhảy xuống cứu ta, ta đã quyết định sẽ trở về kinh với người rồi. Trước đây không đáp ứng là vì chưa hiểu rõ tâm ý của người, nhưng thấy người vì cứu ta mà nhảy xuống nước, ngay cả mạng cũng không cần, ta liền nhận ra vị trí của ta trong lòng người."

Mộ Dung Trí cười lạnh: "Vậy sao? Vậy với người, ta là cái gì chứ? Bất quá chỉ là một món đồ có thể thắng tiền cược..."

"Không được nói vậy!"

Ngón tay Mộ Dung Viễn dịu dàng giữ lấy cằm Mộ Dung Trí, quay mặt y lại nhìn hắn, sau đó đôi môi nóng bỏng liền ra sức hôn y. Không ngờ Mộ Dung Viễn lại cường ngạnh như thế, Mộ Dung Trí muốn giãy ra, lại nghe hắn nói: "người nhất định không đoán ra, với ta người quan trọng đến đâu..."

"Ta không muốn đoán... Ân..."

Bị nụ hôn nhiệt tình kia tác cầu khiến y có chút tỉnh táo lại, cảm giác được nụ hôn nồng nàn ấy, cũng cảm thấy được sự bá đạo muốn hoàn toàn giữ lấy y, thân thể Mộ Dung Trí có chút nhũn ra, cơn giận cũng theo đó mà dịu lại.

“Tam ca, người xem, ta là một người ích kỉ như vậy đấy. Rõ ràng muốn trở về bên người, rồi lại muốn người chính miệng cầu ta, ta mong người có thể vì ta mà nhân nhượng, dù chỉ là một bước nhỏ, ta cũng rất hài lòng rồi. Cho nên, tha thứ cho sự ích kỉ của ta, đừng trách ta nữa được không?”

Lại thêm một nụ hôn nồng nhiệt, Mộ Dung Viễn vẫn không chịu thu tay về. Hắn nhẹ nhàng nói, tiếp tục hôn lên mặt và cổ Mộ Dung Trí, cọ cọ vào người y.

Cảm thấy tay đối phương bắt đầu không chịu an phận mò xuống dưới, y vốn có chút thần trí mơ hồ bỗng tỉnh táo lại, vội vã giữ lại cái tay kia.

Người này thực sự hơi quá đáng, không chịu xác định trường hợp đã động dục linh tinh. Lê Đình Văn hẳn còn ở gần, làm sao có thể xằng bậy như thế.

Thế nhưng cái tay đặt trên bụng lại càng khiến y bắt đầu động tình. Mộ Dung Trí muốn đẩy bàn tay kia ra, nhưng lại phát hiện ra đối phương căn bản không thèm để ý đến nguyện vọng của y, không khỏi cả giận nói. “Không trách người? Người lấy tình cảm của ta ra đặt cược, người nói thử xem ta có nên trách người không?”

“Nào có? Ta chỉ muốn người vì ta nhân nhượng một bước thôi, nhưng Được Quán tử cứ kiên quyết cược người quyết không bảo ta cùng người về kinh lần nữa. Người nói xem, tiền đưa đến cửa sao lại không nhận? Cho nên ta liền cá với hắn, một vạn lượng đó nha, không kiếm cũng phí.”

Mộ Dung Viễn vừa giải thích vừa khiêu khích cảm giác của đối phương. Hắn biết Mộ Dung Trí đã không còn tức giận nữa rồi, bất quá vẫn nên thừa thắng xông lên. Trời mới biết hắn đã nhớ nhung thân thể này bao lâu.

Quả nhiên người trong lòng rất nhanh đã bị hắn trêu chọc thở dốc, trong miệng vẫn còn trách mắng: “Hỗn đản, cái gì mà không kiếm cũng phí. Người dám chắc ta sẽ quay về tìm người? Nếu người thua, cũng đừng hi vọng ta trả tiền thay người!”

Thả nào hai ngày nay Lê Đình Văn luôn cố tình ngắt lời y, thậm chí còn không cho y có cơ hội một mình tiếp xúc với Mộ Dung Viễn. Thì ra hai người này đã sớm đánh cược, dám giấu giếm khiến y cực khổ.

“Ca ca tốt của ta, làm sao thất bại được? Ta rất tin tưởng vào người đó, dù sao chúng ta cũng đã sống bên nhau vài chục năm...”

Giọng nói trêu đùa khiến Mộ Dung Trí đỏ mặt, lại nghe Mộ Dung Viễn nói tiếp. “Hơn nữa người nhất định sẽ trở về, ta đã dựng bậc cho người đi rồi mà.”

Cái gì?

Mộ Dung Trí kì quái nhìn Mộ Dung Viễn, đã thấy hắn cười hi hi một tiếng, rút trong lòng ra một vật để trước mặt y. Mộ Dung Trí thấy rõ rồi, không khỏi cả giận kêu lên: “Mộ Dung Viễn!”

Trước khi xuất phát y rõ ràng đã kiểm tra lại túi tiền của mình, nhưng từ lúc nào đã bị tên hỗn đản này móc mất? Khó trách hắn tự tin như thế, không có tiền, căn bản là nửa bước cũng không đi nổi, đương nhiên là không thể không trở lại.

Mộ Dung Viễn thở dài, bỏ túi tiền vào trong ngực Mộ Dung Trí, thuận thế đưa tay mò xuống dưới, nhẹ nhàng xoa bóp từng chút từng chút một da thịt Mộ Dung Trí. Tam ca hắn gần đây thật rất nóng nảy a, xem ra phải làm gì giúp y hạ hỏa mới được.

“Ca ca tốt của ta, đều là ta không đúng, đừng giận ta nữa được không?”

Loại trêu đùa năn nỉ này Mộ Dung Viễn bình thường đều đã quen thói tình trường rồi. Một Mộ Dung Trí luôn lãnh tĩnh tự ràng buộc này đâu từng biết đến kiểu giọng điệu này, một tiếng cũng khiến y tim đập thình thịch, mà Mộ Dung Viễn ghé vào mặt y hôn môi rồi liếm liếm càng khiến cơ thể y nóng bừng, cái tay kia cũng không chịu nghe theo ý y, cố chấp luồn vào trong khố, nắm chặt dục vọng đã cương cứng trong tay.

“Ồ, thả nào tức giận nhiều vậy, thì ra là do đã lâu không phát tiết rồi. Người xem, đã ngạnh thành vậy, tay ta đều bị ướt rồi.”

Mộ Dung Viễn khẽ cười nói, còn ác ý lấy đầu ngón tay khẽ nhéo đoạn đầu dục vọng.

Bị bàn tay mảnh khảnh linh hoạt ấy trêu chọc, Mộ Dung Trí cũng không thể xác định được là thoải mái hay căng thẳng. Y không quen ngang nhiên ve vãn trước thanh thiên bạch nhật như vậy, nhưng lại không muốn đẩy ra bàn tay khiến y vui vẻ kia.

“A Viễn, đừng như vậy... Lê Đình Văn còn ở gần đây...”

“Không đâu, Được Quán tử chưa ngu đến mức đó.”

“Nhưng... Ân..”

Cử động rất có kỹ thuật khiến Mộ Dung Trí không nhận được hừ nhẹ, lời vốn muốn thoái thác cũng biến thành tiếng rên rỉ động tình. Hành vi tự an ủi không phải y chưa từng làm, nhưng hoàn toàn không có cảm giác hưng phấn như Mộ Dung Viễn cho y lúc này. Bàn tay kia biết rõ phải lấy lòng y như thế nào, chỉ vài cái vuốt ve nhẹ nhàng cũng khiến y động tình không ngừng, cả người run lên, liền phát tiết ra.

Mộ Dung Viễn móc ra khăn tay lau sạch mấy nơi ướt sũng, rồi chỉnh lại y phục của Mộ Dung Trí, ghé vào tay y cười nói: “Dù sao giờ cũng không tiện, không bằng đêm nay chúng ta tìm khách điểm nào đó...”

“Mộ Dung Viễn!”

Phục hồi tinh thần lại từ đợt sóng cảm xúc, Mộ Dung Trí xấu hổ nóng nảy cắt ngang lời Mộ Dung Viễn.

26. Chương 26

Thấy gương mặt tuần tú sau khi động tình vẫn còn đỏ bừng chưa dịu đi, Mộ Dung Viễn lại không nhận được hôn lên gương mặt ấy một chút. Hắn không nói thêm gì nữa, chỉ cười cười, kéo người vẫn đang hơi tức giận kia vào lòng.

Tuy là muốn nói lời trêu ghẹo, nhưng nếu chọc giận người ta thì không ổn. Vì vậy hắn chỉ ôm lấy Mộ Dung Trí, thả dây cương để ngựa chạy chậm chậm.

Gió sớm mai hiu hiu thổi, phất bay tà áo hai người. Mộ Dung Trí cảm thấy mát rượi cả người, động tình cuộn cuộn ban nãy cũng dần dần bình phục lại. Y cũng không nói gì, hai người cứ thế lẳng lặng ôm nhau mặc ngựa thong thả bước.

“Tam ca, về kinh rồi sẽ chuẩn bị tiệc mừng đúng không?” Yên tĩnh một hồi, Mộ Dung Viễn đột nhiên hỏi.

Vốn là do vẫn chú ý đến hình bóng trong lòng tuy không rõ ràng nhưng cũng không thể lãng quên trong lòng Mộ Dung Trí, cho nên thà rằng nhìn y cưới vợ sinh con, cũng không nguyện tiếp thu tình yêu của y. Nhưng nếu lúc này họ đã tâm ý tương thông, làm sao có thể dễ dàng để đối phương cưới người khác? Dù là trên hình thức thôi cũng không thể!

Nhưng việc hôn ước với hoàng gia lại không thể lùi được, vậy không còn cách nào khác là phải ủy khuất vị Linh Sóc Quận chúa kia rồi. Dù sao trên thế gian này mỗi ngày đều có người chết, cũng không bận tâm đến việc nhiều hơn một người.

Ái ngờ Mộ Dung Trí vừa nghe xong, liền giật mình nói: “Tiệc mừng? Tiệc mừng gì?”

Mộ Dung Viễn bắt mắt hừ một tiếng, lập tức cười xấu xa nói: “Thế nào? Lễ nào người muốn từ hôn? Nếu như người vì ta mà trở mặt với Viêm Khán Vương, ta sẽ rất cao hứng. Bất quá cũng không nên lộ liễu quá, chuyện này giao cho ta được rồi. Ta đảm bảo vị Linh Sóc Quận chúa kia không bước vào nỗi đại môn Mộ Dung Phủ chúng ta!”

Mộ Dung Trí nghe mà ù ù cạc cạc. Kết thân cái gì? Linh Sóc Quận chúa nào? Y làm sao có thể kết thân với người mình hoàn toàn không quen biết?

Thấy phản ứng của Mộ Dung Trí, thần sắc tươi cười của Mộ Dung Viễn dần dần ngưng trọng lại. Hắn hỏi: “Không có chuyện đính thân này?”

Khi thấy Mộ Dung Trí lắc đầu, Mộ Dung Viễn liền lộ ra một nụ cười cổ quái, lập tức phá ra cười lớn.

“Mộ Dung Viễn ta cả đời tính kế với người khác, lần này lại bị Hình Phi tính kế lại, ta thật xem thường hán rồi...”

Xem ra Hình Phi đoán ra chuyện hán vẫn còn sống, mới có thể đưa một quân cờ như vậy ra. Hán ngược lại còn ngoan ngoãn chui vào tròng, làm tâm tình vài ngày khó chịu.

Nghe Mộ Dung Viễn giải thích xong, Mộ Dung Trí liền than thở: “Vì nguyên nhân này mới cứ đẩy ta ra sao?”

“Sao lại như vậy được? Sao ta có thể đem người mình yêu cho người khác? Vẫn không chấp nhận tình yêu của người là do không dám khẳng định người còn quan tâm đến Tiểu Phi không, có thật lòng yêu ta không. Trừ phi trong lòng người chỉ có mình ta, bằng không ta quyết sẽ không chấp nhận tình cảm của người. Không chiếm được toàn bộ, ta thà rằng không có!”

Lời khẳng định như sắt thép khiến Mộ Dung Trí ngạc nhiên quay đầu lại. “A Viễn, ta trước giờ chưa từng nghĩ chiếm hữu dục của người mạnh đến vậy.”

Mộ Dung Viễn khẽ thở dài. “Tam ca, sai rồi sao? Lẽ nào yêu một người không nên như vậy sao?”

Không sai, nếu nói sai, vậy người sai phải là y mới đúng. Y rất may mắn khi có một người yêu y đến vậy, dù y đã làm sai chuyện gì, vẫn thủy chung không ly khai, không vứt bỏ y.

Sau khi ra khỏi Lạc Nhật cốc, hai người liền đổi ngựa thành mã xa. Lê Đình Văn hăm hừ vứt cho họ một vụn lượng ngân phiếu xong, liền cưỡi ngựa của họ chuẩn bị về kinh thành trước báo tin. Mộ Dung Trí thừa dịp Mộ Dung Viễn không ở, cũng âm thầm nhờ Lê Đình Văn một việc. Người kia nghe xong cũng hiểu ý rồi đi.

Có lẽ Mộ Dung Viễn không để ý việc quay về gia môn, nhưng Mộ Dung Trí cũng không thể dễ dàng khoan nhượng bằng phản hồi im lặng của hán. Y phải dập đầu thỉnh tội với đối phương trước mặt các bậc trưởng bối, để hán có thể quang minh chính đại trở về nhà. Đây là y nợ hán, cũng chỉ có như vậy, Mộ Dung Viễn sau này mới có thể hiện ngang trước mặt người ta.

Hành trình trở về trên thực tế chậm hơn rất nhiều, hơn nữa Mộ Dung Trí cuối cùng cũng hiểu ra lý do Mộ Dung Viễn nhất định đòi ngồi mã xa. Càng tiện cho hán đỡ trò với mình, thậm chí hứng lên, còn đưa đẩy đến giao hợp. Mộ Dung Trí hầu như không lần nào cự tuyệt nổi thể tiến công nhiệt tình của hán. Không phải là không muốn cự tuyệt, mà thường trước khi kịp hành động đã chìm trong vui thích hưởng lạc.

Mộ Dung Viễn dù sao cũng là người đã chinh chiến nhiều năm trên trường phong nguyệt, phải làm thế nào để khơi ra hứng thú và dục vọng của người ta, với hán mà nói là chuyện quen tay hay làm, chỉ sợ tay lão luyện cũng phải cúi đầu xưng thần trước hán, càng không nói đến loại người mới quen phong nguyệt như Mộ Dung Trí.

Huống chi khi Mộ Dung Trí biết được tình cảm của Mộ Dung Viễn đối với y, lại càng không thể cự tuyệt, vì y không muốn trên gương mặt trâm tú ấy xuất hiện ra bất kỳ vẻ không hài lòng nào, cho dù chỉ là một chút.

Một buổi tối qua đêm trong khách điểm, lúc Mộ Dung Viễn thay y phục, một cái gì đó vàng vàng rơi ra từ y phục hán. Mộ Dung Trí nhất lên nhìn kĩ, mới phát hiện ra là món đồ trang sức Mộ Dung Viễn từng cho y xem ngày ấy. Nhưng y vẫn không rõ tại sao một mặt kim tỏa bình thường lại có thể quan trọng như vậy với Mộ Dung Viễn?

Nghe Mộ Dung Trí hỏi xong, Mộ Dung Viễn đột nhiên lặng tĩnh. Hán cười khổ nói: “Tam ca, thì ra người đã quên rồi.”

Mộ Dung Trí nghĩ tiểu kim tỏa dường như có chút quen thuộc, nhớ kĩ lại cũng không rõ ràng lắm. Y lưỡng lự nói: “Hình như là của ta...”

“Là của người đó. Là kim tỏa phụ thân tặng cho người sinh nhật năm tuổi, nhưng người lại tặng lại nó cho ta.”

Hình khắc trên kim tỏa được chạm trổ rất tỉ mỉ, mặt trơn bóng, hiển nhiên là do chủ nhân bình thường lau chùi cẩn thận. Mộ Dung Trí nghe xong lời Mộ Dung Viễn, trí nhớ mơ mơ hồ hồ dường như hiện ra hình ảnh từ rất nhiều năm về trước.

Y dùng một lễ vật sinh nhật vừa được tặng đổi lấy một bát mì lạnh, đơn giản là vì thấy hài tử ôm bát mì kia đang khóc, khóc đến mức cả gương mặt nhỏ nhắn đều nhăn hết lại, khiến y nhìn rất mất hứng.

Mộ Dung Trí thoáng mỉm cười.

Thì ra con sên kia là A Viễn. Lúc đó hắn chỉ cao đến vai mình, gầy gầy nhỏ nhỏ, thấy y mặt liền khiếp đảm e ngại, bây giờ lại trở nên kiêu ngạo như vậy.

Mộ Dung Viễn vòng tay qua eo Mộ Dung Trí, ôm y ngã lên giường, than thở. “Cuối cùng người cũng nhớ ra, nếu như người thực sự không nhớ rõ bất cứ gì, ta nhất định sẽ rất thương tâm...”

“A Viễn...”

“Đó là ngày ta buồn nhất, nhưng vì người mà thay đổi. Sinh nhật chúng ta chỉ kém nhau vài ngày, nhưng người nhận được lời chúc phúc và lễ vật của mọi người, mà ta chỉ có một bát mì thọ đã nguội tanh. Ngày ấy ta thấy người được phụ thân ôm lấy trong đại sảnh, tự tay đeo cho người chiếc kim tỏa này, ta liền chạy đi hỏi mẹ vì sao ta không có kim tỏa, thậm chí ngay cả đại sảnh đều không được bước vào. Mẹ bị ta hỏi nhiều nổi nóng, liền đuổi ta ra khỏi phòng. Vì vậy ta mới cầm bát mì thọ khóc trên hành lang, rồi bị người bắt gặp. Tên gốc nhà người, cư nhiên không nói thêm lời nào đưa ta lễ vật vừa nhận được, còn đổi với ta, ăn bát mì thọ của ta... Tam ca, người nói với ta nam hài tử không thể khóc, cho nên từ đó về sau, ta cũng không khóc nữa.”

“...”

Mộ Dung Trí cũng không còn cười nổi nữa. Y có thể cảm nhận được đau thương trong ngữ khí nhàn nhạt của hắn, điều này khiến y bỗng đau lòng. Y vươn tay ôm lấy Mộ Dung Viễn, vỗ về hắn, an ủi hắn.

“Đừng nhớ lại mấy chuyện không vui này nữa, A Viễn, sau này ta sẽ đối xử với người thật tốt, sẽ không để bất cứ ai tổn thương người...”

“Không vui? Sao lại không vui! Ngày đó ta vui biết bao nhiêu. Ta lớn chừng đó lần đầu tiên nhận được lễ vật, lại là một lễ vật quý giá như vậy. Tam ca, người dùng một chiếc kim tỏa đem ta khóa chặt, khiến ta từ khi đó không thể buông tha cho người được nữa rồi.”

Mộ Dung Trí kinh ngạc ngẩng đầu. “Người không phải... từ khi đó liền...”

“Đúng đấy, bằng không ta suốt ngày quần lấy người làm gì? Người nghĩ ta rảnh rỗi sao? Ta ở bên người, càng phải bảo vệ người. Tên gốc nhà người, với ai cũng không chút cảnh giác, không biết sau lưng có biết bao nhiêu người muốn hại người. Lần đó nếu không phải ta nghĩ ra đẩy người xuống hồ nước, sợ rằng người đã sớm ăn khối điểm tâm bị hạ độc đó vào bụng rồi.”

Thì ra đây là nguyên nhân A Viễn đẩy y xuống nước. Nhưng điểm tâm có độc, vì sao không nói thẳng với y, lại còn đẩy y xuống nước?

27. Chương 27

Mộ Dung Viễn ôm eo Mộ Dung Trí, rúc đầu vào lòng y. Động tác nhỏ như đã từng trải qua này khiến Mộ Dung Trí cảm thấy rất quen thuộc, vội vã ôm chặt lấy đối phương.

“Ta rất vui, tam ca, có thể ngủ trong lòng người như vậy, ta còn tưởng chúng ta sẽ không bao giờ có thể thân thiết như trước rồi.”

Đây đúng là động tác mà Mộ Dung Viễn khi còn bé thường làm nũng với y, nhưng từ khi y bị đẩy xuống nước suýt chết đuối, đừng nói đến ôm nhau chìm vào giấc ngủ như vậy, ngay cả nhìn thấy hắn thôi, Mộ

Dung Trí cũng đã cảm thấy sợ hãi. Vì y thực sự không quên được khi ấy Mộ Dung Viễn không chỉ không cứu y, mà còn ác độc buông lời nguyên rủa y.

“Điểm tâm có độc, nói thẳng cho ta biết không phải là được rồi sao? Không nói cũng không sao, nhưng còn đẩy ta xuống nước, còn nói mấy lời hận ta. Người có biết ta thương tâm biết bao không?...”

Nghe xong lời oán hận của Mộ Dung Trí, Mộ Dung Viễn cười khi một tiếng. Hắn ngẩng đầu, dùng ngón tay mảnh khảnh nhẹ nhàng xoa gương mặt Mộ Dung Trí.

“Tam ca, người vẫn ngây thơ như hồi nhỏ. Kỳ thực lúc đó ta cũng không xác định rõ điểm tâm có độc thật không, bất quá điểm tâm là do người của đại phu nhân đưa tới, mà về mặt hắn lại cổ quái căng thẳng như vậy, nên ta mới nghĩ là có chuyện. Đẩy người xuống nước, người ta chỉ nghĩ đó là sơ suất lúc trẻ con đùa nghịch. Giải được vòng vây, lại không bị trách móc. Còn về mấy câu nói hận người, bất quá chỉ là nói cho người khác nghe thôi. Nếu ta không nói, làm sao có thể lừa được đại ca, làm sao có thể bảo vệ người? Bất quá về sau ta tra ra, điểm tâm đó đích thực có độc.”

Nhìn đôi mắt giảo hoạt linh động của Mộ Dung Viễn, Mộ Dung Trí trừ im lặng ra cũng không biết làm gì hơn.

Một hải tử sáu tuổi sao có thể trong nháy mắt đã suy nghĩ sâu xa đến vậy?

Mộ Dung Viễn lại than thở: “Ta tính toán gì cũng không sai, nhưng không ngờ được người lại vì chuyện đó mà sợ nước, lại sợ tới mức ấy. Rõ là thất sách, sớm biết vậy dùng biện pháp khác được rồi.”

“Vậy khi đó sao không giải thích?”

“Giải thích?”

Mộ Dung Viễn phá lên cười.

“Giải thích người sẽ tin sao? Người quên lúc đó người trốn ta như trốn ôn dịch sao? Hơn nữa, mỗi người đều có suy nghĩ của riêng mình, không ai chịu nghe giải thích, vậy chuyện mất công mất sức này tội gì phải làm?”

Mộ Dung Trí nhớ lại đoạn đối thoại y từng nghe qua của Mộ Dung Viễn với bằng hữu hắn. Lúc đó đúng là Mộ Dung Viễn không hề giải thích gì cả, hắn không phủ nhận, nhưng cũng không thừa nhận. Sao lúc đó mình lại cho rằng hắn có âm mưu muốn chiếm đoạt gia sản cơ chứ?

Có lẽ là vì từ trước đến giờ mình chưa từng tin tưởng hắn. Từ khi bị hắn đẩy xuống nước, trong lòng vẫn luôn cảnh giác với hắn. Đúng như lời Mộ Dung Viễn nói, mỗi người đều có một suy nghĩ của mình. Khi họ đưa ra vấn đề, muốn nghe không phải đáp án, mà chỉ muốn chứng minh suy nghĩ của mình là đúng mà thôi. Mộ Dung Viễn hiểu rõ điểm này, cho nên từ trước đến giờ vẫn không để ý đến chuyện giải thích.

“Tam ca, người hiện giờ đã hiểu khi ta bị đuổi ra khỏi gia môn, trong lòng đau khổ biết bao không? Ta không cầu kiếp này có quan hệ gì thật sâu sắc với người, nhưng ngay cả mong muốn tối thiểu là muốn gần bên người cũng không đạt được...”

“Xin lỗi...”

Lời nói nửa oán giận của Mộ Dung Viễn khiến Mộ Dung Trí thoáng run lên. Y siết lấy người trong lòng mình, cũng không nhận ra gương mặt tuần tú ấy đột nhiên nhìn y cười tà.

“Tam ca, xem ra người có vẻ rất hối hận. Không sao, dù sao sau này cũng có thời gian để người bồi thường. Xuân tiêu nhất khắc trị thiên kim, hiện giờ, người liền tận lực bồi thường ta đi.”

Cái gì?

Mộ Dung Trí còn chưa kịp phản ứng, đã cảm thấy hạ thân nóng lên, một bàn tay đã luồn vào trong tiết khố của y, mà người vẫn đang cúi đầu kia cũng cắn lấy bờ môi y. Mộ Dung Trí vẫn đang chìm trong bầu không khí thương tâm có chút không thích ứng được sự chuyển biến đột ngột của Mộ Dung Viễn, nhưng chiếc lưỡi mềm mại khiêu khích liên lập tức khiến y nóng lên. Y thả lỏng toàn thân, tùy ý Mộ Dung Viễn không ngừng tiến xuất trong miệng y, khiêu khích cảm giác của y. Đầu lưỡi ấy còn hệt như một vật sống,

nghech ngợm chạy tới chạy lui trong miệng y, không thì liếm liếm cạnh lưỡi của y. Mỗi khi chạm vào, Mộ Dung Trí đều có loại cảm giác nhồn nhột.

“A Viễn, A Viễn...”

Y không biết làm sao, không nhận được vượn người, nghênh đón kích thích và khoái lạc đối phương trao cho. Hai người đã từng có nhiều kinh nghiệm hoan hảo, Mộ Dung Viễn biết rất rõ làm sao để khiến y động tình. Y bắt quá chỉ hôn nhẹ vừa xoa xoa một chút, liền lập tức khiến Mộ Dung Trí động tình rồi.

“Tam ca, không cần làm gì cả, để ta đến hầu hạ ngươi là được.”

Mộ Dung Viễn ngoài miệng vừa nói, tay đã cởi vạt áo nội y của Mộ Dung Trí ra, bờ ngực xích lỏa liền hiện lên trước mặt hắn. Mộ Dung Viễn nằm lên người y, cắn lấy điểm trước ngực chậm rãi hôn mút. Sự mềm mại của đôi môi, sự cứng rắn của hàm răng, song song ma sát trên đầu vú Mộ Dung Trí, khiến y thoáng thất thần, hạ thân mát lạnh, khó cũng bị cởi ra, lộ ra phân thân đã hiện ngang đứng thẳng từ lâu.

Mộ Dung Viễn nhắc một chân Mộ Dung Trí khoác lên thắt lưng mình, vừa vuốt ve phân thân cứng rắn, vừa rút từ dưới gối ra một hộp thuốc. Nhẹ mở nắp, quẹt lấy một ít dược cao, bôi lên hậu huyệt Mộ Dung Trí.

Người đang thất thần vẫn không chú ý đến cử động mờ ám của hắn, da thịt non mềm nơi hậu huyệt dưới tác dụng mát lạnh của dược cao khẽ co rút. Cảm giác được phân da thịt có phản ứng với ngón tay mình, Mộ Dung Viễn thỏa mãn đẩy ngón tay thuận theo những đợt co rút nhẹ nhàng tiến vào.

Tam ca hắn tuy rất thích được âu yếm, nhưng với tứ chi giao hợp vẫn có chút bài xích. Cho nên hắn mới lên chạy đi mua thuốc mỡ giao hoan. Thuốc này không những giảm bớt đau đớn, còn có thể trợ hưng. Bất quá nếu tam ca biết một hộp thuốc bé xíu này cần bao nhiêu tiền, chỉ sợ trực tiếp đập hắn xuống giường.

Dược cao tiến vào trong liền tan ra. Cảm giác hạ thể ngứa ngứa tê dại, Mộ Dung Trí không nhận được muốn dùng hai chân ma sát lại với nhau giải tỏa cảm giác khó chịu này, nhưng lại bị Mộ Dung Viễn bắt lấy mắt cá chân, tách ra lần nữa, sau đó đem ngón tay của hắn đẩy vào sâu hơn, vừa cười nói: “Tam ca, đừng gấp gáp. Nếu khó chịu, để ta giúp ngươi giải tỏa là được.”

Cảm giác ngón tay mềm mại bôi bôi gãi gãi trong nội bích của mình, Mộ Dung Trí không khỏi cả giận: “Mau rút ra!”

“Không muốn. Ấm áp như vậy, ta làm sao nỡ lấy ra?”

Mộ Dung Viễn không chỉ không rút ra, trái lại còn ra sức, lại thêm vào một ngón tay nữa. Có dược cao bôi trơn, hậu huyệt vốn đóng chặt đã bị hắn căng mở rộng ra. Hắn còn ác ý nhẹ nhàng quất qua bên trong một cái, móng tay nhẵn bóng xẹt qua da thịt non mềm, khiến Mộ Dung Trí từ lâu dục vọng cuộn cuộn lập tức thốt ra một tiếng rên rỉ vong tình.

“Tam ca, ngươi xem người còn ép tay ta chặt như thế, làm sao ta ra ngoài được bây giờ?”

Bị giọng điệu của Mộ Dung Viễn chọc giận đến đỏ mặt, Mộ Dung Trí liền tung một cước đá hắn, bất quá chân vừa nhắc lại bị Mộ Dung Viễn lập tức bắt được. Thấy gương mặt đỏ bừng của người dưới thân, Mộ Dung Viễn liền biết y thực sự tức giận. Tam ca hắn da mặt mỏng, loại trêu chọc này chỉ sợ y lại nghĩ đến chuyện hắn bình thường trêu hoa ghẹo nguyệt, vội vàng dỗ dành: “Được được, là ta sai, đừng giận.”

Hắn cúi xuống, há miệng hàm trụ dục vọng sôi sục kia, bắt đầu thổ lộ, phương thức tốt nhất để trấn an tâm tình Mộ Dung Trí chính là hành động, quả nhiên đối phương vừa bị hắn hàm nhập, thân thể cũng run lên, thổ dốc kịch liệt. Cơ thể vốn căng thẳng mà cứng lại cũng dần thả lỏng.

Mộ Dung Viễn liếm láp một chút dục vọng cứng rắn, rút ra ngón tay vốn để trong cơ thể Mộ Dung Trí, dùng hai tay đẩy chân y ra xa nhau. Đầu lưỡi hắn bắt đầu từ phân thân liếm xuống dưới, hôn qua vùng dưới đáy chậu, liền đưa đầu lưỡi qua tiểu huyệt vẫn không ngừng co rút.

“A!”

Đầu lưỡi ẩm áp cảm giác không hề giống ngón tay. Cảm thấy chiếc lưỡi mềm mại dường như cũng tiến vào trong cơ thể mình, Mộ Dung Trí không nhận được rên lên vài tiếng, từ chân đến phần eo đều bị Mộ Dung Viễn nhắc lên, chỉ có thể vận vẹo hông để giảm bớt kích thích trùng trùng. Hơn cả vuốt ve vỗ về, y càng

thích Mộ Dung Viễn hôn y. Loại nhiệt tình dịu dàng này thấm vào trong tim y, khiến tầm mắt y cũng mờ dần y, hạ thân lại càng lúc càng nóng. Giọt nước mắt khẽ lăn xuống gối, phần dưới run lên, dịch thể nóng bỏng liền bắn ra.

“Tam ca, người lúc nào cũng vậy. Không chịu chờ ta, chỉ lo vui thích một mình.”

Hoan lạc sau khi dục vọng phóng thích thực sự không tính được. Mộ Dung Trí mềm nhũn nằm trên giường thở hổn hển. Hai chân y đã được buông xuống, khiến y có thể nhìn rõ ánh mắt dịu dàng của Mộ Dung Viễn nhìn mình. Mộ Dung Trí không nhận được kêu một tiếng: “A Viễn...”

Hạ thân cứng lại một chút, cảm giác vật thể cứng rắn tiến vào. Mộ Dung Trí hừ một tiếng. Có lẽ là do vừa phóng thích, tiến nhập cũng không khiến y bài xích nhiều lắm, thậm chí cũng không có cảm giác đau đớn, trái lại trừu sấp hữu lực khiến y kích động rất nhanh. Y mở rộng hai chân hơn, để đối phương có thể tiến vào sâu trong cơ thể mình. Y cảm thấy dường như chỉ ở giây phút này, bọn họ là một thể không phân biệt được. Y muốn tất cả của người này, không chỉ có thân thể này, còn cả linh hồn hần. Y muốn tất cả những gì của Mộ Dung Viễn chỉ thuộc về một mình y!

“A Viễn, A Viễn, A Viễn...”

Chưa từng thấy Mộ Dung Trí kích động hưng phấn như vậy, Mộ Dung Viễn cũng bắt đầu động tình. Hần đón lấy cánh tay đối phương đưa tới, mười ngón chạm nhẹ, liền đan vào vào nhau. Cảm giác được sự rung động và sức mạnh truyền tới từ đầu ngón tay, Mộ Dung Viễn dùng tay kia nâng Mộ Dung Trí lên, ôm lấy y vòng quanh thắt lưng mình, ghé môi kề bên tai hần, nhẹ giọng nói: “Tam ca, trừ phi có một ngày người đuổi ta đi, bằng không ta vĩnh viễn sẽ ở bên người, cùng người đi hết cuộc đời này!”

Đây là lời hứa của hần, là lời hứa thứ hai trong đời này của hần. Hai lần đều vì một người. Dường như sinh mệnh của hần, cuộc đời của hần là vì người này mà tồn tại. Hần không cầu bất luận báo đáp gì, hần chỉ mong người này có thể vui vẻ mà sống là được rồi.

Tựa như hiểu được ý Mộ Dung Viễn, Mộ Dung Trí thần sắc mơ màng càng ra sức ôm lấy Mộ Dung Viễn.

“Sẽ không đâu, vĩnh viễn cũng không. A Viễn, ta yêu người...”

28. Chương 28

Mấy ngày sau Mộ Dung Trí đều thập phần hối hận lúc đó nói ra lời thật, vì thế mà y bị Mộ Dung Viễn trêu chọc không ít. Bất quá, trêu chọc càng nhiều, lại càng dụng tâm hầu hạ y. Thấy Mộ Dung Viễn dọc đường chạy tới chạy lui tỉ mỉ chuẩn bị mọi chuyện vì mình, Mộ Dung Trí lại lo cứ tiếp tục như thế, y nhất định sẽ bị chiều hư. Nhưng thấy Mộ Dung Viễn dường như rất thích thú, lời cự tuyệt lại nuốt trở về.

Thôi, nếu tâm nguyện từ nhỏ của Mộ Dung Viễn là làm bạn y, chiều cổ y, vậy để hần toại nguyện được rồi.

Về đến kinh thành là vào một buổi chiều, ngay sau khi vào thành y vẫn còn bị Mộ Dung Viễn ôm vào lòng âu yếm một trận. Vốn là khi Mộ Dung Viễn bắt đầu không quy củ thì Mộ Dung Trí vốn thập phần sợ hãi lớn mật phóng đảng như thế trước mặt người ta, liền lập tức cự tuyệt. Kinh thành không như đường quê yên tĩnh, bên ngoài người ta cười nói ầm ĩ. Nếu bị người ta nhìn thấy, sau này y biết phải gặp họ thế nào?

Mộ Dung Viễn cột nhả năn nỉ một trận, vẫn thấy Mộ Dung Trí nghiêm mặt lạnh lùng, không khỏi mất hứng. Hần đổi sang ngồi bên kia mã xa, thản nhiên nói: “Tam ca, người đã coi danh dự thể diện quan trọng như vậy, cần gì phải chọn ở bên ta? Người không sợ tương lai mất hết danh dự sao? Người nếu chỉ là áy náy với ta, thì chỉ cần cho ta một ít ngân lượng, để ta tự sinh tự diệt, cũng coi như là bồi thường rồi.”

Không phải là y coi danh dự trọng yếu như thế, y chỉ là không quen giữa đám đông náo nhiệt mà thực hiện cử chỉ lớn mật như thế. Nhưng y lại càng không muốn nhìn thấy vẻ lãnh đạm của Mộ Dung Trí, khiến y có loại sợ hãi sẽ mất đi người này.

Vì vậy Mộ Dung Trí liền vội vã tiến lên ôm vai Mộ Dung Viễn, đưa môi lên hôn. Y không biết phải giải thích ra sao, cũng chỉ đành dùng hành động để chứng minh tình yêu của mình với đối phương.

Ai ngờ Mộ Dung Viễn thuận thế kéo y vào lòng, nhiệt tình đáp lại, còn cười nói: “Tam ca, người thật nhiệt tình a, vốn ta còn tưởng thôi, bất quá người đã muốn như vậy, ta đây cũng chỉ ngoan ngoãn nghe theo ý người thôi. Ai bảo ta yêu người như vậy...”

Hỗn đản này, được tiện nghi còn khoe mẽ!

Con người lóe ra tia giảo hoạt bốn cợt khiến Mộ Dung Trí phát hiện ra mình lại bị lừa. Mộ Dung Viễn rõ ràng là đang dẫn y mắc câu, chứ hẳn làm sao vì thấy mình lãnh đạm mà dễ dàng buông tha? Tử triền lận đận mới là bản tính của hắn.

Cứ như vậy, dưới sự âu yếm của Mộ Dung Viễn, Mộ Dung Trí rất nhanh chóng buông khí giới đầu hàng, đầu tiên là không kìm lòng được phát tiết toàn bộ trên tay đối phương, sau đó lại bị ăn sạch sẽ mới trở về Mộ Dung phủ. Vừa nghe đã đến trước phủ, Mộ Dung Trí liền vọt xuống ngay khi mã xa vừa dừng lại, nhưng hoan tình vừa rồi khiến chân y mềm nhũn, suýt chút nữa không đứng nổi. Mộ Dung Viễn lập tức bước lên đỡ y, thấp giọng cười hắc hắc: “Sao phải đi gấp như vậy? Cẩn thận đau thắt lưng, ta sẽ đau lòng.”

Mộ Dung Trí tức giận đẩy hắn ra, tự bước vào cửa phủ. Y phát hiện ra mình càng ngày càng không trấn nổi Mộ Dung Viễn. Tuy trước đây y cũng không trấn được hắn, nhưng chí ít người kia cũng chỉ chiếm tiện nghi ngoài miệng, đâu có không chút kiêng nể như hiện giờ?

Nói là nhận đòn chịu tội kì thực cũng chỉ là hình thức. Lê Đình Văn đã sớm đưa tin, cho nên mấy vị bốn gia thúc đã ở trong phủ chờ huynh đệ hai người trở về. Mộ Dung Trí hướng Mộ Dung Viễn kính trà bồi tội trước mặt các vị trưởng bối, Mộ Dung Viễn vẫn nghênh ngang tài tà tựa vào ghế, không chịu tiếp trà, chỉ cười nói: “Chỉ kính chén trà thôi không thành ý chút nào, chí ít cũng phải quỳ một chân xuống đất chứ...”

Lập tức liền có trưởng bối khuyên nhủ: “Tiểu Tứ à, khoan dung một chút đi. Tam ca người biết y sai rồi, người cũng không nên làm khó y.”

Khó khăn lắm hai huynh đệ mới hòa thuận được như trước, nếu tiếp tục nháo khiến cả hai khó chịu cũng không tốt. Nhưng Mộ Dung Trí cự tuyệt ý tốt của trưởng bối, quỳ một chân trước mặt Mộ Dung Viễn, đem trà dâng lên.

Mộ dung viễn tiếp trà uống một ngụm, liền đặt lại trên bàn. Hắn tiến đến đỡ Mộ Dung Trí dậy, còn thuận tiện dịu dàng nhéo eo y một chút, ghé vào bên tai y thấp giọng cười nói: “Trà tam ca kính quả nhiên rất thơm...”

Cái nhéo dùng lực đạo vừa phải, khiến thân thể Mộ Dung Trí thoáng run lên, không khỏi hung dữ trừng mắt liếc Mộ Dung Viễn.

Mấy vị trưởng bối ngồi ở phía sau, không thấy được hành động mờ ám của Mộ Dung Viễn, chỉ thấy huynh đệ họ đã hòa hảo, liền tiến lên chúc mừng. Mộ Dung Viễn lập tức tự nhiên nói giỡn với mọi người, kéo Mộ Dung Trí tới bên cạnh.

Mộ Dung Viễn sau khi về nhà, vẫn ở trong các lâu hán từng sống. Mộ Dung Trí bị hắn cuốn lấy không thoát thác được, cũng đành chuyển đến sát vách. Ngày hôm sau hai người liền cùng đi Trích Tinh lâu bá kiến Mộ Dung Tĩnh. Đỉnh thân đã là nói dối, vậy lý do thoát thác rời kinh của Mộ Dung Tĩnh tất không thể tin.

Quả nhiên vừa đến, mấy người Mộ Dung Tĩnh đều ở quý phủ, hơn nữa còn chuẩn bị yến hội tiếp đón họ từ lâu. Hình Phi hoàn toàn không đề cập đến chuyện đỉnh thân, còn cười nói không ngờ Mộ Dung Viễn vẫn còn sống, bữa tiệc này liền coi là khánh công yến, cộng thêm chúc mừng. Mừng hai huynh đệ họ giải hết hiềm nghi trước đây, hòa hảo như lúc đầu. Mộ Dung Viễn là một người tùy tâm, tự nhiên cũng không nói ra chuyện Hình Phi lừa hắn thêm phiền phức.

Lúc Uất Trì Phong nhận được tin Mộ Dung Viễn còn sống, cũng chạy tới ngay lúc sáng sớm. Bị hắn hỏi, Mộ Dung Viễn cũng chỉ nói lúc đầu bị hỏa được chấn động, nhất thời chân khí nghịch chuyển, thành trạng thái chết giả. Lúc trở lại bình thường, đã là chuyện xảy ra sau khi đại quân về kinh. Về chuyện tro cốt hoàn toàn là do sơ suất của Lê Đình Văn tạo hiểu lầm. Uất Trì Phong là người đơn giản, lại bị Mộ Dung Viễn bịa chuyện làm hồ đồ, cũng không tiếp tục truy vấn nữa.

Nhưng trong khánh công yến, Lê Đình Văn đột nhiên nhớ lại cá cược của hắn với Mộ Dung Viễn khi đó, liền ồn ào yêu cầu Mộ Dung Viễn thực hiện lời hứa, buổi chiều mời các hoa khôi đến tụ hội. Lúc trước hắn vô cớ thua một vạn lượng bạc, vốn đã không cam lòng. Hiện giờ mang chuyện cũ ra nhắc lại, vốn tưởng Mộ Dung Viễn không dám ứng chiến, không ngờ đối phương vừa nghe xong đề nghị của hắn, chỉ cười nói. “Đã cá tất nhiên phải thực hiện rồi. Đêm nay ta chủ trì, mời mọi người đến Bích Hà Phong trước Nguyên hồ tụ hội, đến lúc đó đảm bảo hoa khôi khắp kinh thành đều đến đông đủ trợ hứng. Được quán tử, trước hết người nên chuẩn bị tiền cược đi.”

Lê Đình Văn nghe vậy đại hỉ. Bích Hà Phong là một trong những tử lâu được hoan nghênh nhất kinh thành, bao toàn tử lâu tất nhiên tổn không ít. Hơn nữa trong vòng nửa ngày mời hết các hoa khôi tề tụ tới Nguyên hồ, cho dù chỉ có một người, cũng đã rất nể mặt rồi. Mộ Dung Viễn bắt quả chỉ là một hoa hoa công tử dạo chơi hoan tràng, không thể trong vòng nửa ngày làm được việc này. Cho nên đột đánh cược này, người thắng nhất định là hắn.

Uất Trì Phong vốn thành thật, cũng liên tục khuyên bảo mọi người tụ hội chỉ vì tận hứng, đánh cược chỉ là chuyện vui đùa, không nên coi là thật. Lê Đình Văn không thèm nghe hắn khuyên bảo, vẫn tranh luận kịch tướng Mộ Dung Viễn cá cược.

Thấy bộ dáng đầy tự tin của Lê Đình Văn, Mộ Dung Trí có hơi lo lắng, Mộ Dung Viễn lại cười khuyên y.

“Tam ca, Thần Tài đến cửa sao có thể không mời? Người cứ chờ lấy bạc đi.”

Chạng vạng mặt trời lặn về tây, mặt trăng nhô lên cao, mọi người vừa đến trước Bích Hà Phong, bên trong đèn đăng rực rỡ, yến hội đã bài trí sẵn sàng. Lê Đình Văn là người đầu tiên chạy vào, nghe tử lâu lão bản nói Mộ Dung tứ công tử đã bao hết tử lâu, không khỏi cười nói. “Kỳ lão tứ thật đúng là chuyên gia, bao hết tử lâu một đêm ít nhất không dưới một vạn lượng. Lão tam, tứ đệ người thật sự là chuyên gia tiêu tiền, sau này người phải cẩn thận quản hắn chặt một chút, đừng để hắn làm lụn bại hết gia nghiệp.”

Mộ Dung Trí nghe xong lời này, sắc mặt tiền tối đi một chút. Từ khi ngộ yến tan, y đã không gặp Mộ Dung Viễn, cho nên trừ không vui ra còn có chút lo lắng. Y không ngại xuất tiền tổ chức tiệc vì thể diện của Mộ Dung Viễn, nhưng đối với sự hưởng lạc phù hoa xa xỉ mời hoa khôi đến trợ hứng vẫn có chút mâu thuẫn. Y cũng biết Mộ Dung Viễn thích chuyện này, trước đây cũng không cảm thấy khó chịu. Nhưng giờ quan hệ hai người đã như vậy, y cũng không muốn hắn tiếp tục cuộc sống xa hoa cả ngày mơ mơ màng màng nữa.

Có lẽ nên đem ít việc trong phủ giao cho hắn xử lý, khóa chặt trái tim hắn, không thể để hắn tiếp tục mơ hồ như vậy được.

29. Chương 29

Trăng chuyển sao dời, bốn phía tử lâu đèn lồng treo cao, tới dự tiệc trừ người trong mộ dung gia, còn có các tướng lĩnh đã từng cùng chiến đấu với Mộ Dung Viễn. Mọi người lục tục ngồi xuống xong, lão bản liền phân phó tiểu nhị bưng đồ lên, rất nhanh đủ loại đồ ăn liền bày ra bàn. Rượu ngon lâu năm cũng được mở đem lên, nhất thời mỹ thực mỹ tửu tỏa hương thơm lừng, đem tất cả tân khách trong lâu đều như say.

Nhìn thấy rượu và mỹ thực khiến người thêm nhỏ dãi trước mặt, Lê Đình Văn làm sao kiềm chế nổi. Hắn cũng chẳng quan tâm đến việc chủ nhà có vắng mặt hay không, đề nghị một cái, liền mở yến hội, vội vã rút ra nhạc khí trong tay, ngón tay thon dài khẽ động, tiếng ti trúc du dương trong trẻo liền tuôn ra, dịu dàng hòa vào tiếng hoan hô cười nói của tân khách.

Nhưng Mộ Dung Trí hoàn toàn không có tâm tư nghe nhã nhạc. Y nhìn ánh trăng càng trầm, bóng dáng Mộ Dung Viễn vẫn không thấy đâu, không khỏi có chút bất an. Y âm thầm phân phó tùy tùng đi nghe ngóng Mộ Dung Viễn đang ở đâu, rồi lại gọi tử lâu lão bản tới hỏi giá bao tử lâu. Y nghĩ phí dụng đêm nay nhất định sẽ rất đắt, thanh toán sớm một chút, cũng đỡ cho Mộ Dung Viễn mất mặt.

Ai ngờ lão bản nghe xong câu hỏi của y, chỉ nói một câu, Tứ gia đã có an bài, thỉnh công tử không cần lo lắng rồi khom người lui xuống, khiến Mộ Dung Trí có chút ảo não.

A Viễn rốt cuộc chạy đi đâu rồi? Tiệc rượu đã khai rồi, chủ nhân là hắn vẫn chậm chạp không thấy mặt, thật không nói nổi mà...

“Xem kìa, có pháo hoa...”

Tiếng kêu kéo Mộ Dung Trí ra khỏi dòng suy nghĩ. Y giương mắt nhìn lên, đã thấy hai cánh cửa tử lâu ở mặt tiền đã mở ra từ bao giờ. Bên bờ Nguyên hồ đối diện bắn lên pháo hoa. Pháo hoa rực rỡ bay lượn trên bầu trời tối đen, bảy màu sắc huy hoàng xen vào làm một, tựa như một đóa hoa kì lạ nở trên bầu trời đêm.

Các vị tân khách đều đứng lên thưởng thức mỹ cảnh. Tử lâu lão bản đứng bên giải thích: “Các vị công tử, đó là pháo hoa do Tứ công tử phân phó, để mọi người trợ hứng.”

Lê Đình Văn vốn đang hăng hái bừng bừng, nghe xong lời này, lập tức kêu lên.

“Chúng ta không phải đến xem pháo hoa, chúng ta muốn xem mỹ nhân cơ mà. Kỳ lão tứ hứa sẽ mời hoa khôi các đại thanh lâu đến trợ hứng. Hoa khôi còn chưa đến nha. Đừng tưởng lấy pháo hoa ra là có thể lừa cho qua chuyện...”

Nếu không ghi nhớ mạng của Mộ Dung Viễn là do Lê Đình Văn cứu, Mộ Dung Trí thật muốn tung một cước đá hắn xuống đầu. Đang ảo não, chợt nghe bên tai có người lên tiếng. “Đang lo cho Mộ Dung Viễn?”

Mộ Dung Trí quay đầu nhìn lại, là Hình Phi đã dịch dung. Tướng mạo Hình Phi mỹ mạo quá mức xuất chúng, để giảm thiểu những phiền phức không cần thiết, mỗi lần ra ngoài du ngoạn hắn đều dịch dung, có điều thanh âm vẫn không thay đổi, Mộ Dung Trí tất nhiên nhận ra.

Đối với con người mình đã từng thích này, giờ đây gặp gỡ, Mộ Dung Trí lại có loại cảm giác xa lạ không nói thành lời. Y nhất thời không biết nên nói gì thì tốt, liền lắc đầu.

Hình Phi chỉ cười.

“Nếu như không mời được người đến, thể diện của Mộ Dung Viễn nhất định sẽ không còn, bất quá cho dù có mời được, tất cũng tốn không ít tiền a.”

“Chút tiền ấy Lạc Diệp Sơn trang có thể chi được.” Không muốn để người ngoài xem thường Mộ Dung Viễn, Mộ Dung Trí lập tức trả lời.

Hình Phi nhìn hắn một cái.

“Trước đây ngươi chưa từng tham gia loại chuyện buồn chán này, lại càng không tốn tiền vì nó. Xem ra vị trí của Mộ Dung Viễn trong lòng ngươi càng ngày càng nặng rồi.”

Mộ Dung Trí không nói gì.

Trong lòng y Mộ Dung Viễn tất nhiên rất nặng, bằng không cũng không vì thể diện của hắn, ném tiền vào trong nước cũng không tiếc.

“Yên tâm đi, Mộ Dung Viễn không thua đâu. Đừng thấy sư huynh ta hiện giờ rất vui vẻ, sẽ thấy hắn khóc ngay thôi.”

Hình Phi nhìn Lê Đình Văn đang đứng một bên hò hét, cười thoải mái nói.

“Sao ngươi biết?”

“Vì sư huynh ta đời này đánh cược cùng người ta chưa thắng được lần nào!”

Lời Hình Phi khiến Mộ Dung Trí đột nhiên nhớ tới hình dạng Lê Đình Văn mỗi khi bị Mộ Dung Viễn chọc giận, đột nhiên muốn cười một tiếng. Y đang định nói, chợt nghe thấy tiếng ti trúc nhạc thanh du dương vui mừng truyền đến từ bên ngoài. Thấy các vị khách nhân thốn thức một tiếng, đều nhảy lên trước cửa sổ, Mộ Dung Trí biết sự khác thường, vội vã chạy qua.

Chẳng biết từ bao giờ, Nguyên hồ xuất hiện hơn mười thuyền hoa. Mặt hồ được đèn hoa trên thuyền chiếu xuống, rực rỡ như ban ngày. Các loại âm thanh ti trúc dương cầm nhẹ tấu lên dưới ánh pháo hoa tàn,

bao trùm lên tiếng ồn ào trong Bích Hà Phong. Đầu thuyền hoa treo biển tên các hoa khôi, nhẹ nhàng bay múa trong gió, dưới ánh đèn đầy màu sắc trông đặc biệt bắt mắt.

Đội thuyền hoa đến gần, rèm liền được kéo lên, các vị nữ tử yếu yếu điệu điệu nhẹ nhàng bước lên đầu thuyền.

Mọi người trong lâu nhất thời ồn ào một mảnh, có người kêu lên: “Đó là Diêu Thi Thi của Lục Châu Phường.”

“Còn có Tác Tiểu Văn của Ngưng Hương Các.”

“Xem kìa, người đánh đàn kia không phải nhất phẩm danh Khuynh Khả Nhi sao? Một khúc của nàng Vương hầu Quý tộc bình thường cũng khó nghe được, đêm nay cư nhiên vì Tứ công tử mà đi giá đến đây...”

Mọi người chỉ lo tìm phong thái mình thích, mà không để ý đến bộ dạng như con vịt bị bóp cổ chết của Lê Đình Văn, miệng há to đến nỗi đủ nhét cả một rổ trứng. Hắn sưng sốt cả buổi mới phục hồi tinh thần, nhìn trái nhìn phải, thấy không ai chú ý đến mình, vội vã lùi đi, từng bước từng bước lùi về sau.

Ván cược vốn tưởng tất thắng cư nhiên thất bại thảm hại. Điều Lê Đình Văn muốn làm nhất hiện giờ là nhanh chóng thắng. Thua tiền chỉ là việc nhỏ, chính yếu là vấn đề thể diện. Đánh cược là hắn gọi lên, hiện giờ lại thua trước mặt nhiều người như vậy, Lê Đình Văn hắn còn chưa chấp nhận nỗi điều này.

Thân thể đang lùi về sau đột nhiên đụng phải một người. Lê Đình Văn trở tay gạt người nọ ra, nói: “Đừng cản trở, muốn nhìn mỹ nhân lên trước mà nhìn.”

“Những mỹ nhân này bình thường ta nhìn nhiều rồi, hiện tại chỉ muốn hỏi Lê đại thần y một chút, người đã xem rõ chưa?”

Nghe thấy thanh âm xầu xa của Mộ Dung Viễn, Lê Đình Văn lập tức dựng thẳng người, xoay về phía sau nhìn. Quả nhiên Mộ Dung Viễn đang đứng ở phía sau hắn, tay cầm quạt giấy mỉm cười nhìn hắn.

“Ta... đương nhiên thấy rõ rồi...”

“Như vậy nếu đầu bảng hoa khôi trong kinh thành nên mời ta đều mời được rồi, trận cược này ai thắng?”

“Người...” Một chữ phun ra từ kẽ răng.

“Được, vậy phiền người nội trong ba ngày đưa ngân lượng hoặc ngân phiếu tới Lạc Diệp Sơn trang. Quy củ vẫn như cũ, quá ba ngày, lỗi cứ thế mà tính.”

Lê Đình Văn im lặng nửa ngày, mới cẩn cẩn dục dục hỏi. “Vậy đêm nay chủ chi ta có phải làm luôn không...”

Giá mời hoa khôi, mở tiệc rượu đêm nay chỉ sợ cũng phải mấy vạn lượng. Vô duyên vô cớ thua mất năm vạn Lê Đình Văn đã cảm thấy xót xa, nếu như đám phí dụng này cũng tính lên đầu hắn, xem chừng vài ngày tới hắn đều không ngủ được.

“Ha ha, mọi người đều là bằng hữu, ta làm sao có thể bỏ đá xuống giếng? Tổn phí đêm nay đương nhiên là ta tự bỏ tiền rồi. Chỉ cần được hân hạnh đón tiếp các bằng hữu đến tận hức, phí tổn thì có là gì?”

Nghe xong lời này của Mộ Dung Viễn, lên đình văn mới yên tâm.

“Đã như vậy, thứ tốt cũng không thể lãng phí, ta đây liền ăn cơm.”

Vừa rồi hắn chỉ lo tính toán chuyện cá cược với Mộ Dung Viễn, căn bản không có tâm tư ăn uống. Hiện giờ cuối cùng cũng có lộc ăn no rồi.

“Thế nào? Không nhìn mỹ nhân sao? Người vẫn ồn ào muốn xem mà.”

“Nhìn mấy nàng làm gì? Luận tướng mạo còn không bằng ta, thật không hiểu nổi mấy người đó gấp gáp cái gì.”

Người gấp gáp hình như là người mới đúng?

Không để ý đến Lê Đình Văn già mồm át lễ, Mộ Dung Viễn cũng không muốn tính toán. Hắn đi tới giữa lầu cao giọng cười nói. “Tiểu đệ có một số việc bận rộn, tới tối trễ, xin tự phạt ba chén. Ngoài ra còn

muốn cảm ơn và hân hạnh đón tiếp các vị bằng hữu đến đây cổ vũ. Bên ngoài có mỹ nhân trợ hứng, bên trong có mỹ thực mỹ tửu, đêm nay nhất định không say không về!”

30. Chương 30

Thấy chủ nhà xuất hiện, lập tức liền có người tiến lên kéo Mộ Dung Viễn qua kính rượu. Ở đây đều là bằng hữu sa trường cộng chiến với hắn, cảm tình không thể so với những người khác. Mọi người kể lại chuyện cũ hồi còn ở sa trường giết địch, rồi lại phá ra cười một mình.

Thấy Mộ Dung Viễn xoay chuyển thế cục, bị mọi người tụ lại nhưng sao quanh vầng trăng, Mộ Dung Trí cuối cùng cũng có thể thả lỏng. Y vốn không thích bầu không khí ẩm ỉ, thấy đại cục đã định, liền lặng lẽ lui ra khỏi tửu lâu.

Trong lâu mọi người khó khăn lắm mới gặp được mỹ nhân liền huyền ảo thành một mảnh, không ai chú ý đến y rồi đi. Mộ Dung Trí bước xuống lầu, thông thả dạo bước dọc theo đường mòn bên hồ, tai nghe tiếng mỹ nhạc hòa lẫn tiếng hoan hô theo gió đêm truyền đến từng hồi, trong đêm tĩnh lặng lại có cảm giác mê ảo như mộng.

Một tia mỉm cười thoáng qua gương mặt y.

Hình Phi nói đúng, y nên tin tưởng Mộ Dung Viễn. Người kia tuyệt đối có thể tự mình an bài, thậm chí có thể làm tốt hơn cả y.

Phía sau truyền đến tiếng bước chân, Mộ Dung Trí vừa cảm thấy bàn tay chợt ấm lên, đã bị kéo vào một vòng tay quen thuộc.

“A Viễn?”

Mộ Dung Trí quay đầu lại, đã thấy đôi mắt như đang cười của Mộ Dung Viễn.

“Tay lạnh như thế, là vì lo cho ta sao? Ta nghe lão bản Bích Hà Phong nói người tối nay căn bản không đụng đến dũa.”

“Ta có gì phải lo chứ, cùng lắm thì giúp người thu thập cục diện rối rắm thôi. Người đuổi theo làm gì? Đêm nay người là chủ nhà, làm sao có thể bỏ đi giữa chừng vậy?”

Nghe xong câu này, Mộ Dung Viễn chán chường nhún vai.

“Mấy vị bằng hữu đó hiện giờ trong mắt cũng chỉ có mỹ nhân cùng mỹ tửu, chủ nhà có ở hay không cũng chẳng ai để ý. Ta vốn chỉ muốn nhìn bộ dạng nghẹn ứ của Dưc Quán tử, hiện tại thấy rồi, còn lưu lại làm gì?”

“Thật quá tùy hứng! Thật vất vả mới mời được mọi người tới, tất phải tận hứng một phen mới tốt...”

Mộ Dung Trí vừa dứt lời, liền cảm thấy đôi tay bị siết chặt hơn một chút. Mộ Dung Viễn cười nói: “Là thật lòng sao? Chỉ sợ nếu ta thật sự lưu lại làm cần, người lại tức giận đi?”

Mộ Dung Trí sững sốt, đang định giải thích, lại nghe Mộ Dung Viễn cười nói: “Chúng ta về nhà đi. Ta biết người không thích bầu không khí loại này, ta đã chuẩn bị một bữa tiệc rượu khác rồi. Đêm nay chúng ta cùng chè chén một phen.”

Những điều chu đáo và quan tâm nhỏ nhặt này của Mộ Dung Viễn khiến Mộ Dung Trí ấm áp trong lòng. Y nói: “A Viễn, trở về đem hóa đơn giao cho ta.”

Hiểu được Mộ Dung Trí muốn trả tiền thay mình, Mộ Dung Viễn chỉ cười không đáp.

Nếu tam ca biết giá cho mỗi vị hoa khôi là bao nhiêu, chỉ sợ lập tức một cước đạp hắn xuống Nguyên hồ. Bất quá mặc kệ ra sao, phần tâm ý này cũng khiến hắn rất hài lòng. Hắn nắm thật chặt tay Mộ Dung Trí,

nói: “Xin lỗi, ta không muốn người vì ta lo lắng như vậy. Vốn tưởng có thể sắp xếp nhanh hơn, nhưng lại bị một ít chuyện vướng bận. Phí dụng đêm nay đừng lo, kỳ thực cũng không tốn bao nhiêu. Ta ở trong kinh thành lẫn lộn nhiều năm, chút nề mặt như vậy vẫn phải có.”

“A Viễn...”

“Ân?”

“Chờ nghỉ ngơi vài ngày, liền tiếp nhận sinh ý trong nhà đi. Một mình ta bận bịu không mang nổi, người tới giúp ta.”

“Được.”

Nghe thấy Mộ Dung Viễn sảng khoái đáp ứng, Mộ Dung Trí chỉ cười.

Nên dùng vài chuyện ràng buộc A Viễn khiến hắn hồi tâm thôi, cũng không thể để hắn cứ lưu luyến làng chơi như vậy. Đây không chỉ là quan tâm của người làm ca ca, bên trong còn có cả lo lắng của tình nhân.

Mộ Dung Viễn dường như cũng không nghĩ nhiều. Hắn nắm tay Mộ Dung Trí chậm rãi bước về phía trước. Hai bàn tay nắm chặt nhau, ngón tay đan xen, giao hòa một chỗ.

Ánh trăng nhàn nhạt chiếu trên mặt đất, thân ảnh cao cao của hai người được ánh trăng chiếu trên mặt đất, dần dần tự nhiên hòa vào nhau.

“Tứ công tử còn chưa về?”

Bị chủ tử hỏi, đầu Tiểu Đậu lập tức ngẩng lên. Hắn đứng trước ánh mắt lạnh lùng của Mộ Dung Trí, cảm thấy ngay cả bắp chân mình đều bị rút gân rồi, cũng không dám nhúc nhích nửa phần.

Đây là lần thứ mấy chủ tử hỏi Tứ công tử đi đâu rồi? Hình như từ trưa đến giờ cũng phải bảy tám lần rồi đi? Mỗi lần hỏi, sắc mặt công tử lại âm lãnh thêm vài phần, mà chồng sổ sách trước mặt y hình như căn bản chưa từng động đến.

“Tiểu Lục Tử đã đi tìm Tứ công tử rồi, xin người chờ một chút, đừng nóng lòng.” Tiểu Đậu nhẹ nhàng nói một câu.

Hắn hầu hạ Tam công tử cũng đã khá lâu rồi, dường như gần đây tâm tình công tử càng ngày càng kém ổn định, khiến bọn họ cũng căng thẳng theo. Hắn thật ra rất mong được hầu hạ Tứ công tử như Tiểu Lục Tử a. Tứ công tử hiền lành vui tính, lại không kiêu căng. Cũng không biết sao Tam công tử lúc nào cũng gây khó dễ hắn, rõ ràng bên người có tùy tùng hạ nhân, nhưng ngay cả một thiếp thân hầu hạ cũng không phái cho Tứ công tử. Cũng khó trách Tứ công tử chịu làm việc, điều này khiến ngay cả Tiểu Đậu cũng ầm ục thay hắn.

Đương nhiên không biết được ý nghĩ trong lòng gã tiểu tử, Mộ Dung Trí chỉ nhìn chằm chằm đám sổ sách ngăn người, thân thể đau nhức tê dại càng có tác dụng đổ thêm dầu vào lửa, khiến Mộ Dung Trí không thể không giận.

Tên hỗn đản đó tinh lực sao tràn đầy như vậy, tối qua lười kéo y lăn qua lăn lại cả đêm, sáng nay còn ve vãn tiểu nha hoàn, bị y mắng vài câu, liền bỏ lại một câu chạy đến loại địa phương kia tìm khoái lạc. Đến tốt cùng trong lòng hắn, mình với đám nữ nhân kia có gì khác nhau? Hay là đã đắc thủ rồi, liền không quý trọng nữa?

Hai người về kinh cũng đã được vài ngày, Nhị muội Tiểu Thành cũng từ nhà mẹ của lão phu nhân trở về. Đối với sự trở về của muội muội này, Mộ Dung Viễn cũng rất hoan nghênh. Hắn còn cố ý mời tiên sinh dạy Tiểu Thành đọc sách luyện công. Nàng thấy tam ca bộ dáng hoàn toàn cam chịu với quyết định của tứ ca, trong lòng có chút kì quái sao hai ca ca đột nhiên trở nên hài hòa như vậy.

Tiểu hài tử cũng không suy nghĩ quá sâu xa. Mà đã lâu không gặp, Tam ca nàng hình như càng ngày càng lãnh đạm, khiến nàng cũng không dám nói nhiều. Tiểu Thành đáng thương không hề biết mình trở về thực sự không đúng lúc, lúc đó Mộ Dung Trí đang giận Mộ Dung Viễn, làm sao vui vẻ hòa nhã nổi?

Hai huynh đệ bình thường sống chung cũng rất hòa hảo. Mộ Dung Viễn nghe lời Mộ Dung Trí, giúp y ứng phó và xử lý vài chuyện sinh ý, sắp xếp rõ ràng đầu ra đó, khiến Mộ Dung Trí thoải mái hơn rất nhiều. Đáng tiếc không được bao lâu, bản tính phong lưu háo sắc của Mộ Dung Viễn vẫn hoàn toàn không thay đổi. Hắn bất cứ lúc nào cũng có thể cùng nha hoàn hầu hạ trên chóc vài câu. Mộ Dung Trí nhìn không vừa mắt, đơn giản đem hết hạ nhân hầu hạ hắn đổi thành lão nhân có tuổi, nếu không cũng là tiểu tư tưởng mạo khó coi. Mấy đợt cãi vã của hai người đa số cũng vì chuyện này.

Nói là cãi vã, không bằng nói chỉ có Mộ Dung Trí khó chịu. Đương nhiên Mộ Dung Viễn cũng không dễ y khó chịu quá lâu. Hắn luôn có đủ loại biện pháp dỗ Mộ Dung Trí chuyển nộ thành hi. Một đi không thêm về như hôm nay là lần đầu.

Chẳng trách Mộ Dung Trí tức giận, thật sự cử chỉ của Mộ Dung Viễn phóng dăng quá mức. Tối qua họ còn cùng nhau nâng chén đối nguyệt thống ẩm, dây dưa đến nửa đêm, còn âu yếm triền miên một hồi. Kết quả sáng sớm Mộ Dung Trí còn chưa rời giường, đã nghe Mộ Dung Viễn nói giỡn với nha hoàn đưa trà ngoài phòng. Y còn nghe thấy nàng kia kinh hoảng nói cái gì mà không nên. Ngữ điệu dục thôi cố tỵ ấy khiến Mộ Dung Trí tức giận, tự nhiên cũng không hòa nhã với Mộ Dung Viễn, thậm chí còn lấy hết sổ sách vốn để hắn giúp mình xử lý trở về. Thấy Mộ Dung Trí giận dữ, Mộ Dung Viễn cũng không kiên trì, nói câu đi ra ngoài một chút, liền nhanh như chớp chạy biến không thấy thân ảnh.

31. Chương 31

Đi ra ngoài một chút? Còn không phải là đi dạo kỹ viện du hoa thuyền? Mất công y còn muốn mang hết sinh ý cho Mộ Dung Viễn xử lý, ai ngờ giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời. Còn nói cái gì yêu y muốn ở bên y, bất quá cũng là mấy từ vô vị góp vui lấy lệ mà thôi.

“Công tử, không bằng tiểu nhân cũng đi tìm thử xem?”

Tiểu Đâu cẩn cẩn dục dục (cẩn thận từng li từng tí) hỏi một câu. Thực tế là do hắn thấy sắc mặt Mộ Dung Trí càng ngày càng âm trầm, ước gì mình cũng có thể nhanh chóng rời đi.

Mộ Dung Trí còn chưa trả lời, đã nghe bên ngoài truyền đến tiếng bước chân. Tiểu Lục Tử chạy đến, cung kính thi lễ với Mộ Dung Trí rồi nói: “Bẩm công tử, ta tìm được Tứ công tử rồi. Ngài ấy ban đầu đến Ngưng Hương Các, sau đó lại đi Lục Châu Phường. Ta rất vất vả mới gặp được ngài ấy, nhưng Tứ công tử nói mình có việc bận, chờ xử lý xong sẽ trở về, bảo ta không cần chờ...”

Phách!

Chiếc bút lông trong tay Mộ Dung Trí đứt thành hai đoạn. Tiểu Lục Tử cùng Tiểu Đâu không hện mà lui về phía sau một bước. Tên ngốc cũng nhìn ra tâm tình chủ tử của họ giờ hiện rất tồi tệ. Họ chỉ không hiểu, ngày trước Tứ công tử cũng lưu liên hoa từng như vậy, cũng không thấy chủ tử tức giận như thế.

Tiểu Đâu thấy gió xoay chiều, vội vàng nói: “Công tử, có phải người cần Tứ công tử giúp việc không ạ, ta đi mời hắn về...”

“Không cần, các người lui xuống đi.”

Nghe được ra vẻ mệt mỏi trong câu nói của y, Tiểu Đâu cũng không dám nói gì thêm. Hắn thi lễ một cái, liền lôi Tiểu Lục Tử lui ra ngoài.

Cửa phòng nhẹ nhàng đóng lại. Mộ Dung Trí buông tay, để hai đoạn bút rơi xuống bàn. Y nhắm hai mắt lại, tiếng thở dài buông xuống cứ thế thoát ra.

Bận việc, chờ xử lý xong sẽ trở về...

Mộ Dung Viễn đúng là tinh lực tràn đầy a. Tối hôm qua mây mưa cùng y như vậy, hôm nay lại đi tìm nữ nhân khác, còn đường hoàng nhắn, xong việc sẽ trở về. Hắn coi đây là đầu? Coi y là cái gì?!

Sớm nên biết mấy lời hứa hẹn với y đều chỉ là muốn dỗ y hài lòng, tăng tình thú mới thuận miệng nói ra mà thôi. Ve vãn tìm thú vui vốn là trò sở trường của Mộ Dung Viễn, mất công y coi là thật, cho rằng người kia thực sự sẽ tiếp tục ở bên y như thế.

Mấy ngày nay y đã mất nhắm mắt mở giả vờ không để ý đến vài hành động quá phận của Mộ Dung Viễn rồi, không ngờ đối phương càng được thể lấn tới. Chuyện đã thành như hiện tại, y cũng không thể tiếp tục lừa mình dối người nữa.

Chạng vạng Mộ Dung Viễn về tới nhà liền đến thẳng thư phòng. Hắn nghĩ thời gian một ngày, cơn giận của Mộ Dung Trí hẳn cũng tiêu rồi, liền gọi Tiểu Đậu hầu hạ bên ngoài.

“Lát nữa tiểu nhị Bích Hà Phong sẽ đưa vịt nướng và điểm tâm đến, ngươi đi nhìn một chút, đến bữa tối thì bưng lên.”

Tiểu Đậu lĩnh mệnh liền chạy đi nhanh như chớp. Mộ Dung Viễn lúc này mới tiến vào, thấy Mộ Dung Trí đang vui đùa làm việc, chẳng quan tâm đến việc mình tiến vào, không khỏi cười nói: “Tam ca, không phải ngươi lại ngồi cả ngày ở đây đó chứ?”

Hắn tiến lên ôm eo Mộ Dung Trí, thấp giọng cười nói: “Hôm qua ngươi nhiệt tình như vậy, thất lưng còn đau đúng không? Ngồi cả ngày sẽ rất mệt, ta xoa bóp giúp ngươi...”

Hương thơm phả vào mặt khiến lòng Mộ Dung Trí lạnh dần. Y biết đó là mùi son phấn của nữ tử. Tình nhân của y ở nơi như vậy một ngày, khi trở về còn trên đũa y như không có việc gì.

“Ta khỏe lắm.”

Mộ Dung Trí lạnh lùng đẩy bàn tay vương tới. “Ta còn phải làm việc, ngươi không có việc gì thì ra ngoài đi!”

“Làm việc?”

Mộ Dung Viễn chuyển mắt, nhìn hai chồng sổ sách trên bàn, không khỏi cười nói: “Ngươi thực sự đang làm việc sao? Hình như hồi sáng cũng còn bằng này, bây giờ vẫn y nguyên a.”

Thấy Mộ Dung Trí trầm mặc không nói gì, hắn lại hỏi: “Có phải khó chịu ở đâu không? Khó chịu thì đi nghỉ đi, việc này để ta làm là được.”

Sắc mặt Mộ Dung Trí rất xấu, khiến Mộ Dung Viễn bắt đầu lo lắng. Hắn xoa xoa bàn tay Mộ Dung Trí, phát hiện ra cơ thể lạnh như băng, liền không nói thêm lời nào, tiến đến bế Mộ Dung Trí lên, đưa y vào chiếc giường chuyên để nghỉ ngơi ở buồng trong.

“Buông ta ra!”

Không ngờ Mộ Dung Viễn đột nhiên động thủ, Mộ Dung Trí dùng khuỷu tay huých hắn một cái. Mộ Dung Viễn bị y đánh thoáng chau mày, nhưng vẫn nhịn đau ôm y đặt lên giường, sau đó ngồi bên vòng tay qua, kéo Mộ Dung Trí vào lòng.

“Thân thể sao lại lạnh như vậy? Khó chịu sao không gọi đại phu?”

Không để ý đến câu hỏi của Mộ Dung Viễn, Mộ Dung Trí quay mặt đi, thản nhiên nói. “Đưa kim tỏa cho ta.”

“Cái gì?”

Đồng tử Mộ Dung Viễn đột nhiên nheo lại. Hắn vừa bước vào đã thấy Mộ Dung Trí hơi kì lạ, mà mấy lời ngoài ý muốn này càng làm hắn không đoán nổi, ngay cả bàn tay muốn vuốt ve y cũng bị Mộ Dung Trí đẩy ra.

“Ngươi luôn nói ta dùng kim tỏa khóa ngươi lại, vậy đem trả cho ta là được rồi. Sau này ngươi muốn làm cái gì, thích làm cái gì, cứ tùy ý mà làm, không cần phải nhìn sắc mặt ta nữa. Ngươi hiệp sĩ cũng được, ve vãn hạ nhân cũng tốt, không quan hệ gì đến ta...”

Y quần mãi cũng mệt mỏi, miễn cưỡng khóa hắn bên người, lại khiến cả hai đều khó chịu, vậy sao không buông tay, để dễ dàng tự tại?

“Người lại nói bậy bạ gì đó?!”

Nghe thấy thanh âm hơi tức giận của Mộ Dung Viễn, Mộ Dung Trí ngẩng đầu định đáp lời, không ngờ đôi môi ấm áp của đối phương liền tiến tới, hôn lên môi y. Nhuyễn lưỡi bá đạo cũng theo đó chui vào trong miệng y. Bị đầu lưỡi mềm mềm khiêu khích, cơn giận của Mộ Dung Trí cũng yếu đi. Y thở dốc hé miệng ra, tuy nhuyễn lưỡi du dương bừa bãi trong miệng mình.

Dường như đã quen sự chăm sóc của người này. Rõ ràng đã hạ quyết tâm không dây dưa với hắn nữa, nhưng quyết định vốn không kiên quyết này dưới sự âu yếm của đối phương lại tiêu biến không còn một mảnh. Mộ Dung Trí khép hờ hai mắt, hưởng thụ nụ hôn dịu dàng này. Một lúc sao, y mới nghe thấy bên tai truyền đến một tiếng thở dài vô lực.

“Tam ca, ta biết ngay là để người ở nhà một mình, người lại suy nghĩ linh tinh. Sáng nay người cũng không chịu nghe ta giải thích đã đuổi ta ra ngoài. Ta đâu có ve vãn hạ nhân, là tỷ nữ kia không cẩn thận làm đổ chén trà nóng, ta đưa khăn tay bên người cho nàng, hài tử đó chưa quen mặt mới kinh hoảng từ chối. Chủ tử bảo vệ hạ nhân ta đây không được gì thì thôi, còn bị người trách mắng, còn thêm vài tội danh vô căn cứ đổ lên đầu, ta oan thật a...”

Ai biết hỗn đản này nói thật hay không, dù sao lúc đó y cũng không có mặt, dĩ nhiên hắn muốn ba hoa chích chòe gì cũng được rồi. Tuy là nói vậy, lửa giận vốn có cũng dần dịu xuống.

“Vậy là ta vu oan cho người? Vậy một thân hương phấn này là gì? Tiểu tư của người đến gọi người cũng không chịu về... Nữ tử bên Lục Châu Phường kia nếu thực sự đặt trong lòng, liền mua về là được, cũng đỡ mỗi ngày chạy qua chạy lại khổ cực.”

Y rất muốn trách cứ Mộ Dung Viễn một trận, rồi chuyển về phòng cũ của mình, không ở bên hắn nữa. Nhưng lời nói đến miệng lại thành một ý khác. Lời này nghe sao giống như tình nhân đang ghen.

Nghe xong câu này, trên mặt Mộ Dung Viễn lập tức lộ ra biểu tình kinh ngạc tột độ, nhưng lập tức liền phá lên cười.

“Ca ca tốt của ta, người rốt cuộc đang nghĩ gì vậy? Người không phải cho là ta tới đó làm loại chuyện này chứ?”

“Người làm gì ta không có hứng biết!”

Thấy Mộ Dung Trí lại khôi phục bộ dạng lạnh như băng bình thường, Mộ Dung Viễn vừa bực mình vừa buồn cười. Hắn không nói gì, chỉ trực tiếp áp Mộ Dung Trí lên giường, đôi môi mềm mại lại đè xuống, hôn sâu một đợt nữa.

“Hỗn đản, buông ra...”

Đã sớm biết bản lĩnh phần trừ ăn lão hổ của Mộ Dung Viễn, cho dù đầu thật y cũng không phải là đối thủ của hắn. Hơn nữa nụ hôn ngọt ngào thật sự khiến người ta động tâm, vì vậy Mộ Dung Trí không thể làm gì khác hơn là tùy ý để người này làm bừa.

32. Chương 32

“Tam ca đáng yêu của ta, tối qua ta đều bị người ép sạch sẽ, làm gì còn bản lĩnh đi tìm người khác? Hơn nữa trừ người ra, người khác rất khó khiến ta cương được...”

Chìm sâu trong nụ hôn, Mộ Dung Viễn nhẹ giọng than thở, lời nói đầy sắc ý khiến mặt Mộ Dung Trí đỏ bừng. Y vừa mở mắt, đã thấy ngón tay trơn nhẵn của Mộ Dung Viễn đang nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt y, rồi khẽ hôn lên trán y.

“Ta trở lại kinh thành đã một thời gian, sinh ý trước đây vẫn chưa có thời gian lưu ý. Đúng lúc hôm nay người nói muốn làm việc, ta liền nhân cơ hội đi kiểm tra sinh ý của mình. Lúc Tiểu Lục Tử tới ta đang bận rộn tính sổ sách, cho nên mới để hân về trước. Người lại nghĩ đi tận đâu rồi?”

Sinh ý?

Hỗn đản này không phải kinh doanh thanh lâu đó chứ?

Tuy không biết trước đây Mộ Dung Viễn đã làm sinh ý gì, nhưng nhất định là có, bằng không sẽ không thể bù vào giá chênh lệch tơ lụa vì y. Chuyện này Mộ Dung Trí cũng từng hỏi qua vài lần, đều bị Mộ Dung Viễn lảng đi. Không ngờ hôm nay lại nói đến chủ đề này.

“Người đừng có nói với ta người làm loại sinh ý một vốn bốn lời này!”

Nghe Mộ Dung Trí lạnh lùng hỏi, Mộ Dung Viễn lập tức cười như hoa: “Đúng vậy, có cái gì kiếm được nhiều tiền hơn việc này chứ?”

“Bức lương vi xướng, người không sợ báo ứng sao!”

“Ta đâu có bức các nàng? Bất quá chỉ là cung cấp một nơi để các nàng sinh tồn mà thôi. Các nàng không muốn làm cũng có thể đi a.”

“Chính là Lục Châu Phường sao?”

Nghe xong câu này, Mộ Dung Viễn vội vã cúi mặt xuống cổ Mộ Dung Trí, cầu xin nói: “Ca ca tốt của ta, người cũng biết mà. Từ nhỏ ta am hiểu nhất là ăn chơi đàng điếm, cho nên loại sinh ý này với ta mà nói quá thích hợp rồi. Nói người đừng giận, kì thực hoa phường thanh lâu thập chi bát cửu trong kinh thành đều là của ta...”

Mộ Dung Trí ngẩn ra, đột nhiên nhớ đến vụ cá cược của Mộ Dung Viễn với lê đình vân. Thảo nào lúc đó hân tự tin như vậy, nếu không phải là lão bản, làm sao có thể trong một thời gian ngắn như vậy triệu đến tất cả hoa khôi đầu bảng khắp kinh thành được?

Không để ý đến Mộ Dung Viễn cọ cọ sờ sờ trên người mình, Mộ Dung Trí lạnh giọng hỏi: “VẬY BÍCH HÀ PHONG THÌ SAO, CŨNG LÀ CỦA NGƯỜI?”

“Hi hi, đúng...”

Hỗn đản này cứ nhiên dám gạt y, hại y lo lắng như vậy.

Mộ Dung Trí vung chân, đánh vào bụng Mộ Dung Viễn một cú. Người kia lập tức ôm bụng lăn qua một bên, thở gấp nói: “Tam ca, người thật sự hạ thủ...”

Mộ Dung Trí không để ý đến bộ dạng vờ vịt của Mộ Dung Viễn, bước xuống giường chỉnh lại y phục xộc xệch, thản nhiên nói: “Không chết được.”

“Tam ca, người hoài nghi ta trước, rồi lại động thủ thi bạo. Mất công ta làm xong sinh ý, còn chạy đến Bích Hà Phong tự mình xuống bếp nướng vịt cho người, người còn không tha thứ cho ta...”

“Nếu người giải thích ngay từ đầu, sao ta lại hoài nghi người được? Người bình thường phóng đảng quen rồi, để mặc mọi người nghĩ sao cũng được. Đây là người gieo gió gặt bão thôi, tốt nhất nên tỉnh lại đi!”

Mộ Dung Trí lạnh lùng nói vài câu liền xoay người bước ra ngoài, bỏ mặc người kia vể mặt ai oán nằm trên giường.

Tiểu Đậu cùng Tiểu Lục Tử đứng bên ngoài chờ đợi, thấy Mộ Dung Trí bước ra, vội vàng nói: “Công tử, tiểu nhị Bích Hà Phong vừa đưa vịt nướng qua.”

Mộ Dung Trí gật đầu, im lặng một lát, rồi phân phó: “Bữa tối mang rượu tiến cống Nhị gia đưa tới lần trước mở ra, chuẩn bị cùng đồ ăn đi.”

Hai gã tiểu tư gật đầu nhận mệnh, trong lòng cảm thấy kì quái. Công tử nhà mình bình thường không uống rượu, sao đột nhiên lại muốn mở rượu tiến cống?

Mộ Dung Trí quay người trở về phòng, chỉ nghe thấy Mộ Dung Viễn còn ở buồng trong cố tình rên rỉ: “Bụng đau, ngực cũng đau, ca ca, cả người ta hiện giờ đều rất khó chịu...”

“Ta làm việc cả ngày, cũng đói rồi. Không phải ngươi nướng vịt sao? Còn không đi chuẩn bị, cứ để vậy đừng trách trù phòng làm không tốt.”

Tưởng tượng ra bộ dáng hiện giờ của Mộ Dung Viễn, ánh mắt Mộ Dung Trí thoáng lộ ra tiểu ý, nhưng lời nói ra vẫn lạnh như băng. Y không đợi tình nhân đáp lại, liền phẩy tay bỏ đi.

Cũng không thể hòa nhã quá với A Viễn, bằng không sau này mình thật sự sẽ bị hắn ăn sạch sẽ. Không thể quên mình mới là huynh trưởng được.

“Vâng...”

Nghe được tiếng bước chân đã đi xa, Mộ Dung Viễn mới ngừng rên rỉ, thở dài.

Tam ca hắn hình như giận thật. Xem ra đêm nay phải trấn an y thật tốt, mong là tam ca đừng phốt lờ hắn...

Trước đây không nói chuyện sinh ý với Mộ Dung Trí là vì sợ chọc giận y. Vốn định chờ dàn xếp xong mới từ từ nói, ai ngờ lại gặp phải chuyện này. Còn về việc thỉnh thoảng trêu đùa hạ nhân cũng chỉ là ý tại ngôn ngoại, bất quá chỉ muốn nhìn bộ dáng tình nhân ghen, không ngờ Mộ Dung Trí giận thật, đổ hết cả bình giấm tràn ra đất. Đòn tung ra cũng không nhẹ, xem ra sau này hắn vẫn nên ngoan ngoãn một chút thì tốt hơn.

33. Chương 33: Vĩ Thanh

Sương sớm bao phủ, mưa phùn mù mịt, toàn Nguyên hồ đều chìm trong vẻ u nhã của dương liễu xuân thì. Trên hồ một con thuyền con nhẹ lướt, đầu thuyền treo một chiếc cần câu, người câu lại tựa vào mũi thuyền phẩm thanh trà, chờ cá đớp mồi.

“Làm việc phải chuyên tâm, ngươi chỉ lo câu cá, trận cờ này cũng sắp thua rồi.”

Mộ Dung Trí ngồi dưới mũi thuyền, đưa tay đặt một quân cờ đen xuống bàn cờ, nhẹ giọng nhắc nhở.

“Suyt, đừng dọa cá chạy. Chờ câu được cá chép to, về nhà ta nấu canh cá cho người uống.”

“Hừ, người câu từ sáng sớm, nhưng ngay cả một bóng cá cũng chưa thấy...”

Mộ Dung Trí phì cười một tiếng, lập tức có một cánh tay vòng quanh eo, liền bị Mộ Dung Viễn kéo vào lòng. Bàn cờ ở giữa hai người cũng đổ xuống mặt thuyền, các quân cờ đen trắng đều văng hết ra xung quanh.

“Tam ca, ngươi hư rồi, trước đây ngươi chưa từng cười nhạo người khác mà. Người xem, cờ đỏ, không phải không còn thắng thua nữa sao?”

Mộ Dung Viễn vừa nói, vừa ghé môi bên vành tai đối phương cắn một cái, người trong lòng lập tức run lên, đẩy hắn ra, giận dữ nói: “Ở ngoài tiết chế một chút cho ta. Tiểu Thành còn ở gần đây...”

“Sương mù dày đặc như vậy, ai thấy được chứ?”

Thấy Mộ Dung Viễn thần nhiên đáp lời như vậy, Mộ Dung Trí lại hối hận mình nhất thời nhẹ dạ.

Nói cái gì mà lấy thuyền du hồ, tiện thể thả câu, bất quá chỉ là ý tại ngôn ngoại. Đừng nói đến câu cá chép nấu canh, đậu hũ từ sáng sớm hắn đã ăn không ít, nhưng ngay cả đuôi cá cũng chưa thấy.

Mộ Dung Viễn tuy nói vậy, nhưng vẫn buông tay ra, ngoan ngoãn ngồi xuống, bắt đầu chuyên tâm thả câu.

Xa xa có một chiếc thuyền lá nhỏ nhỏ khác, tuy dáng dấp trên thuyền lơ mơ không rõ, nhưng thỉnh thoảng vẫn nghe thấy tiếng Tiểu Thành kêu lên. Nghe thanh âm hưng phấn như vậy, chắc là câu được cá rồi.

“Nếu bại dưới tay Tiểu Thành thì thật sự sẽ rất mất mặt a.” Mộ Dung Viễn cười nói.

Hắn vốn muốn cùng Mộ Dung Trí thả câu lúc ban mai, nhất định có thể tăng thêm vài phần tình thú. Ai ngờ Tiểu Thành cũng ồn ào đòi đi cùng. Để có thể ở một mình với Mộ Dung Trí, hắn mới cố ý đưa ra đề nghị thi câu cá với Tiểu Thành, vậy nên nằng lền kéo Tiểu Đậu và Tiểu Lục Tử lên thuyền khác. Hai tiểu tử kia đều sống trên thuyền từ nhỏ, câu cá vốn là sở trường, xem ra cuộc thi này họ thua chắc rồi.

Khó thấy được bộ dáng chăm chú của Mộ Dung Viễn, Mộ Dung Trí liền ngồi xuống bên hắn. Hai người ngồi cạnh nhau, ngắm nhìn mặt hồ lặng sóng.

Từ khi chân chính ở bên Mộ Dung Viễn, y mới phát hiện ra điểm hơn người của người này. Mộ Dung Viễn có thể vừa tự châm tự ẩm nhẹ nhàng vui vẻ, ngón tay kia lại di chuyển dễ dàng, gảy mấy hạt châu trên bàn tính giòn tan. Thấy chồng sổ sách hỗn độn vào tay hắn liền được tính toán rõ ràng rành rành, Mộ Dung Trí liền cảm thấy mình kém cỏi...

Thì ra bộ dáng hỗn cật hỗn hát từ nhỏ đến lớn của Mộ Dung Viễn đều là cố ý biểu hiện ra. Nếu phụ thân biết tiểu nhi tử của mình thông minh như vậy, chỉ sợ cũng không giao hết gia nghiệp vào tay y. Có hắn bên người, Mộ Dung Trí càng ngày càng cảm thấy mình ỷ lại vào hắn, thậm chí còn thích ỷ lại hắn. Họ giống như cá với nước, không có cá, nước vẫn là nước, nhưng nếu không có nước, cá không thể sống được.

Y không muốn làm cá, y muốn làm nước, đem Mộ Dung Viễn khóa lại trong hồ nước chỉ có một mình hắn cả đời...

“Người hình như không sợ nước nữa rồi.”

Đang im lặng, Mộ Dung Viễn đột nhiên thốt ra. Mộ Dung Trí lấy lại tinh thần, sững sốt một hồi mới nói: “Đúng a, từ sau lần nhảy xuống nước cứu người, ta không còn sợ nữa rồi.”

“Ha ha ha, Tam ca, lần trước người cũng tính là cứu người sao? Nhìn sao cũng giống tự sát... ối...”

Bên hông đau nhói, Mộ Dung Trí hung dữ véo một cái. Bất quá véo xong, y lại lui vào cạnh Mộ Dung Viễn, dựa đầu lên vai hắn.

Tuy rằng thường bị trêu chọc, nhưng Mộ Dung Trí vẫn thích dựa vào đối phương như vậy. Hai người yêu nhau nếu có thể bên nhau trọn đời, còn cầu gì nữa đây?

“Đang nghĩ gì vậy?”

Nghe Mộ Dung Viễn hỏi, Mộ Dung Trí chỉ cười, hỏi ngược lại: “Có từng hận không?”

Hận y trước đây vô tình lạnh lùng, hận y không chịu tin tưởng, không chút lưu tình đuổi đi?

Mộ Dung Viễn than thở: “Có a.”

Cảm giác thân thể đang dựa vào mình thoáng run rẩy, hắn lại cười nói: “Bất quá không phải hận người, là hận chính ta. Vì sao trong mắt chỉ có người, vì sao không thể quên người?”

“Như vậy, có từng oán không?”

“Sao lại không oán? Nghĩ xem, Mộ Dung Viễn ta thông minh một đời, tại sao lại bị một cái khóa bé xíu khóa chặt chứ? Phụ thân cũng thật keo kiệt, hạ lễ sinh nhật tặng cho nhi tử mình thích nhất cũng không nở đánh một cái khóa thật to, như vậy tối thiểu ta cũng còn có chút cảm giác thành tựu...”

A Viễn này, mình đang nghiêm túc hỏi, hắn lại chỉ biết nói mấy câu trêu cười, toàn mấy câu không đứng đắn.

Mộ Dung Trí đang định cho Mộ Dung Viễn một đòn, tay người kia bỗng run lên, hắn kêu: “Cá mắc câu rồi!”

Chỉ thấy cần câu thoáng trầm một chút, rồi rung mạnh. Mộ Dung Trí vội vàng nắm lấy cần câu giúp Mộ Dung Viễn, không ngờ cần nặng quá mức, cứ nhiên không kéo nổi, đang kéo, cần câu vốn nặng nề đột nhiên nhẹ bẫng, dây câu đứt ra. Mặt hồ gợn lên vài ngọn sóng, liền có một con cá chép rất to bay vọt lên, rồi lại rơi vào dưới hồ, còn bắn một ít nước hồ lên người hai huynh đệ họ.

Mộ Dung Viễn sững sốt một lát, lập tức liền cười ha ha.

“Thật đáng tiếc, cá chép lớn như vậy lại để chạy mất...”

Thuyền nhỏ lay động mạnh vài cái. Sợ Mộ Dung Trí sợ, Mộ Dung Viễn vội vàng đỡ lấy eo y. Hai người vừa đứng vững, đã thấy con thuyền lá xa xa chèo lại gần, Tiểu Thành đứng trước mũi thuyền kêu lên: “Tam ca, tứ ca, chúng ta câu được ba con chép vàng rồi, các người thì sao?”

Tiểu Đậu chèo thuyền như bay, trong chớp mắt đã đến cạnh thuyền họ. Tiểu Thành nhảy lên thuyền, thấy sọt cá trống trơn, thất vọng nói: “Một con cũng không câu được, hình như Thủy Long Vương hôm nay không chiếu cố các người rồi nha.”

“Không, ta câu được một con cá rất lớn.”

Nghe Mộ Dung Trí nói vậy, Tiểu Thành lập tức nhìn xung quanh. “Cá lớn? Ở đâu?”

Mộ Dung Trí mỉm cười.

“Dùng kim tảo làm mồi, dùng thời gian làm tuyến, con cá kia sẽ không thể thoát được.”

Tiểu Thành nhú mày, dường như không hiểu lời Mộ Dung Trí.

Mộ Dung Viễn chỉ nhướn mày nở nụ cười.

“Đó là tại con cá kia quá ngốc, thấy mồi câu đã muốn đớp, kết quả bị người ta văng vàng câu đến lòng bàn tay.”

Mộ Dung Trí lắc đầu. Y nhìn từng gợn sóng như tỏa sáng trên mặt hồ, chậm rãi nói: “Không, phải nói là người thả câu quá may mắn. Hắn không ngờ lơ đãng buông cần, lại câu được hạnh phúc cả đời.”

– TOÀN VĂN HOÀN –

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toa-tinh>